

SEMJÉN ZSOLT
ZSOLT SEMJÉN

*Földön és égen
En la tierra y en el cielo*

SEMJÉN ZSOLT
ZSOLT SEMJÉN

Földön és égen

En la tierra y en el cielo

ANTOLÓGIA KIADÓ
Lakitelek, 2021

A borítón: *Legeza László felvétele,
Málta 1565-ös török ostroma és felszabadítása*

Szerkesztette: Szényei András Gábor

Fordította: Rákóczi István és Rákóczi István Dániel

Fedélterv: Illés Zoltán

© Semjén Zsolt • Zsolt Semjén, 2021

ISBN 978-615-5862-70-0

Készítette: ANTOLOGIA Kiadó és Nyomda Kft.

Tel.: + 36 (76) 549 045

e-mail: antologia@nepfolakitelek.hu

Nyomdai előkészítés: Kvaszta József, Kecskemét

Tel.: +36 (20) 991 42 86

e-mail: didotstudio@kvaszta.hu

TARTALOM

<i>Földön és égen</i>	7
<i>En la tierra y en el cielo</i>	105

SEMJÉN ZSOLT

Földön és égen¹

1 A kötetet szerkesztője a summa et essentia jegyében, breviáriumszerűen állította össze, mindazonáltal hasznos az eredeti szövegkörnyezetben is elolvasni az egyes részeket (pl. 96), melyet megkönnyít a kötet végén található jegyzet, név- és tárgymutató.

TARTALOM

AJÁNLÁS	11
KERESZTÉNYDEMOKRÁCIA	17
MAGYARSÁG	53
EGYHÁZ	63
JEGYZET	81
NÉVMUTATÓ	87
TÁRGYMUTATÓ	93
CURRICULUM VITAE	99

Fr. Barsi Balázs OFM

AJÁNLÁS

Számomra ennek a remek szellemi sűrítménynek a középpontja egy mellékesnek tűnő szóváltásból lett nyilvánvaló. Középpont alatt azt értem, ahol megragadva ennek az írásnak a lényegi üzenetét – megérthető a keresztény politikus prófétai küldetése.

Tessék figyelmesen elolvasni a 6. pontot. Az egész írásban sehol nem említetik ma élő ember neve csak itt.

A szerző megtisztelő módon filozófusnak nevezi azt, aki őt azért támadta meg, mert a parlamentben kiejtette ezt a szót, hogy „bűn”. A filozófus szerint ez keresztény fogalom; a templomban használható, de nem a parlamentben.

Nem hallott Hitlerről, Sztálinról? Valóban csak a templomban lehetne bűnnek nevezni azt, amit ők tettek?

Az más kérdés, hogy a filozófus mivel gondolkodik, tudja, hogy a bűn Istennel van kapcsolatban. Isten ugyanis az egész erkölcsi rend végső forrása. Ám Isten jelen van „földön és égen”, nemcsak a templomban. Ha egy Isten-semleges parlamentet akarunk, olyat, ahol a bűn szót ki sem szabad ejteni, akkor ezzel együtt egy Isten-semleges közéletet is akarunk. Ha ez azt jelenti, hogy a parlamentet ne uralja egyetlen vallás sem, abból nem következik, hogy az Isten-semleges vallás viszont uralhatja.

Az Isten-semlegesség igenis vallás, és egyedül ez a vallás akarja befogni ma a keresztény ember száját, hogy ki ne mondja azt a szót, ami az ember tragédiáját jelenti: a bűnt.

Miért csap át az Isten-semleges vallás a relativizmus diktatúrájába? Mert nem hisz a megváltásban, nem ismeri Isten szeretetét és ebből a szeretetből fakadó irgalmasságot, amelyet minden vallás megsejtett, ám csak Jézus Krisztusban lett egészen nyilvánvaló. Ez a filozófusnő nem figyel oda a bűn szóval összefüggő másik szóra: a bocsánatra. Természetesen ehhez egy harmadik fogalom is társul: a megtérés; a bűn elítélése, megbocsátása Isten által és odafordulás a másik emberhez.

Hogy miért Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá, hogy Isten maga a szeretet és irgalom, azt ezen írás 96. pontjában ragadhatjuk meg, ahol a szerző Szent Ágoston nyomán Isten szentháromságos misztériumát szemléli.

Egy egyszemélyű Isten hogy tudna szeretni? Nem lenne az szeretet, ha „kifelé”, a teremtett ember felé szeretetet mutatna, de benső isteni életében nem ismerné a szeretetet. Fontoljuk meg: nemcsak azt írja Szent János „a szeretet Istentől való” (1 Jn 4,7) hanem azt is: „szeretet az Isten” (1 Jn 4,16).

A Szentírás egyik központi fogalma az emberi személy. Ez a fogalom a krisztológiai viták szinte „mellékterméke”. Enélkül Európa nincs! Az úgynevezett fölvilágosodás sincs!

Ha Isten az ő képére teremtette az embert, vagyis személynek, akkor ez azt jelenti, hogy Ő is személy, valaki és nem valami. „Én” pedig nincs „te”

nélkül. Az egész emberi élet a Szentháromság kinyilatkoztatásában teljesül be. Ám ezt a kinyilatkoztatást, el lehet fogadni és akkor minden tudtul adatik nekünk, vagy el lehet vetni. Azt azonban nem lehet állítani, hogy nem az ember legmélyebb és egyetlen kérdésére, szenvedésére, a szeretetvágyra válaszol.

Ha valakiben (éppen keresztény emberben) felmerülne az a kétely, hogy itt ez a politikus filozófál és teologizál, akkor újra olvassa el ezt az egész írást: melyik politikai rendszer mögött nem volt filozófia? Csak téves, emberellenes filozófia volt a XX. századi nagy politikai rendszerek mozgatója.

A 6. pontban a vádoló filozófusnő maga is egy teljesen téves és mára megbukott filozófia rabja.

Hogy világosan lássuk a filozófusnő felháborodásának okát, a filozófiai hátteret kell keresnünk. Megtaláljuk azt XVI. Benedek „Hit, igazság, tolerancia” c. művében, ahol összefoglalja Jan Assmann művét². Jan Assmann három dolgot állít:

- Mózes vezette be (illetve általa a kinyilatkoztató Isten – mondanánk mi) a vallások világába az „igazság” fogalmát. Az igazság, szerinte, eredetileg nem volt vallási kategória. Ezzel viszont minden más vallás bálványimádásnak lett minősítve.
- Második állítása, hogy az ókori istenek (és vallások) felcserélhetők voltak (átjárhatóság, határnélküliség, keverhetőség), ezért az emberek békében éltek.

2 Jan Assmann, „Moses der Agypter”, Benberg 1998, 160–172. oldal

– Harmadik állítása, hogy mivel az igazság kérdése kapcsolatban van a jó kérdésével (ebben igaza van), az igazság fogalmával együtt megjelent a bűn fogalma, ami szerinte az ókori vallásokban addig nem volt jelen. Az ókori pogány ember nagy lelki békében élt.

XVI. Benedek leleplezi ezen állítások hazugságát és ezzel rámutat arra, hogy már a múlt század vége felé (meg előbb is) milyen hatalmas „érzékenyítés-be” kezdtek egyes filozófusok a globalista világnézet érdekében és annak világuralmi megvalósításáért.

Végül Jan Assmann azt javasolja: csináljuk vissza a húsvétot, az egyiptomi kivonulást és akkor megvalósul egy globális szép, új világ. Ezzel szemben a pápa állítja, hogy az igazság fogalmát már a görög filozófusok is bevezették az ember egész életére vonatkozóan, tehát a vallásra vonatkozóan is.

Az sem igaz, hogy a felcserélhető, összekeverhető pogány vallások világában béke volt. Sőt még csak ott volt háború, az istenek háborúja, amelynek az ember tehetetlen áldozata volt.

A legnagyobb hazugság azonban a következő: az ősi vallások nem ismerték a bűn fogalmát. Annyira ismerték, hogy állandóan kiengesztelő áldozatokat mutattak be az isteneknek. Bűn-fogalmuk nem csupán vallási volt, hanem az emberi létezés teljességét átfogó alapfogalom.

Igen hasznos látni a mai globalista filozófusok és filozófusnők tiltakozásának szellemi hátterét és indítékaikat, amikor a keresztények keresztény megnyilatkozásait ki akarják iktatni a politikából.

A Magyar Katolikus Püspöki Kar ezen írás szerzőjét Pro Ecclesia Hungariae kitüntetéssel, Szent II. János Pál pápa pedig a Nagy Szent Gergely Renddel és a Szent Szilveszter Pápa Rend nagykeresztjével jutalmazta. Erre hivatkozva is ajánlom, kérem a papi szemináriumokat, a katolikus egyetemeket és főiskolákat, hogy ez az összefoglaló írás legyen az oktatás szerves része. Ajánlom minden kereszténynek. Ezt áttanulmányozva egy egyetemi szemesztert végez el az ember. Ajánlom a ó. pontban megnevezett filozófusnőnek és minden gondolkodó, de a kereszténységtől idegenkedő honfitársamnak. Nekik is joguk van tudni, hogy a Katolikus Egyház mit tanít. Nem kell kitalálni ezt a tanítást, vagy hiteltelen politikailag korrektül beszélő keresztényektől megtudniuk, hiszen azok nem tisztelik meg az Egyházon kívül állókat az Egyház belső igazságával, hanem hízelegvén nekik egyfajta gyanús keveréket tálalnak föl.

*„Egy kereszténynek így kell élnie:
újra meg újra bele kell vágnia abba,
amire nem képes
– semmibe sem kapaszkodva, csakis
Jézusba.
Az a hit, amely egy békében és
biztonságban
eltöltött életet jelent – paródia.”*

Ruth Burrows OCD

KERESZTÉNYDEMOKRÁCIA

1. Keresztény emberként imádkozzuk a Miatyánk-nak azt a mondatát, hogy Adveniat Regnum Tuum. De mit is jelent az, hogy jöjjön el a Te Országod? Jelenti teológiai értelemben, hogy valósuljon meg Isten egyetemes uralma. Jelenti egzisztenciális értelemben, hogy valósuljon meg a szívünkben Krisztus Királysága. És jelenti politikai értelemben azt is, hogy egyszerűen nem keresztény az a felfogás, amelyik azt mondja, hogy katolikus vagy protestáns vagyok vasárnap a templomban, otthon a családban, azután fütyülök arra, hogy mi történik a világgal, a hazámmal, a városommal. Mert a keresztségben kapott küldetésünk, hogy a világot – legalább a mi kis világunkat – elmozdítsuk az Evangélium irányába.

2. Minden politikai programot és politikai cselekvést a mögötte álló emberkép határoz meg, akkor is, ha ezeket megfogalmazzák és deklarálják, és akkor is, ha nem. Ha az emberről való felfogás egyoldalú, akkor a politikai gyakorlat is torz lesz. Mert az antropológiai tévedések szükségszerűen okozzák a rájuk épülő társadalom embertelenségét.

3. A mi felfogásunk definitíve azért modern, mert éppen az a lényege, hogy tudatosan és állandóan visszalendül az örök értékekhez. Ami pedig az örökkévalóságban gyökeredzik, az bármilyen ősi, mégis mindig fiatal. Olvassunk bele mondjuk a felvilágosodás enciklopédistáinak könyveibe. Olvashatatlan, legfeljebb kortörténeti szempontból lehet érdekes, ma már semmit sem jelentő kacsatok. És ol-

vassunk bele Szent Ágostonba: eleven, friss, itt és most nekünk szól. Ágoston élő, az enciklopédisták poros könyvtárai moly-abrakja. Azért, mert Ágoston az Örökkévalósághoz kötődik, az enciklopédisták pedig egy elmúlt kor időleges ideológiájához. Hát ezért vagyunk modernek mi és avittak ők.

4. Éppen azért tudok megérteni más vallásúakat, mert megvan a saját katolikus identitásom. Aki ebben problémát lát, annak azt is állítania kell, hogy például a férfiak érdekeit csak férfiak képviselhetik – ami nyilvánvaló abszurditás.

5. Keresztény körökben is elterjedt az a felfogás, hogy a politika, a politikusi lét, a politikusi hivatás egy sikamlós, csúszós terület, hogy tisztességes keresztény ember jobb, ha távol tartja magát ettől az egésztől. Ha azonban a tisztességes keresztény emberek távol tartják magukat a politikától, a politikai hivatástól, az egész terület marad a hiénának. Ennek pedig nagyon szomorú következményei vannak az általunk vallott értékek és érdekek, és az egész társadalom szempontjából is.

A keresztény politikának és a keresztény politikusnak két dolgot kell egyszerre megvalósítania: ez a tisztesség és a hatékonyság. A tisztesség azért, mert nem csak magáért felelős, hanem a pártjáért, sőt az evangelizálásért is. (Nem arra gondolok, amikor a sajtó megpróbálja besározni, mert bizonyos értelemben a politikai tisztességnek éppen az a jele, hogy megpróbálnak valakit besározni, mert ha nem próbálják meg, akkor vagy nem kép-

viseli valóban a keresztény értékeket, vagy pedig nem teszi olyan hatékonyan, hogy érdemes legyen beszározni.)

A másik, hogy legyen hatékony. A politika ugyanolyan mesterség, mint az, hogy valaki matematikatanár, zongorista, vagy mérnök. Ha a mesterségbeli tudása nincs meg, ha az Isten adta talentuma nincs meg ehhez a hivatáshoz, akkor nem tudja hatékonyan képviselni ezeket az értékeket, és nem tud megfelelő eredményeket hozni. Jámbor emberekkel tele van például a ferences rendház is. Nem következik ebből az, hogy a drága jó ferences atyák mindegyikének képviselőnek, államtitkárnak, miniszternek kellene lennie. Tehát tisztességesnek, jámbornak kell lenni egyfelől, másfelől pedig hatékonynak, vagyis a politikai mesterséget professzionálisan kell művelni.

6. Keresztény emberként jogom van arra, hogy keresztény értékrendemet megjelentssem a politikai életben. Jellemző és tanulságos, ahogy ezért Heller Ágnes filozófus megtámadott engem. Nem kevesebbet mondott, mint azt, hogy én a keresztény szavaimat használhatom a templomban, de a parlamentben nem. Például azt a szót, hogy bűn nem ejtethem ki a magyar Országgyűlésben. Először is sajátos, hogy a bűnt apriori, eleve tagadó Heller egyetlen bűnt ismer bűnnek, ha egy keresztény politikus a bűnt bűnnek nevezi. Másodszor, Heller Ágnes felfogása a legenyhébb kifejezéssel is intoleráns, mert kétségbe vonja, hogy keresztény emberként jogom van keresztény értékrendem alapján gondolkodni

a világ dolgairól, és ezen értékek érvényre juttatásáért politizálnom. Én nem vonom kétségbe, hogy Heller Ágnes olyan liberális, vagy marxista terminológiát használ, amelyet akar, de nem hagyhatom, hogy kétségbe vonják azt a jogomat, hogy Szent István országában a keresztény értékrendet képviseljem, és keresztény szavakat használjak.

7. Nemcsak hazánk, hanem az egész civilizációnk egyfajta szellemi-erkölcsi válságban van. Ennek pedig az alapvető oka az, hogy nemcsak arról van szó, hogy az emberek bűnt követnek el. Az igazi probléma az, hogy a bűn bűnvoltát tagadják. Az igazi probléma az, hogy a bűnt erénynek próbálják beállítani, a rosszat jónak, és ezáltal a bűnből való kiszabadulás lehetőségét teszik sok esetben irreálissá.

Mert ha tudom, hogy mi a jó és mi a rossz, mi a bűn és mi az erény, akkor van kapaszkodó, amin keresztül az elesett ember fel tud állni. De ha kétségbe vonják azt, sőt tagadják, hogy létezik olyan, hogy bűn, akkor az elesett ember azzal sincs tisztában, hogy el van esve. És miután kapaszkodó sincs, irreális az, hogy fel tudjon állni. Mert az sincs a fejében, hogy neki fel kellene állni.

8. Politikai, szociológiai és megkockáztatom: morális értelemben is aligha várható el a társadalomtól, hogy olyan törvényeknek engedelmességedjen, amelyek szembeötlően és szemérmetlenül igazságtalanok. Ha pedig meginog a társadalom bizalma, hite a törvények igazságos voltában, akkor azok

ésszerűként való feltételezése és tekintélye is összeroppan. És ekkor a felszínre fröccsen a legfőbb rossz, ami egy társadalmat csak érhet: a törvénytelenység, a káosz, az anarchia. Mert a rendezett társadalom, és ezzel az emberinek nevezhető élet feltétele a törvények tekintélye, a törvények ésszerűsége, tehát a törvények igazságos volta. Ha az állampolgár kénytelen úgy látni, hogy viszonya a törvényekhez alig különbözik az áldozat és az útonálló viszonyától, akkor hogyan várhatnánk reálisan, hogy engedelmeskedjék azoknak?

9. A béke az igazságosság gyümölcse – tanítja nekünk a keresztény bölcsélet. Tehát nem pusztán a háború hiánya, hanem az igazságosságnak a gyümölcse. Ezért nem béke az igazságtalanságba való beletörődés. És ezért az igazságtalanságnak való ellentmondás a béke feltétele.

10. Azt állítani, hogy egy politikai párt ne akarja a hatalmat, pont olyan abszurd, mint azt mondani, azért alapítanak horgász egyesületet, hogy ne fogjanak halat. A hatalom nem cél, hanem eszköz, amivel meg lehet valósítani egy pozitív programot. A hatalom önmagában se nem jó, se nem rossz. Amint például a kés jó, ha kenyeret vágok vele a gyerekeknek és rossz, ha hasba szúrom vele a szomszédomat. Ugyanígy, a hatalom akkor rossz, ha eszköz helyett célnak tekintik, mert akkor egyfajta bálvány lesz. Rossz, ha a jóval szemben, rossz célra használják. És jó, ha élnek vele, nem pedig visszaélnak vele, ami azt is jelenti, hogy akinek megadatott, de

nem él a hatalom lehetőségével egy jó cél érdekében, az sem helyes.

11. A keresztény politikai, társadalmi felfogás nem utópisztikus, sőt éppen az a lényege, hogy elutasítja az utópiát! A probléma gyökere Platónnál van, aki minden utópia atyja. Platón azt mondja – némileg leegyszerűsítve –, hogy az állam, a strukturált emberi közösség úgy jött létre, hogy az emberek beláttak egy gondolatmenetet, mely úgy szól, hogy igazságtalanságot elkövetni jó. Nem morális, hanem hedonisztikus értelemben: kellemes dolog, hogy én basáskodom másokon. Igazságtalanságot elszenvedni rossz, nyilvánvalóan kellemetlen dolog, hogyha felettem basáskodnak. Az emberek belátták, hogy miután nagyobb rossz igazságtalanságot elszenvedni, mint amilyen jó igazságtalanságot elkövetni, ezért létrehozták az államot, hogy megakadályozza az igazságtalanság elkövetését. Platón tehát kitalált egy mítoszt, és azt mondja, hogy úgy jött létre a strukturált emberi közösség, hogy az emberek leültek, logikai alapon beláttak valamit, és megkonstruálták az államot. Tehát az emberi társadalom kitalált, következésképpen újra és újra kitalálható. Ezzel szemben Arisztotelész azt mondja, hogy ez egy mítosz, mert soha nem volt valamilyen közösségi struktúra nélküli ember, mert antropológiai természetében adva van, hogy társadalmi struktúrában képes létezni.

A Platón által kitalált utópisztikus felfogás és az arisztotelészi, a természet rendjére épülő gondolkodás párhuzamosan halad a történelemben.

E tekintetben Szent Tamás Arisztotelészre épített gondolkodásával tette filozófiailag is nyilvánvalóvá a kereszténység természetjogi elkötelezettségét. A szocialisztikus felfogás a pesszimista utópia-hagyományra építve azt mondja, hogy az ember egy eredendően rossz állat, amiből a szocialista államnak kell kiidomítania a szocialista embertípust. A liberális optimista utópia, ami Rousseau-tól ered, azt mondja, hogy az ember eredendően jó, csak a társadalom rontja meg. Tehát ha megszüntetjük az iskolát, a nevelést, a családot stb., akkor mindenki szép, okos és jó lesz, mert eredendően jó.

A kereszténység immunis az utópiával szemben. Mégpedig azért, mert két dolgról tudunk eredendően a kinyilatkoztatásból, és az ember antropológiájából is. Az egyik, hogy Isten képmására teremtettünk. Ezért bármilyen rosszak és igazságtalanok a társadalmi struktúrák, mindig meglesz a jóra való irányultság. A marxista utópia azért nem válhat be és azért emberellenes, mert nem képes felismerni, hogy az emberben mindig megvan a jó. A liberálisok optimista utópiájával pedig az a probléma, hogy nem tud az eredeti bűnről, amiről pedig a keresztény kinyilatkoztatás szól, s amire tanúbizonyosság az egész emberi történelem. És miután az ember természete megromlott, hajlamossá vált a rosszra. Ezért utópia azt gondolni, hogy az ember önmagától szép, okos és jó lesz. Ezért szükséges a nevelés. Ezért kellene az iskolák, a jó társadalmi struktúrák. A keresztény realizmus tud az ember Isten-képmásiaságáról, tudja, hogy az ember jó, de tud az eredeti bűnről is, hogy az ember hajlamossá

vált a rosszra. Ez a kiegyensúlyozott gondolkodás a keresztény filozófia jellemzője, amin az egyház társadalmi tanítása nyugszik. Ez a filozófia teszi lehetővé a teljes ember kibontakozását, beleértve annak – éppen a lényegét adó – transzcendentális nyitottságát.

12. A keresztény tanítás adva van az egyház társadalmi tanításában, ami katolikus részről a pápai szociális enciklikák, protestáns részről a társadalometika. Ez természetesen nem azonos egyetlen egy politikai pártnak sem a politikai programjával. Pontosán meghúzható azonban az a kör, amelyen belül a világban élő keresztények kereshetik a társadalom kihívásaira adandó választ: ez a kör pedig az egyház társadalmi tanítása. Vannak olyan alapvető tételek, amelyeket ha egy párt, vagy egy politikus nem vállal, akkor nem nevezheti magát keresztény politikusnak. Az egyház társadalmi tanítása és a pártpolitikai programok nem azonosak, de nem is függetlenek egymástól, mert a keresztény politika attól keresztény politika, hogy elfogadja mérceként az egyház társadalmi tanítását.

Nézzünk egy példát, ahol megragadhatjuk, mi a különbség a keresztény felfogás, illetve a szocialisztikus, és a liberális felfogás között. Keresztény alapon azt mondhatjuk, hogy neked, liberális barátom, igazad van akkor, amikor az emberi személy méltóságát hangsúlyozod. Bár mi többet állítunk, mint a legliberálisabb liberális, mert mi azt mondjuk, hogy az emberi jogok, az ember méltósága nem abból ered, hogy egy parlamenti határozat, vagy az ENSZ

közgyűlése ezt megállapította, hanem abból, hogy a teremtő Isten képmására vagyunk alkotva. Ezért mindenki, legyen szegény vagy gazdag, fiatal vagy öreg, egészséges vagy beteg, azért végtelen érték, mert Isten képmása. Az emberi jogokat nem az országgyűlés adja és nem is a különböző nemzetközi szervezetek, hanem azok a teremtés rendje által eleve adottak, amit a parlament vagy egy emberi jogi nyilatkozat felismer és elismer. A keresztény felfogás ugyanakkor mindig kritikát fogalmaz meg a liberálisokkal szemben, mert ők a személy méltóságát úgy értelmezik, hogy elszakítják a közösségtől, ezáltal individualizmussá deformálják, ami a teljes emberi személyiség megcsonkítását jelenti, mert elszakítják a közösségi vonatkozástól. Ezért a liberálisok individualitás fogalmával szemben a kereszténység a személyiség fogalmát állítja, amely mindig utal az emberi személy közösségi aspektusára.

A másik oldalon hasonló egyoldalú túlzással találkozunk. A szocialisztikus felfogásról – és itt szeretném hangsúlyozni, hogy most a klasszikus szocialistákra gondolok, Marxra és a klasszikus baloldalra – azt mondhatjuk, hogy neked szocialista barátom igazad van akkor, amikor az ember közösségi természetét hangsúlyozod. Sőt, mi többet állítunk, mint a szocialisták, mert mérhetetlenül nagyobb szolidaritás a másik emberben Krisztust látni, mint azt gondolni, hogy majd az állami szociális ellátó rendszerek oldják meg az emberi egzisztencia problémáit. A keresztény felfogás egyúttal kritikát is gyakorol a szocializmus irányába, mert – legalábbis a klasszikus szocialisták – annyira túlhangsúlyoz-

zák az ember közösségi voltát, hogy az egyes ember már nem lesz más, mint egy jelentéktelen csavar a gépezetben. A személy elveszíti jelentőségét. Gondoljunk a marxizmus osztályfelfogására, ahol az egyes ember önmagában nem is jelenik meg, csak mint az osztálynak a tagja. Ugyanennek a nemzetiszocialista kiadása, ahol a fajban feloldódik, elveszik az egyén. Ezért a keresztény felfogás mindig kritikát gyakorol a szocialisztikus felfogással szemben, mert kollektívizmusba csúszik, és elveszíti az egyes ember, a személy jelentőségét.

Filozófiatörténetileg mindig is az volt a probléma, hogy a liberális individualizmus és a szocialista kollektívizmus nyilvánvalóan a teljes emberi személy megcsonkítása, egyoldalúság. A kérdés az: a személyiség és a közösség elve hogyan hozható egységbe? Erre a keresztény társadalmi tanításban Aquinói Szent Tamás adta meg a megoldást a szubsidiaritás, a kölcsönös kiegészítés fogalmával, amikor azt mondta, hogy a természet rendjéből eredően, amit egy kisebb közösség megtehet, azt egy nagyobb nem veheti el. Ott kell megoldani a problémákat, ahol azok a természet rendje szerint vannak, de ha nem tudja megoldani, akkor viszont ki kell segíteni, mégpedig olyan módon, hogy a későbbiekben képes legyen önmagán segíteni. Ez a gondolat elutasítja azt a liberális felfogást, ami azt mondja, hogy mindenki oldja meg a saját problémáját, aki pedig nem tudja, az magára vessen. Ugyanakkor elutasítja azt a szocialisztikus felfogást is, ami infantilis módon úgy akarja berendezni az ember életét, hogy majd állami segélyekből elvegetál. Ezért te-

hát a perszonalitás, a szolidaritás és a szubszidiaritás az a hármass társadalmi tanítása az egyháznak, amin belül lehetséges a keresztény politika. Aki ezt a hármast nem vallja, filozófiai értelemben az nem lehet keresztény politikus.

13. Amikor Jézus azt mondja, hogy egy vessző sem vész el a törvényből, akkor a politológiai logikából következően, azt mondhatják rá, hogy jobboldali fundamentalista, amikor saját magát azonosítja a szegényekkel, akkor azt mondhatják rá, hogy baloldali forradalmár.

Nem arról van szó, hogy a kereszténydemokrácia a jobboldal és a baloldal között helyezkedik el, hanem az a történelemfilozófiai és politikaelméleti megközelítés a helytálló, hogy a keresztény tanításban őseredeti egységben vannak a ma jobboldalinak, illetve baloldalinak minősített tradicionális és szociális alapértékek. A szabadság, egyenlőség, testvériség keresztény ihlettségű hármass egységét a felvilágosodás szekularizálta, majd a francia forradalmat követően egyoldalú túlzásokkal szétszakították. A szabadság individualista liberalizmussá torzult, az egyenlőség kollektivistá szocializmussá deformálódott, a testvériséget pedig egyaránt elfelejtették. Egyedül a kereszténydemokrácia őrizte meg az eredeti, keresztény fundamentumon nyugvó hármass egységet.

14. A fogalmak, amelyekből a liberalizmus és a szocializmus alapértékei lettek – a francia forradalom szabadság, egyenlőség, testvériség követelése

– gyökerükben és lényegükben keresztény fogalmak. Az más kérdés, hogy szekularizálták és utána egyoldalú túlzásokba vitték, de azért ezek alapvetően keresztény értékek, keresztény gyökerekből valók, ezért nekünk, kereszténydemokratáknak ezeket a gondolatokat értékként kell elfogadnunk, és – a helyükre téve azokat, a teljes emberkép összefüggéseibe visszaállítva – saját értékünként kell felmutatnunk.

Ebből ered, hogy a kereszténydemokrata-keresztényszociális felfogás – az egyik oldalon a liberális értékekkel, a másik oldalon a szociáldemokrata értékekkel való kapcsolódás alapján – olyan sajátos lehetőséget biztosít a kereszténydemokráciának, hogy mind a két irányba képes bizonyos kapcsolódásokra. Ezért megkockáztatom azt a megjegyzést, hogy a kereszténydemokrácia képes egy bizonyos, talán úgy fogalmaznék, hogy helyváltoztatás nélküli mozgásra aszerint, hogy a hangsúlyt a liberális értékekkel való kapcsolódásra, vagy a szociáldemokrata értékekkel való kapcsolódásra helyezi-e, anélkül, hogy bármelyiket is fel kellene adnia, és hogy belső ellentmondásba kerülne önmagával. (Miközben ez a belső ellentmondás nyilvánvalóan megvan a liberalizmus és a szocializmus kapcsolódásánál. A liberálisok minél korlátlanabb szabadságot akarnak, a szocialisták pedig kikényszeríteni az egyenlőséget. De ha szabadság van – mivel az emberek nem egyenlők –, akkor oda lesz az egyenlőség. Ha pedig kikényszerítik az egyenlőséget, akkor szükségszerűen korlátozzák a szabadságot.)

15. A kommunizmus mint ateista vallás története szerintem Izajás próféta értelmezésével kezdődött, az Ebed Jahve-dalokkal, amelyek az Úr szenvedő, de szenvedése által az emberiséget fölemelő Szolgájáról szólnak. Ezt a kereszténység Krisztusra értelmezi, a zsidóság pedig Izraelre. Marx ezt egyszerűen szekularizálta, és a proletariátusra vonatkoztatta. A Mennyországból, a Mennyei Jeruzsálemből így lett kommunizmus. Az Istennek, mint Abszolútumnak a jegyeit – mint például az örökkévalóság stb. – az anyagra ruházták. De ikonográfiailag is tetten érhető ez, Marx–Engels–Lenin megfelel a Szentháromságnak – az egy eszme három személyben áll fenn –, Marx Tőkéje és a Kommunista kiáltvány az Evangéliumoknak, a munkásmozgalom mártírjai az ókeresztény vértanúknak, a kommunista indulók a pravoszláv egyházi énekeknek, a május 1-jei felvonulás a húsvéti körmenetnek. Lenint miért tömték ki? Azért, mert ezzel az új „ereklyével” akarták mintegy pótolni az orosz néptől 1917 után elvett, és nyilvánosan meggyalázott szentek ereklyéit.

16. Lukács György eleve adottnak tartotta – amit persze nem mondott ki –, hogy ő és a hasonszőrűek eleve a hatalomra rendeltettek. Még azt is megengedem, hogy tényleg azt hitték, hogy ők kiválasztottak arra, hogy az emberiséget boldogítsák, még akkor is, ha abba az emberek történetesen belepusztulnak. Tehát Lukács György mutatója az volt, hogy valamilyen ideológiát csináljon arra, hogy miért is ők a hatalomra rendeltettek? A kiinduló pont Marxtól

jött, hogy minden tudat hamis tudat, kivéve a proletár tudat, ami nem hamis tudat. Igen ám, de ezt a proletárok nem tudták, és ráadásul, akik erre a megállapításra jutottak, azok feltűnően nem voltak proletárok. A lukácsi válasz erre az ellentmondásra az volt, hogy aki erre azt mondja, hogy az egész úgy hülyeség, ahogy van, és még a saját rendszerében is önellentmondásos, az pusztán azt bizonyítja ezzel, hogy hamis tudata van, tehát eleve nem lehet igaza, és ha továbbra is ugrál, akkor Lukács elvtárs esetleg saját kezűleg lövi agyon. A lényeg az, hogy van egy eleve hatalomra rendelt élcsapat, akinek nincs hamis tudata, tehát igaza van; vannak proletárok, akiknek elvileg nincs hamis tudatuk, csak ezt nem tudják, de itt az élcsapat, aki tudja, és ezért a proletárt, akár akarja, akár nem, boldogítani fogja; és vannak, akik ezt ellenzik, amiből is láthatóan hamis tudatuk van, tehát nincs igazuk.

17. A közgazdaságtan kiinduló pontja az a feltetelezés, hogy az emberek „racionálisan viselkednek”, amin haszonelvűséget ért. Ez abszolutizálva már antropológiai tévedés. Ugyanis miért racionálisabb, vagy ha tetszik „haszonmaximalizálóbb” egy bankár, mint egy karmelita szerzetes? Végül is van-e hosszabb távú és nyereségesebb befektetés, mint az örökkévalóság? Vagy miért racionálisabb és hasznosabb a pénzemet részvénybe fektetni, mint pl. a családomba azzal, hogy elmegyünk a gyerekekkel nyaralni? A gyerek taníttatásába, összetartó élményekbe vagy a szellemi-lelki javakba fektetett pénz, munka, idő miért lenne kevésbé racioná-

lis vagy hasznos? Csak más koordinátarendszerben mérhető az értéke. Ebben az összefüggésben hangsúlyoztam az antropológiai fordulat fontosságát. A gazdaságnak is millió olyan nem gazdasági természetű előfeltétele és vetülete van, ami szoros értelemben nem gazdasági természetű. Például az erkölcs.

18. Látnivaló egy ördögi kör. A vadkapitalizmus leplezhetetlenné vált alkalmatlansága és embertelensége tette annak idején a realitás illúziójává a marxizmus utópiáját; most úgy tűnik, mintha a marxizmus történelmileg is bebizonyosodott alkalmatlansága és embertelensége tenné ugyanezt a vadkapitalizmussal. Megszenvetjük a létező szocializmust, aminek terheit ma is nyögjük, mert az akkori hatalom nem akarta meghallani a tévedéseit kimutató kritikát, és az ember természetének megfelelő, a teljes személy kibontakozását lehetővé tévő társadalmi tanítást. Most – a vadkapitalizmus bővületében – úgy tűnik, nem akarja meghallani ennek kritikáját. Őrületség lenne újra belezuhanunk abba, amiről belátható volt, hogy alkalmatlan, hogy embertelen, és amiről – az enciklikákkal egybehangozóan – a történelem is kimondta az ítéletet.

19. A mostani válság a neoliberais gazdaságpolitika válsága, történelmi csődjének előjele. A „láthatatlan kéz” mítoszának csődje, annak az ideológiának a csődje, amely azt hirdette, hogy a gazdaságban, a pénzügyekben nem szükséges az állami szerepvállalás, majd a gazdaság, majd a

piac szabályozza önmagát. Ennek a liberális politikának a nevében rombolták az államot, és most azt várják, hogy az állam mentse meg a helyzetet. II. János Pál pápa a marxizmus bukása után prófétai módon arra figyelmeztette a világot, hogy a létező szocializmus történelmi csődje nem jelentheti a neo-liberális vadkapitalizmus megdicsőülését.

20. Az életnek vannak területei, ahol piaci viszonyoknak kell lenni, ilyen a gazdaság, és vannak olyan területei, ahol alapvetően nem piaci viszonyoknak kell uralkodni, hanem szolidaritásnak és állami felelősségvállalásnak. Ilyen az egészségügy, az oktatás és a kultúra.

21. Ezt az országot kétszer rabolták ki, nagyjából ugyanaz a kör, érdekcsoport, hálózat, nevezük bárhogy. A második világháború után valami olyasmit mondtak, hogy a magántulajdon rossz, az állami tulajdon jó, és az államosítás jelszavával elvették az emberektől a földjüket, az üzletüket, a házat, kinek mije volt. A rendszerváltozás alatt és után pedig azt mondták, hogy az állami tulajdon rossz, a magántulajdon jó, és elkótyavetyélték a megmaradt állami vagyont.

22. Ellene kell mondanunk a privatizáció – valójában a nemzeti tulajdon kifosztása – igazságtalanságának, mert ellentétes a nemzet életérdekeivel, amikor a magántulajdon elszakad a közjótól, amikor nem fejlesztést jelent, hanem a magyar konkurencia megfojtását és a magyar piac monopolizálá-

sát idegenek által, amikor nem szolgáltatásbővülést jelent, hanem azt, hogy a szolgáltatáson túl az embereknek ki kell fizetniük a befektetők extraprofitját is. Az állami tulajdon nem lehet szabad préda – és fel kell hívnunk a figyelmet arra is, valójában nem „tehermentes”. Mégpedig azért nem, mert ebben testesül meg nemzedékek ki nem fizetett munkájának értéke. Gondoljunk arra, hogy a szocializmus idején a dolgozók munkabérének jelentős részét visszatartotta, nem fizette ki az állam azzal, hogy ezért ingyenes egészségügyet, szociális biztonságot, és méltó nyugdíjat biztosít. Mindezt nemcsak törvényben, hanem alkotmányban garantálta. Ezért az államnak nemcsak a külföldi hitelezők felé van eurómilliárdokban kifejezhető adóssága, hanem saját állampolgárai felé is. És a természetjog szerint a megélhetésükért küzdő emberek felé való kötelezettség erősebb, mint a befektetők haszna iránti. Természetesen szem előtt kell tartani, hogy van politikai realitás, és szűk a gazdasági mozgástér – de az erkölcsi rend nem tehető zárójelbe.

23. A múlt századi neoliberais dogma miatt azt erőltetik, hogy a pénzügyi egyensúly áll mindenkifelett! Megjegyzem, ha ez így lenne, akkor Szómália lenne a világ legjobb országa, hiszen nulla kiadás, nulla bevétel – vitathatatlan az egyensúly. Mi azt mondjuk, hogy az államháztartási egyensúly valóban fontos, de nem az egyetlen szempont. Ennek az oltárán nem áldozható fel a gazdasági növekedés, sem a társadalompolitika szempontjai. Ezért is mondom, hogy az államnak rá kell kényszer-

rítene a bankokat és a multikat, hogy ők is vállaljanak arányos részt a terhekből.

24. A keresztény társadalmi tanítás nem a munka és a tőke konfliktusával operál, hanem a munka–tőke konszenzusára épít. A feladat a tőke humanizálása.

25. Az a cél, hogy minél több embernek minél több tulajdona legyen, de olyan formában, hogy a tulajdon ne csak neki legyen jó, hanem másnak is.

26. Ennek az egész balliberális–zöld társulatnak van egy olyan rögeszméje, egy dogmaszerű rögeszméje, hogy a világ fejlődése az úgy néz ki, hogy egyre inkább elvállaltalanodik, a nemzetek eltűnnek, a család megszűnik, és ők ezt tekintik fejlődésnek. Ebből kiindulva az ő számukra felfoghatatlan az, hogy egy volt szocialista ország fontosnak tartja a vallást és az egyházakat, a nemzeti létet, fontosnak tartja a családot, mégpedig az egy férfi, egy nő házasságára épülő családot, és ezért ez, amit mi csinálunk, ez az ő szempontjukból, az ő felfogásukból, a szöges ellentéte annak, mint amit ők haladásnak gondolnak. Mi meg azt gondoljuk, hogy amit ők haladásnak gondolnak, az egész egyszerűen deviancia.

27. A kereszténydemokrácia és a zöld pártok két különböző politikai felfogásának van egy közös része, amit környezet/természet-védelemnek nevezünk. De van lényegi különbség is: mi teljességében

valljuk a természet rendjének védelmét, nem csak a natúra, de a kultúra tekintetében: tehát az ember és a társadalom vonatkozásában is.

Ők – illogikus módon – a természetet és annak rendjét csak az ásványok, növények, állatok esetében ismerik el, míg az ember és társadalom esetében ideológiájuk természet-ellenessé válik: egyneműek házassága, abortusz, eutanázia, drogpropaganda.

Mi valljuk, hogy a természet rendje a teremtés rendjét tükrözi – mégpedig teljességében: tehát nem csak az embert körülvevő világ, hanem az ember és a társadalom rendjének tekintetében is –, ezért politikai hitvallásunk, hogy a természetvédelem teremtésvédelem!

28. Heideggertől származik az a gondolat, hogy egyetlen szaktudomány sem képes arra, hogy meghatározza önmagát, módszertanát, és illetékességének határait. Tehát az, hogy mi a matematika, ez nem matematikai kérdés, hogy mi a kémia metodológiája, ez nem kémiai kérdés, és hogy meddig tart a biológia illetékességének területe, ez már nem biológiai kérdés. Ezek teológiai, filozófiai, erkölcsi kérdések. Ugyanez igaz a társadalomtudományok esetében is. Tehát az egyháznak van egy sajátos prófétai szerepe és tanító feladata ebben a tekintetben is, és hogy ha mondjuk a klónozásra, génmanipulációkra, ilyesmikre gondolunk, akkor láthatjuk, hogy az emberiség katasztrófáját jelenti, ha a részterületek jogos autonómiájának félreértéséből kifolyólag negligálni akarják az egyháznak ezt a sajátos küldetését. Abból, hogy technikailag

meg tud csinálni valamit az adott rész tudomány, egyáltalán nem következik, hogy azt meg is szabad tennie! Természetesen a természettudományoknak, a társadalomtudományoknak, a politikának megvan a maga jogos autonómiája, de ez az autonómia soha nem lehet az erkölcstől való autonómia.

29. Ez a mi álláspontunk, a kereszténydemokratáké: hogy az írott alkotmány, a pozitív jog felett létezik a természetjog, és mivel a természet rendje a teremtés rendjét tükrözi, ezért ebben az összefüggésben ez a végső valóság. Végső kérdésekben a parlament nem játszhat Istent. Ebből vezethető le például a magzatvédelemről vallott álláspontunk is. Miután az emberi élet szempontjából nincs se logikai, se filozófiai, se természettudományos különbség aközött, hogy a magzat egy, négy vagy nyolc hónapos, hogy a hasfalon belül vagy kívül van, ha a magzat pusztán a kora alapján halálra ítéltető – mert a parlament így döntött –, akkor logikailag ezen az alapon bármely emberi élet elpusztítható kora vagy egészségi állapota alapján.

30. Van olyan idő, amikor a fregolin száradó pelenka a nemzeti zászló jelentését is hordozza a magyar élni akarás szimbólumaként.

31. A társadalmi valóság alakítása és az igazság kimondása együttesen vezethet el oda, hogy a közvélekedés megváltozzon az élethez való joggal kapcsolatban is. Politikai realitás és prófétai jel, ez az ars poeticám.

32. Ha mindent megtettünk az élet védelmében, és leszavaznak, akkor is megmarad az ellene mondas prófétai jele.

33. Ha a házasság tekintetében feladnánk a természet rendjén nyugvó, egy férfi egy nő meghatározást, és azt kiterjesztenénk pl. két férfira vagy két nőre, nem tartanák-e ezt diszkriminatívnak más formációk vonatkozásában? Pl. a többnejűséggel szemben? Ha a „férfi, nőt” feladjuk, az „egyet” miért nem? Ha két férfi házasodhat, akkor három miért nem? Hol van akkor a házasság határa? Továbbá a Magyar Állam nem azért védi és támogatja anyagilag és erkölcsileg a házasság és a család intézményét, hogy az állampolgárok „szexuális önmegvalósítását” finanszírozza, hanem azért, mert itt születik és nevelkedik fel a gyermek, aki fenntartja a társadalmat és a nemzetet.

34. Nem akarjuk megbélyegezni ezeket az embereket, de ne nevezzék a kapcsolataikat házasságnak, mert ez megszentelt fogalom, és ne fogadhassanak örökbe gyereket, mert a gyerek egészséges fejlődéshez való alkotmányos joga erősebb, mint a homoszexuális párok gyerekre való igénye. És nem mondunk, mert nem is mondhatunk le arról a jogunkról és kötelességünkről, hogy a természet rendje és a keresztény tanítás alapján a bűnt bűnnek nevezzük.

35. Saját deviáns életvitelükből csinálnak politikai ideológiát.

36. Súlyos felelőtlenség – sőt súlyos előítéleteség – előítéletnek bélyegezni valami olyat, ami napi tapasztalat, szociológiai tény, hiszen ezek után a tényleges előítéleteség is relativizálódik.

37. Azt mondják ezek a műsorok, hogy ez „valóság-show”. Nyilvánvalóan nem valóság, hanem a valóság egy szegmense, egy szubkulturális sarka, mondhatnám, egy pervertált szubkulturális sarka, de miután ezt úgy mutatja be, mintha ez lenne a valóság, ez egy idő után valóban létre fogja hozni a valóságot a társadalomban az önmagát beteljesítő jóslat folytán. Ezért tehát nem megkerülhető az állam felelőssége, hogy például a média tekintetében mit hagy bemutatni a társadalom felé.

Nézzük például a kereskedelmi médiákat. Én nem vonom kétségbe, hogy van-e joga a befektetőknek a médiába befektetni. De miért fektet be valaki a kereskedelmi médiába? Azért fektet be, hogy minél nagyobb profitot kapjon vissza. Ha másutt nagyobb profitot tudna elérni, akkor oda fektetne be. Tehát mi a kereskedelmi média célja? Az, hogy a befektetőknek minél magasabb profitot eredményezzen. Hogy tudja ezt a profitot eredményezni? Egyetlen egy dologgal, a reklámbevételekkel. A reklámidő nem növelhető a végtelenségig, mert részint a nap 24 órából áll, részint pedig ha a reklámidő egy bizonyos szintet túlhalad, akkor már nem fogják nézni a műsort. A nézettség csökken, tehát a reklámidő értéke is csökken, így a befektető profitja is csökken. Tehát egy módon lehet a profitot növelni, ha növelik a nézettséget. És minél nagyobb

a nézettség, annál értékesebb az egy percre jutó reklámidő. Hogy lehet a nézettséget növelni? Azt kell mondanom, hogy sajnos nem feltétlenül úgy, hogy a szép, jó, és okos dolgokat mutatják be, hanem úgy, hogy bizony a legaberráltabb és legsötétebb dolgokat. Ezt gátlástalanul megteszik, hiszen egyetlen céljuk van, a profit növelése. És itt van az állam szerepe, aki azt mondja, hogy kedves befektetők, persze, jogotok van a profithoz, de nekünk is jogunk van ahhoz, hogy a társadalom védelmében bizonyos dolgokra azt mondjuk, hogy ezt már nem.

38. A média szerepét megpróbálom egy példával megvilágítani: ha bemegyek, mondjuk egy kínai étterembe és elém tesznek egy étlapot, amin az van, hogy választhatok a hutulu és a kutulu között, akkor valójában nincs szabad választásom, mert fogalmam sincs, hogy mi az egyik és mi a másik. Ha magyarul is odaírják, hogy az egyik rántott pontyot, a másik pedig sült kacsát jelent, akkor a szó igazi értelmében választhatok. Nos, a média hutulut és kutulut kínál az embereknek. A parlamentáris demokrácia egész konstrukciója a szabad választások eszméjén nyugszik. Igen ám, de világviszonylatban is egyre nyilvánvalóbb, hogy miközben a hatalmi ágak elválasztása aprólékosan kidolgozott, addig a választásokat – és ezzel végeredményben az egész államszervezetet – eldöntő média valójában nem áll alkotmányos kontroll alatt, hanem bizonyos pénzügyi-ideológiai érdekcsoportok kezében van. Ezért állítom azt, hogy a parlamentáris demokrácia a választások valóban szabad voltától függ,

ez pedig nemcsak azt jelenti, hogy ne lehessenek választási csalások, hanem arra is igazi garancia kell, hogy bizonyos érdekcsoportok a médiahatalmukkal ne manipulálhassák a közvéleményt és így a választásokat.

39. Világviszonylatban is, de Magyarországon különösen, egy sajátos zsonglörködés folyik a fogalmakkal. A szekuláris értelmiség kezében tartva a médiapozíciókat, médiamonopóliumot, ennek segítségével az egyes fogalmakat önkényesen definiálja, majd egy torzított definíció értelmében sulykolja a társadalomba. Olyan definícióval ruházzák föl az adott fogalmat, amely annak legfeljebb csak járulékos jegyeit tartalmazza, a lényegi jegyeket elhagyja, majd az így csinált – teljesen önkényes – definíciót már köznyelvi értelemben használva, egészen meglepő és bizarr konklúziókra jut. Ezért létfontosságú, hogy fogalmilag tisztázzuk a saját eszmerendszerünket, hogy a mi fogalmainkat mi definiáljuk, mert ellenkező esetben végképp kiszolgáltatjuk magunkat annak a szekularista médiaértelmiségnek, aki ezeket a fogalmakat úgy alakítja, ahogy az ő politikai érdekeinek megfelel.

40. A mindenkori magyar kormány, először, másodszor és harmadszor a magyar nemzetnek felelős, nem pedig Brüsszelnek, Washingtonnak, Moszkvának, a Világbanknak vagy bárki másnak.

41. Botrány, amikor nekünk, magyaroknak azt kell hallgatnunk, hogy mi pár évvel ezelőtt Európához

csatlakoztunk, mert hol lennénk ezeregyszáz éve – vagy ki tudja mióta –, ha nem Európában? És megfordítva, hol lenne ez az Európa, ha mi nem lettünk volna Szent István óta minden szellemi gyökerünkkel egy évezrede ebben az Európában? Mert mi véreztünk pajzsként védve ezt az Európát a tatárral szemben, a törökkel szemben és – hogy diplomatikusan fogalmazzak – a keleti pogányság más formációjával szemben ezer éven keresztül. És ezért van, hogy nekünk nem a cselédlépcsőn kell bekullognunk ebbe az Európai Unióba és ott szegény rokonként meghúzni magunkat, hanem történelmi munkánk révén kiérdemelt helyünket kell méltósággal elfoglalni, mert ha mi nem becsüljük magunkat, senki sem fog megbecsülni minket. És ha mi nem tudjuk és tudatosítjuk a saját értékeinket, akkor senki sem fog értékelni minket.

42. Fájdalmas tapasztalat volt a keleti bolsevik keresztényüldözés túlélése után szembesülni azzal a nyugati szabadkőműves beütésű antikrisztianizmussal, azzal az „Európai Alkotmánytervezet” címet viselő provokációval, amely az európaiság alapértékei tekintetében hivatkozni akart a görög-latin civilizációra és a felvilágosodásnak nevezett irányzatra, miközben említést sem volt hajlandó tenni a kereszténységről. Ez nyilvánvaló történelemhamisítás. Hiszen a gyökerek tekintetében ott van a görög kultúrán és a római jogon kívül az ószövetségi etika és a germán államszervezés – gondoljunk csak Nagy Károlyra –, de ezekből az építőkövekből a kereszténység emelt katedrálist: azt a csodát,

melyet európai civilizációnak nevezünk. Ez az Európa, ha akarja, ha nem: keresztény civilizáció, mert – paradox módon – még a tagadása is – Voltaire-től Marxig – csak keresztény kultúrkörben értelmezhető. A „felvilágosodást” sem véletlenül próbálták ki-tüntetett módon megnevezni, noha az pusztán egy a számos európai eszmei áramlat közül. Nehezen tudom elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy az egyházellenes, jakobinus hagyományok iránti kötődés a magyarázat. Világosan kell látnunk és láttatnunk, hogy a kereszténységre való hivatkozás kérdése annak a kérdése, hogy az Európai Uniónak lesz-e lelke. Szellemi-kulturális közösség lesz-e vagy pusztán gazdasági vállalkozás? Márpedig – és erre a történelem a bizonyíték – jövője csak akkor lesz, ha van szellemi tartalma. A kereszténység és Európa egymástól elválaszthatatlan. Pontosabban fogalmazva: a kereszténység létezhetne Európa nélkül, de Európa nem létezhetne a kereszténység nélkül!

43. Két téveszme él. Az egyik a balliberális oldalé, amely úgy tekint az Európai Unióra, mint a magyar történelem beteljesülésére és céljára. Ez egész egyszerűen tévedés. A magyar történelemnek önmagában létezik a célja, nem pedig valamilyen nemzetközi szervezetben. A másik tévedés pedig az, ha valaki érzelmi indulatból ellenségesen viselkedik az Európai Unió iránt. Ezt – érzelmileg – bizonyos szempontból megértem. Csak az a helyzet, hogy azt kell látnunk: ha nincs Európai Unió, akkor mi van? Én is rendkívül kritikus vagyok a brüssze-

li bürokráciával szemben, főleg amikor soha senki által meg nem választott bürokraták ítélkeznek szuverén országok, a nép által megválasztott kormányok felett. De a magyar nemzetnek józan, racionális szempontból mégiscsak az az érdeke, hogy az Európai Unió belül próbálja érvényesíteni nemzeti érdekeit. Bármilyen kínos és keserves is, az Európai Unió belül kell nemzeti érdekeinket képviselni. Nem szabad engedni azoknak, akik az önfeladást akarják elérni, de annak sincs sok értelme, hogy fejfel nekirohanjunk a betonfalnak.

44. Az Európai Unió nem a magyarság történelmi célja, hanem a magyarság megmaradásának egy eszköze: annyiban vagyunk Unió-pártiak, amennyiben az Unió megfelel a magyar nemzet életérdekeinek.

45. Kritikusak vagyunk az Unióval szemben, de hűek vagyunk az alapító atyák örökségéhez. Az EU bűnben él, de nem bűnben fogant.

46. A brüsszeli bürokrácia és az Európai Parlament részéről törekvés, hogy a nemzetállamokat maga alá gyűrje, és egyfajta Európai Egyesült Államokat hozzon létre. Igen ám, de az a helyzet, hogy az Európai Unió alapító atyái a nemzetek Európájára – és egyébként egy keresztény ihlettségű kultúrkör nemzetek Európájára – épülő világot álmodtak meg Európai Unió néven, nem pedig egyfajta Európai Egyesült Államokat. Amit az európai polgárok többsége nem akar, köztük én sem. Ezért

nagyon fontos, hogy az Alaptörvényben nem arról van szó, hogy mi lemondunk szuverenitásunk egy részéről az Európai Unió miatt, hanem szuverenitásunk egy részét más országokkal közösen gyakoroljuk, ami nagy különbség!

47. Szent István országa soha nem lehet kalifátus! De még úgynevezett párhuzamos társadalom sem. A három vallás összehasonlítása tekintetében: a zsidóság egyetlen nem zsidót se akar zsidóvá tenni, a kereszténység pedig missziós vallás, nem kényszerít senkit semmire, mivel a hit kegyelem, amit csak szabad akarattal lehet elfogadni. Az iszlám viszont hódító vallás. El kell olvasni a Koránt és az iszlám történetét. Én tisztellem az iszlámot, mint világvallást és nagy kultúrát, de látom azt is, hogy a saría bevezetésének kísérlete és a dzsihadizmus előbb-utóbb a valóság része lesz. Ettől kell megóvnunk a nemzetet. Különben 150 éves tapasztalatunk van róla...

48. Botránynak tartom, milyen könnyel Európa viselkedik a keresztényüldözéssel szemben, elfogadva azt a kettős mércét, hogy bizonyos iszlám országokban kivégeznek valakit, ha megtér, vagy akár csak ha Bibliát ajándékozik, miközben Európában egymást érik a mecsetek...

49. Mi lett Párizsból, Franciaországból, az „Egyház legidősebb leányából” a saría árnyékában? Valóban úgy van, hogy ez az utolsó francia generáció, akik még francia életet élhetnek Franciaországban...

Európában vannak, akik már elvesztek, vagy az elveszés állapotában vannak, és vagyunk még Magyarországon és Közép-Európában, akik harcolunk. Magyarok, lengyelek, csehek és szlovákok, hogy magyar, lengyel, cseh és szlovák életet élhessünk, Magyarországon, Lengyelországban, Csehországban és Szlovákiában.

Mi magyarok hiszünk a magyar történelem kontinuitásában, az örök magyarságban, hogy Szent István, Mátyás, Széchenyi, Pázmány, Arany János és Bartók örökségét, a történelmünket, a kultúránkat, a nyelvünket, az észjárásunkat tovább adjuk fiainknak. Mert a magyar megmaradás a Duna–Tisza táján 1100 éves küldetés!

50. Hogy jutott ide Európa? A jakubinus-bolsevik-szabaddkőműves ideológia, az antikrisztianus meszterkedés kétszáz éve minden eszközzel relativizálja-támadja-üldözi a kereszténységet, előidézve az identitásvesztés vákuumát. És – el kell ismernünk – hogy a devianciák propagálása pedig joggal váltja ki ennek megvetését, utálatát a muszlimok részéről. Furcsa, de nem veszik észre, hogy miután – az identitásvesztés, a dekadencia és tömeges iszlám migráció miatt – keresztény európai civilizációnk elesett, az iszlamisták az ő fejüket fogják levágni először, a miénket csak majd a sor végén. Metsző élességgel kell látnunk: ha most a migráció ügyében hibázunk, az többé nem csinálható vissza.

51. Ma a világot uraló ideológia – az Egyesült Államokban a demokratapártiakhoz, az EU-ban a

szocialisták-kommunisták-liberálisok-zöldekhez köthetően – a migrációban valójában nem fenyegetést lát, hanem alkalmat: a keresztény-konzervatív értékrend és főleg a nemzetállamok lerombolásához; hiszen a migráns tömegek számára mindez idegen, ezért nem csak majdani szavazóikat látják bennük, hanem annak eszközét, hogy a keresztény örökséget végleg relativizálják és a nemzeteket végleg maga alá gyűrje az, amit „brüsszeli bürokráciának” neveznek. Megjegyzem, ha ez sikerülne nekik, akkor ennek – az iszlamizmus tekintetében – az ő szempontjukból is súlyos következményei lennének...

52. Karitás a migránsok felé, de önvédelem a migrációval szemben.

A mostani migráció elleni küzdelem tétje: hogy Európa Európa maradjon. Magyarország pedig Magyarország.

53. A természet rendje szerinti felelősség – az állapotbeli kötelesség klasszikus katolikus tanítása – koncentrikus körökkel írható le. A legbelső, az elsődleges kötelesség-felelősség a saját családomért van; azután a nemzetem iránt; és végül az emberiség iránt. A felelősségi körök összekeverése végzetes.

54. Mindenekelőtt arra a kérdésre kell választ adnunk, hogy kik vagyunk mi, mi a küldetésünk, miért is csináljuk ezt az egészet?

Kik vagyunk mi? Három tételben adhatjuk meg a választ: mi vagyunk az egyetlen történelmi párt, mi vagyunk az egyetlen keresztényszociális párt, és mi vagyunk az egyetlen világnézeti párt.

A KDNP az egyetlen történelmi párt Magyarországon. 1944-től – amióta eleink megalapították ezt a pártot – szellemi értelemben egy jöttányit sem változtunk. Mégpedig azért nem, mert az igazság örök. Ezért van az, hogy az aktualitások, a jelen kihívásokra adott válaszok megfogalmazása, az a dolgok természete szerint változik, de a szellemi alap változatlan, mert a természet rendjén, a teremtés rendjén nyugszik. Egy kereszténydemokrata pártnak két csapda-helyzetet kell elkerülnie. Az egyik, hogy a változások bővületében el ne veszítse a lényegét, a másik pedig, hogy ne ragaszkodjon olyan korhoz kötött megfogalmazásokhoz, amelyeket már meghaladott az idő. A feladatunk tehát nem több és nem kevesebb, mint hogy az örök igazságot képviseljük az adott kor nyelvén.

Mit jelent az, hogy keresztényszociális párt? Ezt azért nagyon fontos tudatosítani magunkban, mert a közbeszéd a politikai palettát jobb és baloldalra osztja. Ez persze köznyelvi értelemben igaz, és ebben a koordinátarendszerben mi valóban egy jobbközép párt vagyunk; ám nemcsak egy koordinátarendszer van, hanem valójában kettő. Van egy koordinátarendszer, ami a hagyományos értékeket, illetve ezek tagadását mutatja. Egyik tengely a család, egyház, nemzet, a másik pedig ezek tagadása. Ennek értelmében, mi egy markánsan jobboldali, konzervatív párt vagyunk, hiszen a család, a házas-

ság védelmezői vagyunk, hiszünk az egyházak küldetésében és patrióta alapon állunk. Ennek ellentéte, tagadása, mintegy antitézise – az időközben mára már eltűnt – balliberális SZDSZ volt. Igen ám, de van egy másik koordinátarendszer, a szociális igazságosság koordinátarendszere, ahol az egyik tengely a munka, a másik pedig a tőke. Ebben az értelemben a Kereszténydemokrata Néppárt egy mérsékelt balközép párt, hiszen valljuk a munka elsőbbségét a tőkével szemben, és valljuk azt, hogy a tőkének, a magántulajdonnak igenis van közösségi vetülete.

És mi vagyunk az egyetlen világnézeti párt. Kulcsfontosságú, hogy ennek problematikáját is metsző élességgel lássuk. A világnézeti pártoknak világviszonylatban is az a problémájuk, hogy az igazság nem mindig találkozik a többségi közízléssel. Gondoljunk például a magzati élet vagy a házasság védelmére. Itt, ebben a helyzetben két tévedés lehetséges. Az egyik az, hogy nem érdekelnek a szavazatok, mi az igazság oldalán vagyunk, történjék bármi. Ezzel a habitussal könnyen egy hitbuzgalmi kongregációvá lehetünk. Márpedig mi egy politikai párt vagyunk, azzal a céllal, hogy alakítsuk a történelmet, ami pedig társadalmi többséggel, végül is a választások megnyerésével lehetséges. A másik tévedés, hogy a szavazatok kedvéért az önfeladás bűnébe esünk. Igen ám, de ha feladjuk a ránk bízott értékeket, végül is az igazságot, akkor minek csináljuk az egészet? A probléma megoldása, az igazság és többség problémájának megoldása egy világnézeti párt és egy nagy

gyűjtőpárt szövetsége. Ez a Kereszténydemokrata Néppárt és a Fidesz szövetsége. Ez teszi lehetővé, hogy egyfelől ne legyen önfeladás és a keresztény tanítás a maga tisztaságában csonkítatlanul megjelenhessen a politikai palettán, másfelől biztosítja azt a társadalmi támogatást, ami lehetővé teszi, hogy alakítsuk a történelmet! Ha egy párt feladja a forrását, az egyet jelent a szellemiség elvesztésével, végül a széthullással. A Fidesz–KDNP szövetség garanciája annak, hogy a forrásvidéket megtartjuk és a szavazók többségét is elérjük.

55. A mi történetünk 1944-re megy vissza, Barankovics István Demokrata Néppártjára és a keresztényszociális mozgalmak hagyományára, amelyek egyszerre mondtak ellent a vadkapitalizmusnak, illetve a barna és a vörös diktatúrának. Annak volt erkölcsi alapja, hogy ellene mondjon a vörös diktatúrának, aki ellene mert mondani a barna diktatúrának. Ma is megvan az a sajátossága, ami végigvonul a magyar történelemben: a „két pogány közt” gondolata. Ami a bukott szocialisták, kommunisták ópogánysága és a megjelenő szélsőjobb neopogánysága közötti Szent István-i örökség védelmezését jelenti.

56. A Barankovics-párt története az egész jobb-közép, polgári-keresztény-nemzeti szövetségnek mintegy történelmi előképe, vállalható normatív története.

*„Négy-víz parton, három-hegyen
Mindörökké magyar legyen
A máriás ének.”*

Sík Sándor: Az andocsi Máriához

MAGYARSÁG

57. Isten az égi haza mellett földi hazát is adott nekünk, ezért valamiképpen az égi hazához is hűtlen az, aki földi hazájának sorskérdései elől dezertál.

58. Minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen érték. Senki nem adhatja azt a gazdagságot, ami a magyarság, csak mi magyarok. Ha mi eltűnünk a történelemből, akkor az egyetemes emberiség lesz örökre pótolhatatlanul szegényebb egy sajátos arccal, egy dallammal, Istennek egy gondolatával, azzal, amit magyarságnak nevezünk. Éppen ezért nekünk, magyaroknak az egyetemes emberiség felé elsődleges kötelességünk a saját magyarságunk megőrzése, kimunkálása és felmutatása. Mert ez az az ajándék, amit csak mi adhatunk az egyetemes emberiségnek.

59. Két tévedéssel kell szembenéznünk. Az egyiket internacionalista vagy kozmopolita tévedésnek lehet nevezni, ez az a felfogás, amely tagadja, hogy a nemzet érték. Úgy tekint rá, mint a múltból itt maradt relikviára, vagy valamiféle provincializmusra, amivel szemben a modern „européer Embernek” már nincs nemzeti kötöttsége. Nem tudom az emberiség nagyobb megszegényesülését elképzelni, mint ha a francia nem lenne francia, a német német, a lengyel lengyel és a magyar magyar. Ez a kozmopolita felfogás nem az ember kiteljesítése, hanem mintegy antropológiai megcsonkítása. Az internacionalizmus pedig – az osztályideológia téveszméjében – kifejezetten ellenségesen viszonyul a nemzethez. (Nagyon pontos a magyar

nyelv: inter-nacionalizmus, nemzet-közi, vagyis nem a nemzetek közössége, hanem a nemzetek közötti lét, ami egyfajta vákuum-lét, hiány-lét.) A másik tévedést nevezzük sovinizmusnak, ami egy nemzet életjoga alapján tagadja más nemzetek létezéshez való jogát. A keresztény felfogás nemzetben gondolkodik, minden nemzetet értéknek tekint, és azt tanítja, hogy minden nemzetnek joga van a létezéshez, sőt minden nemzetnek éppen az egyetemes emberiség iránti elsődleges kötelessége, hogy a saját értékgazdagságát kibontakoztassa, és az egyetemes emberiség számára elérhetővé tegye.

60. Voltaképpen mi az értelme az államnak? Mi végre van az állam? Mi végre van a Magyar Állam? Nyilvánvaló, hogy nem pusztán azért, hogy a lakcímkártyákat kiállítsa, és az utakat megkátyúzza. Persze ez is feladata, de azért ennél lényegibb célja is van az államnak, mivel az állam végeredményben nemcsak közigazgatási szolgáltató, hanem a nemzet közjogi és – legszélesebb értelemben vett – politikai önkifejeződése. Ezért a magyar állam értelme és célja az, hogy a magyar emberek életminősége javuljon és a magyar nemzet fönmaradjon.

61. A Magyar Országgyűlés először, másodszor és harmadszor az egyetemes magyarságnak tartozik felelősséggel, nem pedig valaki másnak. Az egyetemes magyarságnak – térben és időben. Térben: itt, a mai Magyarországon, a Kárpát-medencében és a nagyvilágon. És időben: mert felelősséggel tartozunk a történelem színe előtt az őseink felé,

akiktől ezt a hazát, akiktől a nyelvünket, akiktől a kultúránkat örököltük, és felelősséggel tartozunk az atódaink tekintetében is, akik majd el fognak számoltatni egyszer minket, hogy hogyan sáfárkodtunk ezzel az örökséggel.

62. Magyarországnak hasonló szerepet kell vállalni a külhoni magyarság tekintetében, mint amit Izrael vállal a világon lévő zsidóság tekintetében. Minden zsidó, bárhol él a világon, biztos lehet abban, hogy van egy országa – Izrael – és bármi történik, van hova hazamenni, és bármi történik, ez az ország a végletekig kiáll a saját diaszpóra-közösségei mellett. Ha Izraelnek szabad, nekünk is szabad.

63. A magyar nemzet – történelmi okokból kifolyólag – egy háromlábú székhez hasonlítható. Egyik lába a magyarországi magyarság, másik lába a határon túli, Kárpát-medencei magyarság, harmadik lába az emigráció magyarsága. Ha bármelyik láb kiesik, vagy eltörik, a szék felborul.

64. Szent István óta a magyar nemzet nem csak kultúrnemzet volt – a magyar nyelv, kultúra és történelmi sorsközösség alapján –, hanem politikai nemzet, amelyet a közjog tartott össze. Gondoljunk a Szentkorona jelentőségére.

65. Az asszimiláció fenyegetésével szemben a hagyományos támogatási formák szükségesek, de nem elégségesek. Ehhez egy nagyon erős impulzus kell. Ez a nagyon erős impulzus pedig az állampol-

gárság megadása minden magyarnak, bárhol él a világon. Ez a nemzet közjogi egyesítése, hogy nemzetársaink honfitársaink lehessenek!

66. Nincs A és B kategóriájú magyar állampolgár. Nincs olyan, hogy magyarországi magyar állampolgár és külhoni magyar állampolgár. A Kárpát-medencei magyarság és az emigráció magyarsága nem valami kvázi állampolgárságot vár, mert nem kvázi magyar, hanem ugyanolyan magyar állampolgárságot, mint ami nekünk van. Egy magyar nemzet van, egy magyar állampolgársággal!

67. Hűség a nemzethez van, a hazához. Az EU-hoz, a NATO-hoz, az ENSZ-hez legfeljebb munkavonatkozásbeli lojalitás van. A kettő nem keverhető össze.

68. Emberi jogokon nyugvó nemzeti érdekeinket soha többé nem rendeljük alá más országok belpolitikájának, soha többet nem rendeljük alá más országok érdekeinek, és soha nem rendeljük alá mások szempontjainak.

69. A rabló nem bocsátja meg a megrablottnak, hogy zsákmánya újra és újra emlékezteti: rablott holmi, ő maga pedig rabló. Ezért akarja javainak elrablása után elrabolni a megrablott emlékezetét is, ezért akarja öntudatából, lelkéből is kiforgatni. Ezért az elszakított és kifosztott magyar nemzetrészt iránti patológikus gyűlölet, ezért az évszázados lélekrablás.

70. Az autonómia nem kegy, amit valamely utód-állam a magyarságnak ajándékoz. Az autonómia, az önrendelkezés: emberi jog a közösség szintjén, tehát ez jár nekünk.

71. Fundamentum az autonómia soha fel nem adása, mert az autonómia a Kárpát-medencei magyarság megmaradásának egyedüli garanciája. A többsmagyarságnak területi autonómia, a kisebbségi magyarságnak kulturális autonómia. A magyarság soha nem követelt olyant, amire ne lenne számos példa Európában. Nem vagyunk kevesebbek semmilyen más nemzetnél. Ha nekik lehet, nekünk is lehet. Nemzeti hitvallásként kell vallanunk, hogy minden tett, ami az autonómia felé vezet nemzetmentő, és minden tett árulás, ami ellene.

72. Az etnikai alapú magyar pártok mellett állunk ki. Mégpedig azért, mert az etnikai alapú magyar pártoknál a magyar mivolt nem járulékos jegy, hanem a lényegadó karakter. Ha a határokon túl föladnánk az etnikai alapú magyar pártokat, akkor létrejönnek előbb vegyes pártok, majd olyan, a többségi nemzethez tartozó pártok, amelyekben van egy magyar tagozat, majd a végén lesznek szlovák, román, szerb pártok, amikben lesz néhány magyar... Ez az asszimiláció kioldozása. Ezért elvi alapon ragaszkodunk az etnikai alapú magyar pártokhoz.

73. Magyarország felelős a nemzetrészekért. Ám a nemzetrészek is felelősek önmagukért, egymásért

és Magyarországért, végeredményben az egyetemes magyarságért.

74. Szent István korában két zsákutca fenyegette a magyar megmaradást, és Szent István bölcsesége, hogy mindkettőtől megvédte a magyarságot. Az egyik zsákutca Koppány pogánysága volt, aki nem értette meg az idők szavát. Én nem tudom, hogy Koppány magyarabb volt-e, mint Szent István, de azt pontosan tudom, hogy a magyar megmaradást Szent István jelentette. A másik zsákutca a nemzeti függetlenség feladása, aminek szimbóluma Orseoló Péter, aki felajánlotta hűbérbe Magyarországot a Német-római Császárságnak. Szent István történelmi művében az a zseniális és azért jelenti a magyar megmaradást, mert úgy kapcsolódott a keresztény Európához, hogy eközben nem lettünk sem a Német-római Császárság, sem a Bizánci Birodalom hűbérese.

75. Szent István idején pontosan ugyanaz volt a megmaradás parancsa, mint ami 1848-ban, vagy 1956-ban. Szent István korában ezt úgy fogalmazták meg, hogy a keresztény Európához való csatlakozás és a szuverén magyar állam megteremtése. 1848-ban ez úgy hangzott, hogy haza és haladás, vagyis a nemzeti függetlenség kivívása, illetve a polgári átalakulás. 1956-ban ugyanez volt a feladat: a polgári demokrácia, a jogállam megteremtése, véget vetni a diktatúrának és a nemzeti függetlenség kivívása, magyarul az, hogy menjenek ki a szovjet megszállók. És ez a kettős egy feladat: a szükséges

társadalmi átalakulás, az idők szavának megértése és a nemzeti függetlenség biztosítása, ez a magyar megmaradás feltétele! A magyar nemzet sírásója, aki a kettő közül bármelyiket is feladja.

76. Azzal a jellel, ahogy Szent István a Szentkoronát felajánlotta a Szűzanyának, ezzel az immans magyar történelemnek transzcendens távlatot adott.

77. Jézus Krisztusban minden nemzet története üdvtörténétté lett. Így, mivel minden nemzet története valamiképpen az üdvtörténet része, így a mi magyar nemzetünknek a története is üdvtörténet.

*„Engedhatsz mindenben, ami a tiéd,
de abban, ami Jézus Krisztusé,
nem engedhatsz!”*

Szent Josemaría Escrivá

EGYHÁZ

78. A szekularista elméletekkel szemben bölcs dolog szem előtt tartani, hogy a Szentlélek nem szociológiai kategória.

79. A szinkretista gnoszticizmus időszakát idézi most a világ, aminek a lényege az, hogy az igazságok nevében definitíve tagadja az Igazság létét.

80. Nekünk, keresztényeknek a dolgunk részint az, hogy bölcséleti-teológiai minőségben, tanúságtevő módon mutassuk be a hitet, részint pedig – ezt mintegy bevezetve – relativizáljuk a relativizmust, hintsük el a hitetlenséggel szembeni hitetlenség termékeny magvait.

81. A liberális relativizmus vonatkozásában relativizálni kell az ideológiájukat. Például kedvenc szlogenjüket, a „világnézeti semlegességet”. Először is világnézetiileg legfeljebb egy döglött ló semleges, és nyilvánvaló, hogy a „világnézeti semlegesség” fából vaskariká. Az helyes, hogy az állam világnézeti kérdésekben legyen semleges, vagyis a profán, immanens állam nem hivatott teológiai, transzcendens kérdések eldöntésére. De az állam nem lehet „semleges világnézetű”, pláne nem propagálhat ilyent – amint azt a liberálisok szeretnék –, mert a világnézetiileg semleges államnak – az egyébként nem létező – „semleges világnézettel” szemben is semlegesnek kellene lennie.

Hasonlóképpen világossá kell tenni, hogy az állam és az egyház elválasztása nem jelentheti az egyház és a társadalom elválasztását.

82. Az egyház sui generis valóság. Tehát nem az állami intézményrendszer valamely alrendsze-re, hanem az állammal azonos rangú valóság. Két tökéletes társaság (societas perfecta) van: az egyház és az állam, hiszen létük nem vezethető vissza egy másik, eredendőbb közösségre, és a sajátos céljaik eléréséhez szükséges eszközökkel mintegy önmaguktól rendelkeznek, nem pedig egy másik kegyelméből. Tehát az egyház a létét nem az államtól vette, sajátos céljához, az üdvösség szolgálatához való eszközeit nem az államtól kapta (dogmatika, szentségtan, liturgia, kánonjog), hanem végső soron isteni alapítójától. Ezért állam és egyház kapcsolatában nem fogadható el semmiféle alá-fölérendeltség, csak a legszigorúbb mellérendeltség.

83. Teljességében akarjuk elismerni az egyház szolgálatát. Ha megnézünk egy egyházi intézményt, mondjuk a Pázmány Péter Katolikus Egyetemet, a Piarista Gimnáziumot, a Bethesda Református Gyerekkórházat, akkor azt látjuk, hogy egy valóság, de két aspektusa van. Egyfelől, mint egyházi valóság – amely az üdvösség jele és eszköze – a transzcendenciára irányul. Ebben a tekintetben az immanens, világi államnak egyetlen feladata lehet: a vallásszabadság biztosítása a maga teljességében. Nyilvánvaló, hogy a profán állam nem

illetékes abban, hogy teológiai kérdésekben állást foglaljon. Tehát a szorosan vett transzcendentális aspektus tekintetében, ha az egyházat úgy fogom fel, mint vallásos közösséget, akkor ebben a tekintetben az állam feladata a vallásszabadság biztosítása. De éppen transzcendentális lényegéből következően, és miután az egyház a világban él, ezért közfeladatokat vállal át. Amennyiben pedig közfeladatokat vállal át, annyiban ezt az államnak el kell ismernie, és nem mondhatja azt, hogy „drága barátaim, én biztosítom a vallásszabadságot, ti meg tartjátok fenn az intézményeiteket, ahogy tudjátok”, hanem az állami-önkormányzati intézményrendszerrel teljesen azonos módon kell finanszíroznia az egyházi intézményrendszert, mivel az közfeladatokat vállal át. Tehát az egyházi intézmény egyfelől vallásos közösség, itt az állam feladata a vallásszabadság biztosítása, másfelől közfeladatot átvállaló intézmény, amelynek finanszírozása az állam feladata.

84. A kereszténység mind történelmileg, mind szociológiailag releváns valóság. Lakossági igény alapján, ha közfeladatokat vállal át, akkor mindenfajta finanszírozás alapjának annak kell lenni, hogy ugyanazon közfeladat átvállalásáért ugyanazt a támogatást kapja meg, mint a hasonló állami vagy önkormányzati intézmény. Mert ha ez nem történik meg, akkor nemcsak arról lenne szó, hogy egyházi és állami intézmény között tétetne különbség, hanem arról, hogy gyerek és gyerek között tétetik különbség, mégpedig vallási alapon. Ezért

mindenfajta egyházfinanszírozás alapja csak az lehet, hogy ugyanazért az általános iskolai vagy egyetemi képzésért, ugyanazért a szociális ellátásért vagy ugyanazért a vakbélműtétért ugyanazt a támogatást kapja meg, mint bármelyik más világi intézmény.

Mert ha ez nem történik meg, akkor ezáltal az állam azt mondja, hogy kérem, ha a keresztények, a vallásos emberek, saját egyházi intézményeket akarnak, iskolát vagy kórházat, akkor mintegy pluszban tartsák fenn. De miután a vallásos, a keresztény emberek is adófizető állampolgárok, ugyanúgy, mint bárki más, és ugyanúgy a mi adónkból is tartatnak fenn az összes állami intézmények, ezért ha nekünk saját intézményeinket pluszban kellene fenntartani, akkor ez azt jelentené, hogy kettős adófizetésre vagyunk kényszerítve, ami egyenlő annak deklarálásával, hogy másodrendű állampolgárok vagyunk.

85. Veszélyes tévedés, melyre széltében-hosszában hivatkoznak, nemcsak nálunk, hanem Nyugat-Európában is. Ez a felfogás azt mondja, hogy az intézményrendszer – mondjuk az iskolák esetében – két részre osztható: állami és nem állami. Az államiba tartozik az állami-önkormányzati, a nem államiba az egyházi és az alapítványi. Következésképpen az állami teljes finanszírozású, a nem állami részfinanszírozású. Ez azért teljesen helytelen megközelítés, mert a vallásszabadságból következik az, hogy katolikus emberként katolikus iskolába járjak. Ez emberi jogom. Márpedig egy emberi jog meg-

valóságát nem lehet anyagi feltételekhez kötni. Tehát a helyes felosztás az, hogy van – maradvány iskolák példájánál – public school, tehát nyilvános iskola, amibe tartozik az állami-önkormányzati és az egyházi, mert ez emberi jogi alapon van, és van a privat school, vagyis a magániskola, amibe az alapítványi tartozik. Mégpedig azért, mert az alapítványi iskola voltaképpen egy vállalkozás, ahol valamilyen speciális szolgáltatást nyújtanak – például különleges módszerek, délutáni tenisz, vagy nyelvkurzus Oxfordban – amit az azt igénybe venni kívánók megfizetnek. Az első esetben, a nyilvános iskola esetében tehát – ami lehet állami, önkormányzati, egyházi –, az állam teljes finanszírozást köteles biztosítani, a magániskolák esetében pedig részfinanszírozást. Ez egy nagyon fontos disztinkció, mert ha itt elcsúszunk, akkor ennek nagyon komoly és hosszú távú negatív következményei lehetnek.

86. Nem normális állapot az, hogy úgy lehet érettségizni, hogy a gyerek esszét tud írni arról, hogy mondjuk a kovalens kötésben erre vagy arra pörögnek az elektronok, vagy hogy milyen az erdei pajzsika spórás szaporodása, de arra nincs intézményesen tanított válasza, hogy miért ne fojtassa meg a szomszédját, ha haragszik rá. Amikor nyilvánvalóan sokkal fontosabb az emberi egzisztencia szempontjából az a kérdés, hogy például „miért van valami és miért nincs inkább semmi, amikor sokkal egyszerűbb lenne, hogy ne legyen semmi, mint hogy legyen valami”, vagy az, hogy

„miért vagyok, és miért nem inkább nem vagyok, és mi végre vagyok?“, vagy „miért tegyem a jót és kerüljem a rosszat“? Ez végtelenszer fontosabb, mint az, hogy mi van a kovalens kötéssel vagy az erdei pajzsikával. Vagyis intézményesen kell biztosítani az etika tanítását azoknak is, akik valamilyen ok miatt nem akarnak hittant tanulni. Nekik sem árt, ha hallanak valamit Szókratészről, Senecáról vagy Kantról. A kulcsfogalom a kötelezően választható etikaoktatás. Tehát a gyerek vagy felekezeti hit- és erkölcs tant tanul, vagy etikátárgyat, de valamelyiket tanulnia kell. Ugyanúgy, ahogy nincs vita azon, hogy nyelvet tanulni kötelező, aztán mindenki szabadon eldönti, hogy angolt, németet, franciát vagy olaszt akar tanulni, de valamelyik nyelvet kötelező. Ugyanígy gondolom a hittan vagy etika tárgy esetében is.

87. Szeretném hangsúlyozni, hogy nem az állam tanít hittant. Sőt, még csak arról sincs szó, hogy az állam megbízná az egyházat a hitoktatással, hanem a vallásszabadság alapján az egyház szabadon tanítja a hittant, az állam pedig az állampolgári jogegyenlőségből eredően ugyanúgy finanszírozza azt, mint bármely más fakultatív tárgyat.

88. Mindig eltűnődöm azon, hogy miért jó az bárkinek is, hogy egyházellenes reflexektől vezérelve akadályozza az egyház szolgálatát? Mert már csak pragmatikus megfontolásból az ateista embernek is az az érdeke, hogy öregségében, betegségében, halálos ágyán olyan apáca ápolja,

aki Isten és ember iránti szeretetből erre tette föl az életét, mintsem olyan szociális otthoni vagy kórházi alkalmazott – nagy tisztelet a kivételnek –, aki azért csinálja ezt a munkát, mert éppen nem talált jobb állást.

89. Szent István Magyarországon a kereszténység nem szubkultúra, nem egy vagyunk a szubkultúrák közül, nem vagyunk valamiféle „másság”. Más lehet más – de hozzánk képest más!

90. A vallásszabadság megvalósulása nem azonos az egyházi jogi státuszba való vétellel. A vallásszabadság emberi jog, velünk született valóság, ezt nem az állam adja, hanem felismeri és elismeri. Viszont az egyházi státuszt, mint jogi kategóriát és az ezzel járó konkrét kedvezményeket és támogatásokat az állam adja, mégpedig ésszerű okok alapján, a társadalom java, a közjó érdekében. Tehát attól, hogy valakinek nincs egyházi jogi státusza, attól még korlátlan a vallásszabadsága, mert – az alkotmány határain belül – olyan kultuszt talál ki, amilyet csak akar. De ebből nem következik, hogy egy tegnap kitalált vallási kísérletnek pontosan olyan kedvezményeket kelljen biztosítani, mint egy sok évszázados, nagy társadalmi támogatottságú, intézmények tömegét fenntartó történelmi egyháznak.

A distinkció nem diszkrimináció. Mert amint diszkrimináció azonos dolgokat különbözőképpen kezelni, ugyanúgy diszkrimináció különbözőket azonosképpen.

91. A Szent István-i tanulság: ami jó az Egyháznak, az jó az országnak, és ami jó az országnak, az jó az Egyháznak.

92. Az Egyház társadalmi tanítása része a teológiának. Ez a pápai kijelentéssel is megerősített tétel rendkívüli lehetőségű és felelőségű fundamentum. Nem pusztán azt jelenti, hogy nem lehet számunkra közömbös e világ berendezése, hanem azt is, hogy az ebben való részvételünk ténye és – az enciklikák által meghatározott – iránya hitünkbe, következtetés-képp üdvösségünkbe vágó kérdés.

Mindezek alapján szembe kell néznünk egy széltében-hosszában hangoztatott lózunggal: az „egyenlő távolságtartás” követelésével. Ha hajlandóak vagyunk a teológia és a józan ész alapján megfontolni ezt a követelést, akkor nyilvánvalóvá válik téves, pontosabban abszurd volta. Mert mit jelent az Egyházzal szemben az egyenlő távolságtartás követelménye? Először is azt, hogy az Egyháznak kellene változnia a politikai pártok programjai és programváltozásai szerint. Tehát az Egyháznak kellene lesni, hogy melyik párt mikor mit talál ki, hogy az „egyenlő távolságtartásnak” megfelelően jobbra-balra saszszéva mindig mindenkivel szemben meglegyen az „egyenlő távolság”. Ezzel szemben a valóság pont fordított. Az Egyház a hitletétel sziklaalapján áll, és a politikai pártok ehhez a szilárd ponthoz képest mozognak: közeledhetnek vagy távolodhatnak. És az Egyház a maga társadalmi tanítása alapján, abból következően, a világ megfelelő berendezéséért együttműködik politikai

pártokkal ott, akkor és annyiban, ahol, amikor és amennyiben azok politikai törekvései erre irányulnak és ebbe az irányba is hatnak. Ahol ez így van, ott együtt kell működni, és ahol ez nincs így, ott nem kell együttműködni.

Ezek után aligha lehet érdektelen a dolgok mögé is vetni egy pillantást: mi célból és kik által sugalltatnak és hangoztatnak mindezek? A cél: az Egyház társadalmi és politikai relevanciájának megkérdőjelezése, tagadása, majd kiküszöbölése. Eszerint az Egyház foglalkozhat pl. karitatív ügyekkel, de nem lehet történelmi tényező kulturális és – különösen nem – politikai értelemben. Miért? Mert ha a vallásnak, az egyháznak társadalmi, politikai relevanciája van, akkor az egyházas értelmiségnek is van ilyen legitimitációja. Ez pedig a legérzékenyebben érinti hagyományos ellenfelét, a szekularista értelmiséget, akik a „szakértői” mítosz ürügyén korlátlanul és konkurencia nélkül akarják uralni politikai monopóliumukat.

Tehát: „a vallás magánügy” (kommunista és liberális) követelés a szekularista értelmiség létérdeke. Ezért az individualista vallási hagyományok felmelegítése és propagálása, mivel mindez relativizálja az Egyház társadalmi relevanciáját. Ők pontosan tudják: az Egyház és az egyházas értelmiség nemcsak hitbeli (szervezeti, szellemi) egységben, hanem érdekbeli közösségben is van.

Ha ugyanis az Egyház politikai relevanciáját kétségbe lehet vonni („egyenlő távolságtartás”, „a vallás magánügy”, szektásítással való relativizálás), akkor az egyházas értelmiséget ki lehet szorítani.

És ahogy az egyházas értelmiséget kiszorítják, úgy válik egyre illuzórikusabbá az Egyház társadalmi relevanciájának megjeleníthetősége.

93. Az egyháznak ugyanolyan joga van akár a politikai véleményének kifejtéséhez is, mint a társadalomban működő bármely más jogi személynek. Egy papnak pontosan ugyanolyan alkotmányos joga a politikai nézeteit kifejezteni, mint nekem, vagy bármelyikünknek. Hogy az egyház ezt nem teszi, ezt teológiai és lelkipásztori megfontolásból következő önkorlátozásból nem teszi, nem pedig azért, mintha az államnak vagy politikai erőknél a diktátumát elfogadná. Egyébként is: ha egy pap direkt pártpolitikai vizekre tévedne, az egyes-egyedül a püspökére tartozik, nem pedig a pártokra vagy az államra.

94. Mindszenty Józsefet üldözték a nácik, és üldözték a bolsevikok. Ő ellent mert mondani a nácizmus idején a barna diktatúrának, és ellent mert mondani a kommunizmus idején a vörös diktatúrának. Ezért ő személyében szimbolizálja, hogy a náci és a bolsevik ideológia lényegileg hasonló, és mind a két ideológia természetéből eredően keresztényellenes és neopogány. És ezért az ő személyében, az ő személyes sorsában be lehet mutatni, hogy a nácizmus és a bolsevizmus, mert istentelen, tehát embertelen, és mert embertelen, ezért istentelen. Antikrisztiánus és neopogány. Példája annak – aminek ma is üzenete van –, hogy azért, mert nem szeretjük a nyilasokat, még nem kell szeretnünk az

ávósokat, és azért, mert nem szeretjük az ávósokat, még nem kell szeretnünk a nyilasokat!

95. Szent László legendáiról persze lehet azt mondani, hogy „ezek csak legendák, illetve mondák”. A mi pozitivista szemléletünk szerint történelmi tény az, ha pontosan megmondják, hogy hány óra hány perckor, itt és itt, adatszerűen mi történt. A legenda viszont azt mondja meg, azt is kifejezi, hogy annak az adott eseménynek mi volt a történelmi hatása arra a közösségre. Ennyiben a legenda mélyebb és szélesebb jelentésű és jelentőségű! Így van ez a nép kollektív emlékezetében, a nemzet mondáiban; az Egyház hagyományában, a szentek legendáiban.

96. Isten az Abszolútum. Abból, hogy abszolút, következik, hogy egy, mert ha nem egy lenne, akkor mintegy korlátoznák egymást, tehát nem lehetne abszolút.

Az Abszolútum abszolút voltából következik, hogy abszolút tudása van mindenről, így önmagáról is. Az Abszolútum elgondolja önmagát: a Gondoló az önmagáról való Gondolatot. Ha én elgondolom magamat, az abban különbözik attól, ha az Abszolútum gondolja el önmagát, hogy az én magamról való elgondolásom nem tökéletesen azonos velem – vagyis én és az én-képem nem ugyanaz –, továbbá én valóságosan létezem, míg a magamról való elgondolásom csak fogalmilag van a fejemben. Ezzel szemben, ha az Abszolútum gondolja el önmagát, akkor az tökéletes, vagyis önmaga és

az önmagáról való gondolata ugyanaz. Továbbá mivel ugyanaz, ezért nem csak ő van valóságosan, hanem az önmagáról való gondolata sem csak fogalmilag létezik, hanem ugyanolyan valóságosan van, mint ő maga. Mivel a Gondoló személy – hiszen elgondolja önmagát –, ezért a Gondolat sem lehet személytelen – hiszen akkor sem tökéletes, hiány nélküli nem lenne, sem ugyanaz, mint a Gondoló. A Gondoló, mint végtelen értékre a Gondolatra irányul, a Gondolat pedig, mint végtelen értékre a Gondolóra. Ez a szeretet, amiben és ami által a Gondoló a Gondolatra és a Gondolat a Gondolóra irányul: a Gondolás, maga is végtelen – hiszen végtelent „közvetít”, vagyis nem lehet „kisebb”, mint a Gondoló és a Gondolat –, ezért maga is személy. Mindebből – mivel belátható, hogy más vonatkozás nem lehet – állítható, hogy az Abszolútum: Önmagát Gondoló Gondolat.

97. Igazából a kérdés az az, hogy a Szent ábrázolható-e egyáltalán? Az Ószövetség válasza – sőt minden kereszténységen kívüli, de teológiai minőségű válasz – az, hogy nem. Mégpedig azért nem, mert a Szent, az Abszolútum nem ragadható meg emberi formában. Egyedül a kereszténység az, amiben megjelenik a Szent Képe. Mégpedig azért, mert maga a Voltaképpen, maga az Abszolút, maga a Szent vált Képpé. Maga az Isten vált Képpé Jézus Krisztusban. Krisztus, mint az Isten Ikonja, egyszer és mindenkorra lehetővé tette a Szent képi ábrázolását. „Aki engem lát, látja az Atyát.” És miután Isten népe Krisztus misztikus teste, ebből következően a

Szent ábrázolása legitim Isten népe tekintetében is, elsősorban a Boldogságos Szűzanya vonatkozásában, másodsorban a szentek vonatkozásában, hiszen ha egyszer Isten népe Krisztus teste, és Krisztus Isten Képe, akkor Isten népének tagjaira is átsugárzik az Atya képmásisága.

98. Mindig hálás leszek az Alma Maternek, a Hit-tudományi Akadémiának. A dogmatika órák között volt egy óra, amit disputának neveztek. Minden hallgató szemeszterenként felkészült egy gondolkodóból – sokszor olyanból, aki részben vagy egészben szemben állt a katolikus tanítással –, oly mértékben, hogy végigolvasta a műveit, tanulmányozta a vitáit, mintegy beleélte magát az illető gondolatvilágába, így annak belső logikájából olyan kérdésekben is ki tudta következtetni az álláspontját, amilyen kérdésben nem is volt kifejtett álláspontja. Majd ennek a gondolkodónak a nézeteit meg kellett védenie a professzorral és az egész évfolyammal szemben. Ez a disputa óriási élmény volt és óriási tanulság. Részint azért, mert megtanított belehelyezkedni olyan gondolkodásmódba is, ami nem az enyém, sőt akár ellentétes az enyémmel, így adott egyfajta nyitottságot, részint mert felkészített olyan vitatechnikára, amiben ki lehetett próbálni a különböző gondolatok érvanyagát, meggyőző erejét.

Mindennek hasznát veszem nap mint nap a politika lövészárkaiban is, mert akkor tudok ellenfeleinkkel vitatkozni, ha kipróbálom nem csak a saját, de az ellenfelek érveinek is az erejét, mind az igazságtartalom, mind a meggyőzőerő tekinte-

tében. A szélsőbaltól a libertiniánuson át a szélsőjobbig ki kell próbálni, mintegy belehelyezkedve a felfogásuk belső világába, logikájába, nyelvezetébe. Családomat és barátaimat rettenetesen fel tudom idegesíteni, amikor rajtuk próbálom ki ezeket, mint ahogy az ember kipróbál egy új kardot, hogy milyen a fogása, hogy lehet vele suhintani, stb. Bizonyára ketté állna a füle annak, aki kihallgatná, hogy miket mondok ilyenkor... De aki nem vállalja ezt a szellemi kalandot – akár olyan nézetek tekintetében is, amitől zsigerileg irtózik – az nem ismeri meg az ellenfél belső logikáját, és nem fogja tudni kiszámítani a következő lépését, érveit, nyelvi erejét, szugesszióját, tehát végeredményben azt kockáztatja, hogy alulmarad a rábízott értékek és érdekek védelmében. Aki nem próbálta ki jó alaposan az ellenfél kardját, az nem fogja tudni igazán használni a saját pajzsát.

99. Amikor Clinton volt az Egyesült Államok elnöke, meghívást kaptam Washingtonba az imareggelire. Mi tagadás, nagyon meg voltam magammal elégedve, hogy no, azért Semjén Zsolti nem akárféle, hogy az Egyesült Államok elnökével fog reggelizni. Elmentem reggel a hetes misére a ferences atyákhoz, és akkor átjárt a Jóistentől egy felismerés: igen, nagy dolog az Egyesült Államok elnökével reggelizni, de kicsoda ahhoz képest, hogy a teremtő Isten minden áldott nap meghív az asztalához. És nem egy ócska lekváros szendvicset ad, hanem saját magát. Bennem ekkor kerültek helyére a dolgok.

100. Hittel, virtussal, humorral. A hungarofób és antikrisztianus gyűlöletre pedig egy válasz van: a magyarság és a kereszténység iránti szeretet.

JEGYZET

1. *Hármaskönyv*³, 561
2. *Hármaskönyv*, 13, 52
3. $2/3^4$, 15
4. $2/3$, 95
5. *Hármaskönyv*, 231–232
6. *Hármaskönyv*, 367–368
7. $2/3$, 259–260
8. *Hármaskönyv*, 58–59
9. *Hármaskönyv*, 370
10. $2/3$, 83–84
11. *Hármaskönyv*, 238–239
12. *Hármaskönyv*, 234–238
13. *Hármaskönyv*, 606–607
14. *Hármaskönyv*, 165–166
15. *Hármaskönyv*, 563
16. *Hármaskönyv*, 587–588

-
- 3 Semjén Zsolt: *Hármaskönyv* (Igenis szólunk kell!; Ius Resistendi; Egyenes úton). Budapest, 2009, Barankovics István Alapítvány kiadása (www.semjenzsolt.hu, www.kdnp.hu)
 - 4 Semjén Zsolt: $2/3$ (Megharcolunk minden magyarért!; Két pogány közt; Egymillió). Budapest, 2018, Barankovics István Alapítvány kiadása (www.semjenzsolt.hu, www.kdnp.hu)

17. 2/3, 287
18. Hármaskönyv, 55–56
19. 2/3, 28–29
20. Hármaskönyv, 599
21. Hármaskönyv, 420
22. Hármaskönyv, 370–371
23. Hármaskönyv, 377–378
24. Hármaskönyv, 298
25. 2/3, 357–358
26. 2/3, 311–312
27. 2/3, 410–411
28. 2/3, 246–247
29. 2/3, 154–156
30. Hármaskönyv, 617
31. 2/3, 103
32. Hármaskönyv, 248
33. 2/3, 339–340
34. Hármaskönyv, 586
35. 2/3, 311
36. 2/3, 53
37. 2/3, 262–263
38. Hármaskönyv, 373–374
39. Hármaskönyv, 162–163
40. Hármaskönyv, 305
41. 2/3, 22
42. Hármaskönyv, 304–305

43. 2/3, 295–297
44. *Hármaskönyv*, 481
45. 2/3, 49
46. 2/3, 315–316
47. 2/3, 422
48. 2/3, 398
49. 2/3, 471–472
50. 2/3, 472–473
51. 2/3, 408–409
52. 2/3, 406
53. 2/3, 407–408
54. 2/3, 351–355
55. 2/3, 120–121
56. 2/3, 364
57. *Hármaskönyv*, 351
58. 2/3, 23–24
59. 2/3, 205–206
60. 2/3, 206
61. 2/3, 111–112
62. 2/3, 334
63. 2/3, 140
64. 2/3, 140
65. 2/3, 209
66. 2/3, 213–214
67. 2/3, 477
68. 2/3, 218

69. *Hármaskönyv*, 291
70. 2/3, 255
71. 2/3, 220
72. 2/3, 220
73. 2/3, 227
74. 2/3, 20
75. 2/3, 19–20
76. 2/3, 21
77. 2/3, 479–480
78. *Hármaskönyv*, 562
79. 2/3, 373
80. *Hármaskönyv*, 562
81. *Hármaskönyv*, 245, 564
82. *Hármaskönyv*, 244–245
83. *Hármaskönyv*, 245–246
84. *Hármaskönyv*, 117–118
85. *Hármaskönyv*, 250–251
86. *Hármaskönyv*, 252
87. *Hármaskönyv*, 200–201
88. *Hármaskönyv*, 271–272
89. *Hármaskönyv*, 244–245
90. *Hármaskönyv*, 258–259 és 2/3, 339
91. *Hármaskönyv*, 197
92. *Hármaskönyv*, 159–161
93. *Hármaskönyv*, 279
94. *Hármaskönyv*, 275–276

95. 2/3, 469
96. *Hármaskönyv*, 555–556
97. 2/3, 372
98. *Hármaskönyv*, 285–286
99. *Hármaskönyv*, 243
100. 2/3, 321

NÉVMUTATÓ⁵

Ruth Burrows Norfolkban élő és alkotó karmelita apáca, spirituális író

3.) **Szent Ágoston**, Aurelius Augustinus (354–430) hippói püspök, egyháztanító, a legnagyobb latin egyházatya

6.) **Heller Ágnes** (1929–2019) Széchenyi-díjas marxista filozófus, esztéta, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja.

11.) **Platón** (Kr. e. 427–347) ókori görög filozófus, iskolaalapító

Aquinói Szent Tamás (1224-25?–1274) olasz teológus, skolasztikus filozófus, Domonkos-rendi szerzetes

Arisztotelész (Kr. e. 384–322) görög tudós és filozófus

Rousseau, Jean-Jacques (1712–1778) svájci francia felvilágosodás kori filozófus, író és zeneszerző

12.) **Marx, Karl** (1818–1883) német filozófus, közgazdász, szociológus, a kommunista munkásmozgalom teoretikusa és a marxizmus névadója

5 A név- és tárgymutatót Székely Ádám szerkesztette

15.) **Izaias** (Kr. e. 7. század) júdeai nagypróféta

Engels, Friedrich (1820–1895) kereskedő, társadalomtudós, filozófus, politikai teoretikus, a Kommunista kiáltvány társszerzője

Lenin, Vlagyimir Iljics, sz. V. I. Uljanov, (1870–1924) orosz nemzetiségű szovjet bolsevik diktátor, a Szovjetunió első vezetője, marxista gondolkodó, a leninizmus alapítója

16.) **Lukács György**, Löwinger György Bernát (1885–1971) marxista filozófus, esztéta, egyetemi tanár, politikus

19.) **II. János Pál**, Karol Józef Wojtyła (1920–2005) 1964-ben Krakó érseke, 1967-ben bíboros. 1978. október 16-án választották pápává. Ő volt az első szláv, 455 év óta az első nem olasz pápa

28.) **Heidegger, Martin** (1889–1976) német idealista filozófus, az egzisztencializmus egyik megalapítója

41.) **Szent István király**, Vajk (975–1038) az első keresztény magyar király 1001–1038

42.) **Nagy Károly** (742–814) frank király, római császár, a nyugati császárság helyreállítója

Voltaire, François-Marie Arouet (1694–1778) francia felvilágosodás kori író, költő és filozófus

49.) **Mátyás király**, Corvin Mátyás (1443–1490) Magyarországon 1458 és 1490 között uralkodott. 1469-től cseh (ellen-) király, 1486-tól Ausztria hercege

Széchenyi István gr. (1791–1860) politikus, író, polihisztor, közgazdász, a Batthyány-kormány közlekedési minisztere, akit Kossuth Lajos a „legnagyobb magyarnak” nevezett

Pázmány Péter (1570–1637) esztergomi érsek, bíboros, a magyarországi katolikus megújulás vezető alakja, író

Arany János (1817–1882) költő, tanár, a Kisfaludy Társaság igazgatója, a Magyar Tudományos Akadémia tagja és főtitkára

Bartók Béla (1881–1945) zeneszerző, zongoraművész, népzene kutató

55.) **Barankovics István** (1906–1974) jogász, szerkesztő, kereszténydemokrata politikus, a Demokrata Néppárt főtitkára, 1949-ben emigrált

Sík Sándor (1889–1963) piarista tartományfőnök, pap-költő, egyetemi tanár

74.) **Koppány** (962 k.–997) Géza fejedelem rokonának, Tar Zerind fia. Géza halála után magának követelte a hatalmat, Géza családja azonban Vajknak. A mindent eldöntő véres sólyi csatában István

győzött és megszilárdította az új keresztény magyar államot. A krónikák szerint testét felnégyleték és kitűzték Győrben, Veszprémben, Esztergomban és Gyulafehérváron

Orseolo Péter (1011–1046?, 1059?) Szent István király kijelölt utóda, magyar király 1038–1041 és 1044–1046 között.

Escriva, Josemaria (1902–1975) teológus, tiszteletbeli pápai prelátus az Opus Dei (1928) és a Szent Kereszt Papi Társaság (Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis – 1943) megalapítója. 1992-ben boldoggá, 2002-ben szentté avatták

86.) **Szókratész** (Kr. e. 470–399) ókori görög filozófus az attikai korszakból

Seneca, Lucius Annaeus (Kr. e. 4–Kr. u. 65) római sztoikus filozófus, drámaíró és államférfi

Kant, Immanuel (1724–1804) német idealista filozófus, egyetemi tanár, a transzcendentális idealizmus megteremtője

94.) **Mindszenty József, Pehm József** (1892–1975) hercegprímás érsek, bíboros, a Magyar Katolikus Egyház XX. századi történetének egyik legnagyobb alakja. 1945-től esztergomi érsek, 1948-ban letartóztatták, 1956-tól a budapesti amerikai nagykövetségben tartózkodott. 1971-ben külföldre távozott. Boldoggá avatása folyamatban van

95.) **Szent László** (1040 k.–1095) Árpád-házi magyar király 1077–95

99.) **Clinton, Bill William Jefferson Blythe** (1946) az Egyesült Államok 42. elnöke 1993–2001 között

TÁRGYMUTATÓ

6.) *apriori lat* eleve, előzetesen

12.) **individualitás, liberális individualizmus** (a lat. *individuum*, 'egyén, egyed' szóból): szociálfilozófiai irányzat, amely a társadalmat az egyed felől közelíti meg

perszonalitás, perszonalizmus a személyt középpontba állító filozófiai és teológiai irányzat

kollektivizmus társadalomelméleti irányzat, amely az egyedi-személyes szempontok rovására az emberi élet közösségi-társadalmi összetevőjét hangsúlyozza

szubszidiaritás kölcsönös kiségités elve. A kereszténydemokrácia egyik alapelve, mely szerint amit egy adott szervezeti szint meg tud oldani, abban magasabb szint nem jogosult dönteni

15.) **Abszolútum** metafizikai fogalom, az elnevezés az abszolút szóból származik: föltétlen, semmitől sem függő, korlátlan; a relatív ellentéte

26.) **deviancia** a közösség vagy a társadalom nagy része által elfogadott normák megsértése, a társadalmi normáktól eltérő, szabály nélküli

pervértált lat elzüllesztett, lerontott, beteges

47.) **kalifátus** iszlám vallási és politikai vezető által irányított terület

saría az iszlám erkölcsi, morális vezérelve, az iszlám teológiai rendszerében az Isten (az iszlám elnevezés szerint Allah) által meghatározott, helyes viselkedés, szubsztanciális jog. Legfőbb célja a közösség szabályozása

54.) **KDNP** Kereszténydemokrata Néppárt régebbi nevén Demokrata Néppárt (DNP) (1944–1949 között) jogutódja. 1989-ben Kereszténydemokrata Néppárt néven alakult újjá. Tagja az Európai Néppártnak. 2010 óta a KDNP parlamenti frakciószövetségben a kormánykoalíció tagja

SZDSZ Szabad Demokraták Szövetsége 1988 novemberében alakult liberális párt. 1990 és 2010 között parlamenti párt volt, három cikluson keresztül az MSZP koalíciós partnere. 2014 szeptemberében szűnt meg hivatalosan

Fidesz Fiatal Demokraták Szövetsége néven 1988. március 30-án alakult. 1995-ben felvette a Fidesz – Magyar Polgári Párt nevet, 1998-ban kormányra került, 2003-ban szövetséggé alakult és nevét Fidesz – Magyar Polgári Szövetségre változtatta. A 2010-es, a 2014-es és a 2018-as országgyűlési választáson a Fidesz–KDNP pártszövetség kétharmados többséget szerzett

55.) **Demokrata Néppárt** (DNP) 1944 őszén alakult, 1945 tavaszán bejegyzett, majd 1949-ben betiltott, a kereszténydemokrácia, a keresztényszocializmus világnézetét és a parlamentáris demokrácia értékeit magáénak valló párt, a mai KDNP elődszervezete

64.) **Szent Korona** a magyar államot és annak folytonosságát megtestesítő felségjelvény. A Szent Korona Tan szerint a Magyarország fölötti főhatalom egyetlen jogos földi birtokosa, jogi személy, minden magyar jog forrása. Európában az egyik legrégebben használt és mai napig épségben megmaradt beavató korona

75.) **1848** Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc Magyarország újkori történetének egyik meghatározó eseménye, a nemzeti identitás egyik alapköve. Társadalmi reformjaival a polgári átalakulás megindítója, Bécs elleni önvédelmi harcával a nemzettudat meghatározó részévé vált

1956 Az 1956-os forradalom és szabadságharc Magyarország népének a sztálinista terror elleni forradalma és a szovjet megszállás ellen folytatott szabadságharca, amely a 20. századi magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseménye volt. A budapesti diákoknak az egyetemekről kiinduló békés tüntetésével kezdődött 1956. október 23-án, és a fegyveres felkelők ellenállásának felmorzsolásával fejeződött be november 11-én

79.) **szinkretista gnoszticizmus** A különféle gnosztikus rendszerekre általában jellemző a *szinkretizmus*, azaz tanrendszerüket különféle szellemi hagyományokból szőtték: a görög, főként plátóni filozófia elemei mellett zsidó és keresztény hatások jellemzik

82.) ***sui generis* lat** egyedi, sajátos, különleges; olyan önálló valóság, ami nem vezethető vissza másra

83.) **Pázmány Péter Katolikus Egyetem** – államilag elismert egyházi egyetem. Jog- és Államtudományi, Információs Technológiai, valamint Hittudományi Kara Budapesten, bölcsészkaara Piliscsabán található. Hittudományi Kara a Pázmány Péter bíboros által 1635-ben Nagyszombatban alapított egyetem Hittudományi Karának, majd 1950-től a Római Katolikus Hittudományi Akadémiának jogutódja. Az egyetem 1999-ben szentszéki alapításúvá vált (vö. *Ex corde Ecclesiae*)

Piarista Gimnázium 1717-ben alapított, a XIX. század elején öt- majd hatosztályosra bővült gimnázium. 1883-tól állami tanterv szerint működő nyolcosztályos főgimnáziumként működött. 1948-ban államosították. 1950-től az állam és az egyház megállapodása alapján újra rendi kezelésbe került, és négyosztályos gimnáziumként működhetett. 1953 őszétől a Váci utcai épületet elvették, a Piarista Gimnáziumot a Mikszáth Kálmán térre költöztették. 1989 után megszűnt a létszámkorlátozás, az

iskola 6 osztályos gimnáziummá alakult. 2011-re az iskolát és a rendházat is sikerült visszaköltöztetni az eredeti, Váci utcai épületbe

Bethesda Református Gyerekkórház A közép-európai régióban az egyedüli egyházi fenntartású gyermekkórház. 1866. január 1-jén nyitotta meg a Németajkú Református Leányegyházközség. A Rákosi-korszakban államosították, a rendszerváltás óta újra a Református Egyházé

90.) **distinkció** *lat* megkülönböztetés, elkülönítés

diszkrimináció *lat* szétválasztás, hátrányos megkülönböztetés

92.) **relevancia** *lat* fontosság, jelentékenység

98.) **Hittudományi Akadémia** a Pázmány Péter által 1635-ben Nagyszombatban alapított egyetem hittudományi karának jogutódja

CURRICULUM VITAE⁶

1962. augusztus 8-án született Budapesten. Felesége, Menus Erzsébet Gabriella a Liszt Ferenc Zene-művészeti Egyetemen végzett, a Szent Angéla Általános Iskola és Gimnázium ének- és zenetanára, emellett karvezető, egyházzenesz. Gyermekeik, Emese Borbála (1991) jogász, Botond Benedek (1994) közgazdász, Álmos Ágoston (1996) építészmérnök egyetemi hallgató.

1981-ben érettségizett a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban. A rendszerváltozást megelőző években a Pázmány Péter Római Katolikus Hittudományi Akadémia civil hallgatója, 1991-ben teológusként doktorált. Ezzel párhuzamosan az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának hallgatója, 1992-ben szociológusi diplomát szerzett. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen 1996-ban címzetes egyetemi docensi kinevezést kapott. Vallásszociológiai tárgyú disszertációjával 1997-ben PhD tudományos fokozatot szerzett. 2011-től címzetes professzor az Óbudai Egyetemen. A Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karán MA szintű vadgazdálkodási diplomát is szerzett 2014-ben.

6 Országgyűlési Almanach alapján, a Magyar Országgyűlés kiadása, Budapest, 2017.

A Márton Áron Kiadó 2000-ben *Igenis, szólnunk kell!* címmel, a Szent István Társulat pedig 2003-ban *Egyházpolitika. Egyház és politika* címmel önálló könyvét jelentette meg. 2007-ben a Barankovics Alapítvány kiadásában látott napvilágot *Ius Resistendi*, 2008-ban az *Egyenes úton*, 2011-ben pedig a *Megharcolunk minden magyarért!*, 2013-ban *Két pogány közt*, 2017-ben az *Egymillió* című könyve. 2018-ban *Megsejteni a Sejthetetlen* címmel verseskötete jelent meg.

Teológiai professzorai ösztönzésének nagy része volt abban, hogy közéleti pályára lépett, gondolkodására jelentős mértékben a pápai szociális enciklikák hatottak. 1989 tavaszán alapítója a Kereszténydemokrata Néppártnak. 2002-ben előbb pártelnök-helyettesé, majd 2003. június 28-án pártelnökké választották; tisztségében eddig ötször, legutóbb 2020. január 18-án kihívó nélkül választották újra.

1990-ben egyéni képviselőjelölt volt a budai várkerületben, majd a kormánypárti KDNP-frakció hivatalvezetője és sajtószóvivője lett. Októberben listás önkormányzati képviselő és frakcióvezető lett Budapest II. kerületében. 1994-ben a várkerületben is indult, azonban az országos listáról szerzett mandátumával került be az Országgyűlésbe. 1994-től a törvényhozó testület jegyzője, a szociális és egészségügyi bizottság tagja, 1995-től frakcióvezető-helyettes. 1998 és 2002 májusa között a polgári koalíciós kormány Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának helyettes államtitkari rangú, egyházi ügyekért felelős vezetője volt. Ebben az

időszakban szerveztek egyházi nemzetközi csúcstalálkozót Magyarországon, rendezték a korábbi vitákat az Apostoli Szentszékkal, visszaállították a hitoktatás állami finanszírozását, megállapodást kötöttek a történelmi egyházakkal, biztosították a közfeladatokat ellátó egyházi intézmények államiakkal egyenlő finanszírozását és a szocializmus idején államosított egyházi ingatlanok visszaadását. Szerepe volt abban, hogy a Bizánci Szent Szinódus I. István királyt az ortodox kereszténység számára is szentnek ismerte el, amit a magyar egyházpolitika legnagyobb sikerének tart, hiszen az 1054-es egyházszakadás után István király az egyetlen közös szentje a keleti és a nyugati kereszténységnek.

2002-ben visszatért a törvényhozásba. 2006-ban a kalocsai választókerület egyéni mandátumáért szállt harcba. Az ezeréves katolikus érseki központban nem forgott veszélyben győzelme. Emellett a Fidesz és a KDNP által közösen állított országos lista negyedik helyén szerepelt. Májustól a Fidesz- és a KDNP-frakciót egybefogó Magyar Szolidaritás Frakciószövetség társelnökeként a törvényhozási időszak végéig a kereszténydemokrata képviselőcsoport vezetője. Pártelnök-frakcióvezetőként főleg a napirend előtti politikai viták egyik főszereplője lett. „Frontpolitikusi” szerepéből következően gyakran érik politikai támadások, amelyek „inkább szórakoztatják”. Meg tudja különböztetni magában Semjén Zsoltot, és azt, ami ebből a „politikai termék”, amely persze értékrendileg összefügg, de érzelmileg nem azonos – nyilatkozta 2014-ben.

Számos szakmai és karitatív jellegű szervezet munkájában vesz részt. Egyházi munkáját a Magyar Katolikus Püspöki Kar 1994-ben Pro Ecclesia Hungariae kitüntetéssel jutalmazta. 1997-ben Pázmány Péter-émlékérmét kapott a katolikus egyetem tanácsától. 1998 decemberében II. János Pál pápa a Nagy Szent Gergely-rend lovagparancsnoki keresztyével, 2002-ben pedig a Szent Szilveszter-rend nagykeresztyével tüntette ki. 1998-ban lett a Szuverén Máltai Lovagrend nagykeresztes lovagja. Számára lelkiileg fontos, hogy 2015-től a Karmelita Rendben (OCD) konfráter. 2000-ben Konstantinápoly egyetemes pátriárkája, I. Bartholomaiosz is kitüntette, tőle kapta az ortodoxia egyik legmagasabb elismerését, a Pammakarisztoszi Legszenbtebb Istenszülő Szent Keresztyét, valamint 2013-ban a Szent János Evangélista a Teológus elnevezésű érdemrendet, valamint 2017-ben az Elsőként Elhívott Szent és Dicsőséges Szent András Apostol keresztyét.

Pro Caritate-díjas. 2011. június 29-én az amerikai Ronald Reagan Elnöki Alapítványtól átvehette a Nemzetközi Szabadság Díjat.

2010 áprilisában már az első választási fordulóban nagy fölénnyel, jórészt új ellenfelekkel szemben, a voksok 58 százalékaival megvédte kalocsai egyéni mandátumát. A konzervatív párt-szövetség Bács-Kiskun megyei listavezetésén túl az országos lista előkelő ötödik helyén indították. Május 29-én, a második Orbán-kormány megalakulásakor miniszterelnök-helyettesként a kormányfő első, egyben általános helyettese lett. Emellett

a nemzetpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős tárca nélküli miniszteri megbízatással végzi kormányzati munkáját. Kezdeményezője – és vezérszónoka – volt az állampolgárságról szóló törvény május 26-án nagy többséggel elfogadott módosításának, mely lehetővé tette a határon túl élő magyarok számára a kettős állampolgárság megadását. Szerepe volt Magyarország Alaptörvényének kidolgozásában.

2014. április 6-án a kormányzópártok közös országos listájának második helyéről kapott újabb mandátumot. A júniusi kormányalakuláskor megőrizte mindkét – általános miniszterelnök-helyettesi és nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszteri – posztját. Nyolcéves kormányzati tevékenysége során egyik kezdeményezője nagypéntek munkaszüneti nappá nyilvánításának. Természetes büszkeséggel tekint a nemzetegyesítés kialakuló politikai rendszerére. 2017. november 10-én a Magyar Állandó Értekezleten jelentette be, hogy letette az esküt az egymilliomodik új magyar állampolgár.

2018. április 8-án a Fidesz–Kereszténydemokrata Néppárt – harmadszorra is – kétharmados többséggel nyerte meg a parlamenti választásokat, az országos lista második helyéről szerzett újabb mandátumot. Orbán Viktor negyedik kormányában ismét általános miniszterelnök-helyettes, nemzetpolitikai, nemzetiségpolitikai, egyházpolitikai, egyházdiplomáciai miniszter.

ZSOLT SEMJÉN

*En la tierra y en el cielo*¹

(Traducido por
István Rákóczi y Dániel Rákóczi)

1 El redactor del presente volumen, bajo el signo de la *summa et essentia*, optó por organizarlo a guisa de breviario, sin embargo, puede tener utilidad leer las partes separadas en el contexto mayor de su primera aparición original (por ejemplo, nº 96). Incluimos notas y un índice remisivo onomástico y de asuntos, para una mayor facilidad.

SUMARIO

Frei Balázs BARSÍ, OFM RECOMENDACIÓN	109
DEMOCRACIA CRISTIANA	115
HUNGARIDAD	155
LA IGLESIA	165
NOTAS	183
ÍNDICE ONOMÁSTICO	187
ÍNDICE REMISIVO	193
CURRICULUM VITAE	199

Fray Balázs BARSÍ, OFM

RECOMENDACIÓN

Lo que sería el epicentro de este brillante concentrado espiritual, he conseguido captar y evidenciar por una discusión narrada y que parecía primero algo marginal. Considero epicentro aquel mensaje primordial que podemos destacar como el grano de esta obra: la misión profética del político cristiano.

Léase atentamente por favor el punto N.º 6. En toda la obra no se menciona el nombre de una persona viva, a excepción de este pasaje.

El autor, de una forma con que la honra, llama como filósofo su adversario que le ataca públicamente por atreverse a pronunciar en el Parlamento la palabra „pecado”. Según la filósofa se trata de un concepto cristiano, que debe ser utilizado en la iglesia, pero en el parlamento no.

¿Será que nunca haya oído de Hitler o de Stalin? ¿Será que su afirmación sea válida y que se pueda calificar los hechos de los dos en el parlamento?

Por otro lado, como se trata de un filósofo, que hace uso de los pensamientos, es normal que se correlacione el pecado con Dios. Dios es, evidentemente la fuente original de todo sistema moral. Pero Dios está presente „en la tierra y en el cielo”, no se limitando a las iglesias. Si pretendemos un parla-

mento „neutral a Dios“, en que no se pueda mencionar un léxico como pecado, esto significa que queremos al mismo tiempo una vida pública también neutral a Dios. Si esto significa que el parlamento no quede dominado por ninguna religión, entonces de allí se deduce que la religión neutral a Dios por su parte sí que puede dominarlo. La neutralidad a Dios sí que es una religión, y es la única religión que quiere tapar la boca del hombre cristiano para que no se atreva pronunciar aquella palabra que está en el origen de la tragedia humana: el pecado.

¿Por qué la religión de la neutralidad hacia Dios se desemboca en la dictadura del relativismo? Porque no cree en la redención y desconoce el amor de Dios, no conoce la clemencia que emana de este amor, que a todas las religiones se les vislumbraba, pero que sólo se manifestaba, hasta la evidencia, en Jesús Cristo. Esta filósofa no presta atención a la palabra intrínsecamente ligada a la del pecado: el perdón. Naturalmente a estas dos se les asocia una tercera también. La conversión, la condena del pecado, el perdón justificativo de Dios, que nos hace sensibles para con nuestro prójimo.

¿Por qué fue revelado en Jesús Cristo de facto que Dios mismo es el amor y clemencia? Se lo indica el punto 96, donde el autor, siguiendo a San Tomás de Aquino contempla el misterio de la Santa Trinidad de Dios.

¿Como podría ser capaz de amar un Dios que fuera una sola persona? No sería amor aquél que manifiesta aparentemente sólo “hacia el exterior”,

al hombre creado, pero que desconocería el amor en su intimidad. Reparemos que S. Juan no dice sólo que “el amor es de Dios” (1. Juan 4,7), sino que dice también “Dios es amor” (1. Juan 4,16).

Uno de los conceptos cardinales de la Sagrada Escritura es la persona humana. Es como que un “producto secundario” de las disputas cristológicas. ¡Sin ella no existiría Europa! ¡Sin ella tampoco existiría la llamada Ilustración!

Si Dios ha creado al hombre, o sea, una persona a su imagen y semejanza esto significa que Él también es persona, es alguien y no algo. El “yo” no existe sin el “tú”. Toda la existencia humana es manifestada en su plenitud por la Santísima Trinidad. Esta revelación la podemos aceptar y por ser ganado por ella sabemos que es lo todo, pero la podemos ignorar también. Lo que nunca podemos, mismo así, negar es que nunca nos fue dada respuesta más profunda y tan única para explicar nuestro sufrimiento y carencia del amor.

Si en algún lector (y sobre todo en un lector cristiano) formularía una cierta duda que el autor que es político se inclina aquí para la filosofía y teología, pues le pido que vuelva a leer la obra toda y pregunte: ¿cuál es el régimen político que no haya tenido por soporte una determinada filosofía? Lo penoso es que los grandes sistemas políticos del siglo XX. fueron dinamizados por filosofías erradas e inhumanas.

La filósofa calumniadora apuntada en el punto N°6., precisamente ella misma fue presa de una filosofía errada y para hoy totalmente reprobada.

Para que nos demos cuenta y presentemos una explicación para la histeria de la dicha filósofa, es imprescindible conocer su retaguardia filosófica. La encontramos explicada en la obra de Benedicto XVI, "Fe, verdad y tolerancia", donde rechaza un trabajo de Jan Assmann². Jan Assmann afirma tres cosas:

- Fue Moisés que había introducido (mejor dicho, fue Dios a través de su siervo, diríamos nosotros) el concepto de la "verdad" en el mundo de las religiones. La verdad, según su juicio, originalmente no fue una categoría religiosa. Con esta afirmación, todas las otras religiones sólo pueden ser calificadas como idolatrías.
- Su segunda afirmación es que los dioses todos (y religiones) de la Antigüedad fueron sustituibles uno con el otro (hubo una permeabilidad, porosidad entre sus límites con la posibilidad de su mezcla) y por esta razón los hombres vivían en paz.
- Su tercera afirmación es que – como la problemática de la verdad está correlacionada con la problemática de lo bueno (y en esto tiene toda la razón), con el concepto de la verdad fue introducido el concepto del pecado también, lo que a su vez, faltaba hasta aquí de todas las religiones de la Antigüedad. El hom-

2 Jan Assmann, „Moses dere Agypter“, Benberg, 1998. pp. 160–172.

bre de la Antigüedad, por tanto, vivía en una paz y tranquilidad de su alma.

Benedicto XVI. desenmascaró la mentira de estas afirmaciones, y apunta al hecho de que ya a finales del siglo pasado (y mucho antes también) han tenido lugar grandiosas "sensibilizaciones" por parte de algunos filósofos a favor de la mundovisión globalista y para la realización de su dominio a escala planetaria.

Jan Assmann finalmente propone una marcha atrás: eliminar a la pascua, al éxodo de Egipto y todo pronto dado para realizar un bello nuevo mundo global. Al contrario de este raciocinio el papa afirma que el concepto de la verdad ya fue introducido por los filósofos griegos, y relativamente a la humanidad toda, o sea, inclusivamente a lo que le toca a la religión.

Tampoco es verdad que reinara la paz en el mundo de religiones paganas caracterizadas por permeabilidad y su mixtura. Hubo una guerra, y tremenda, pues se trataba de una guerra entre los dioses, de que los hombres fueron sólo víctimas impotentes.

Todavía la mayor de las mentiras fue esta: que las religiones antiguas hayan desconocido el concepto del pecado. Lo conocían hasta el punto de hacer uso constantemente del holocausto, del sacrificio para la reconciliación de sus divinidades. La percepción del concepto-pecado no fue sólo de carácter religioso, sino que abarcaba como un concepto base toda la existencia humana.

Me parece sumamente provechoso esclarecer la retaguardia espiritual de las reclamaciones que plantean los filósofos y filósofas globalistas, como ver sus pretensiones también, al querer que se eliminen las declaraciones cristianas en la política, en boca de los cristianos.

Cristianos, como el autor de esta obra, que fue galardonado con la condecoración Pro Ecclesia Hungariae de la Conferencia Episcopal Húngara, con la Orden de San Gregorio Magno de las manos del papa San Juan Pablo II y la Gran Cruz del Papa San Silvestre. Teniendo en consideración lo supra mencionado, les recomiendo y les ruego a los seminarios de padres, a las escuelas superiores y universidades cristianas, que integren este sucinto texto-resumen como materia de sus estudios. Con su estudio, la gente cursa mismo un semestre universitario integrado. Lo recomiendo a la citada filósofa del punto N°6, y a todos mis compatriotas pensantes, pero enajenados del cristianismo. Ellos también tienen el derecho de saber lo que enseña la Iglesia Católica. Una doctrina que no debe ser inventada, o aprendida a cristianos de discurso políticamente correcto – desacreditado –ya que ellos no tienen el respeto hacia los que están fuera de la Iglesia, y apartados de la verdad interior de ella, sino que con lisonjas les sirven una especie de sospechosa mixtura.

*El cristiano debe vivir de esta forma:
tiene siempre que volver a intentar
lo que no es capaz de realizar por sí,
sólo agarrando a Jesús.
La fe que piensa poder vivir una vida en paz
y seguridad – es una parodia.*

Ruth Burrows OCD

DEMOCRACIA CRISTIANA

1. Como cristianos oramos en el padre Nuestro la frase de que *Adveniat Regnum Tuum*. ¿Pero qué es lo que significa que adviniere Tu Reino? Significa en sentido teológico la realización plena y universal de Dios. Significa en el sentido existencial que se realice en nuestro corazón el Reino de Cristo. Y significa en un sentido político, que pura y simplemente no es cristiana la concepción que dice que soy católico o protestante a los domingos en la iglesia o en casa en el seno familiar, pero me importa un bledo lo que ocurre en el mundo, en mi país, en mi ciudad. Porque nuestro mandato recibido en el bautismo es llevar al mundo – por lo menos nuestro pequeño mundo a nuestro alrededor, más cerca al Evangelio.

2. Todo programa y acción políticos viene ser determinado por la visión que se tiene del hombre, declarado o sólo subyacente. Si su antropología es unilateral, será torcida por ende también la práctica política que sigue. Porque las equivocaciones antropológicas se traducen cabalmente en una sociedad deshumana a que son construidos.

3. Nuestra concepción es moderna *per definitio-nem*, porque su grano esencial consciente y permanentemente nos reconduce a los valores eternos. Y lo que se enraíza en la eternidad es – pese a su edad de remotos orígenes – es siempre joven. Peguemos, por ejemplo, en los libros de los enciclopedistas de la Ilustración. Son ilegibles, cuando mucho tienen algún interés para el contexto histórico en que fueron concebidos, pero hoy en día son baratijas sin

ningún valor. Pero leyendo a San Agustín, es vivo, fresco que se dirige al hoy y a nosotros. Un Agustín es vivo, mientras los enciclopedistas son meros nutre-polillas de polvorientas bibliotecas. Porque San Agustín se vincula con la Eternidad, al paso que los enciclopedistas a la ideología temporal de épocas pasadas. En esto consiste pues nuestra modernidad y la temporalidad de los otros.

4. Tengo la capacidad de entender la religiosidad de otros precisamente por tener mi identidad católica propia. El que juzgue esto algo problemático, necesariamente tendría que admitir también que los intereses de los hombres varones sólo pueden ser representados por los varones, lo que es evidentemente absurdo.

5. Es una percepción divulgada mismo en el ámbito cristiano, que la política, el ser político, la profesión de los políticos es un terreno sucio y resbaladizo, y que para un cristiano honesto es mejor guardar distancia y apartarse de todo eso. Pero si los cristianos honestos se alejan de la política, del ser político todo ese terreno queda reservado para la actuación de las hienas, lo que tendría tristes consecuencias tanto para los intereses y valores profesados por nosotros como para la totalidad de la sociedad.

Una política y un político cristianos deben poner simultáneamente práctica dos cosas: la honestidad y la eficiencia. La honestidad porque no sólo es responsable por sí mismo, sino también por su par-

tido y por la evangelización. (No estoy pensando cuando la prensa intenta difamar a alguien, porque de cierta forma es precisamente una señal de la honestidad cuando sufrimos esta calumnia, porque si somos privados de estos ataques o no estamos defendiendo de veras a los valores cristianos o no hacemos con debida eficiencia para que valga la pena ser embarrado.)

Por otro lado, debe tener su eficiencia. La política es una profesión como cualquier otra: ser profesor de matemática, pianista o ingeniero. Si no tiene el saber profesional, si no tiene el talento recibido de Dios para ejercer su profesión, entonces no es capaz de representar a estos valores y tampoco se obtiene el resultado adecuado. Las misiones franciscanas están llenas de buenos hombres piadosos. Lo que no implica que deban ser nuestros tan queridos y buenos frailes franciscanos todos diputados, secretarios de estado o ministros. Por un lado, se debe ser honesto y piadoso y por otro eficiente, o sea, participar en la política con la cultura profesional.

6. Como cristiano tengo el derecho de representar mi sistema de valores en la vida política. Es algo característico y no desprovisto de consecuencias de que precisamente por esto fui atacado por la filósofa Ágnes Heller. No dijo menos que mis palabras cristianas tienen su espacio en la iglesia, pero en el parlamento no. Por ejemplo, la palabra pecado no puedo pronunciarla en las Cortes de Hungría. Primero es lamentable que Heller, que a pesar de que apriori niegue el pecado lo reconozca única-

mente como tal si un político cristiano se atreviese calificar el pecado como pecado. Segundo, la concepción de Ágnes Heller, en el más generoso de las expresiones, es intolerante, porque pone en duda que pueda raciocinar según mi sistema de valores – a que tengo derecho siendo cristiano – sobre las cosas del mundo y que me proponga ser político para prevalecer estos principios. Yo no le contesto y pongo en duda que Ágnes Heller pueda hacer uso de una terminología liberal o marxista, o lo que quiera, pero no puedo admitir que se dude de mi derecho de representar un sistema de valores y palabras cristianas en el País de San Esteban.

7. No es únicamente nuestro país, sino la civilización entera que enfrenta una crisis espiritual y moral. Esto remonta a una razón principal, lo que ultrapasa el simple hecho de que los hombres cometen pecados. El problema básico es que niegan de facto que los hombres los hayan cometido. El problema verdadero reside en que se niega que el pecado sea pecado. El problema verdadero es que prefieren invertir las cosas, al pecado como virtud, lo malo en bueno y con todo eso tornan imposible la liberación del pecado.

Porque si tengo el discernimiento entre lo bueno y lo malo, entre el pecado y la virtud, entonces la gente tiene un parapeto en que se pueda apoyar para levantarse. Pero en el caso de poner en duda, o hasta negar la existencia del pecado, el hombre caído ni siquiera se da cuenta de que caído está. Y faltando el parapeto, es irreal suponer que se pue-

da alguna vez levantar, pues tampoco se da cuenta de que lo que debería de hacer es levantarse.

8. En lo político, en lo sociológico, y hasta arriesgaría que en el sentido moral de la palabra también, a duras penas se puede esperar de la sociedad que respete y acate la ley que fuera vistosa y descaradamente contraria a la justicia. Cuando la confianza de la sociedad desestabiliza, y se pierde la fe en la justicia de la ley, la suposición de su autoridad no pasa de ser irreal. En este caso la calle queda inundada por un mal mayor: la ilegalidad, el caos y la anarquía. Porque la condición de una sociedad ordenada y una vida calificable como humana es la autoridad de las leyes, la racionalidad de las leyes, o sea, el carácter justo de las leyes. ¿Si el ciudadano se ve obligado a sacar las conclusiones de que su relacionamiento a las leyes poco difiere de la relación que se tiene una víctima y su salteador, entonces cómo se debería de esperar, con un mínimo de realismo, que las respetase?

9. La paz es fruto de la justicia, nos enseña la doctrina cristiana. Con otras palabras, no es sólo fruto de la falta de la guerra, sino de la justicia. Es por eso, que la resignación a la injusticia nunca produce la paz. Al contrario, es oponerse a la injusticia lo que nos parece la condición indispensable para la paz.

10. Quiero afirmar que un partido político que no quisiere llegar al poder es tan absurdo como decir

que una asociación de pesca deportiva se funde con el objetivo de nunca sacar del agua ningún pez. El poder no es el objetivo, sino la herramienta por medio de la cual conseguimos realizar un programa positivo. El poder en sí mismo no es ni bueno, ni malo. Es como por ejemplo un cuchillo que es bueno para cortar una rebanada de pan para mi hijo y es malo, si con ello apuñalo a mi vecino. De la misma forma, el poder es malo cuando en vez de herramienta es usado como un objetivo por sí solo, pues se transformará en una especie de ídolo. Es malo cuando es utilizado para un objetivo malo en sí. Y bueno es, cuando se use y no se abuse de ello, y lo que por a su vez da lo mismo que cuando se toque a vivir con él, se desperdicie de la posibilidad ofrecida a favor de un objetivo justo.

11. La concepción política y social del cristianismo no es utópica, muy al contrario, su principio es rechazar a toda utopía. La raíz del problema la encontramos en Platón, que es padre de todas las utopías. Platón afirma – con alguna simplificación –, que el estado, la comunidad humana estructurada surge cuando los hombres aceptaron un raciocinio y se dieron cuenta de lo bueno que es cometer una injusticia. No en el sentido moral, sino lo hedonístico de la palabra: es algo sumamente agradable dominar al otro como un pachá. Sufrir una injusticia es malo y por su turno evidentemente es desagradable sentir que nos domine un pachá. Como los hombres sacaron la conclusión que es un mayor mal sufrir una injusticia de que lo bueno que resulta de come-

ter la injusticia, pues acabaron por instituir el estado para obstaculizar la posibilidad de cometer la injusticia. O sea, Platón planteó un mito y dice que la comunidad humana estructurada viene instalado a base de la ponderación lógica de los hombres que construyen al estado. Si la sociedad humana es producto de una idea, por tanto, es algo que puede ser repensado y repetido siempre de nuevo. Aristóteles por su turno y al contrario, es de la opinión que todo eso no pasa de un mito, porque nunca existía el hombre sin una propia comunidad estructurada, porque antropológicamente, en su naturaleza es concebido poder vivir sólo en ella.

La concepción ideada por Platón de carácter utópico y la aristotélica basada en la orden natural han tenido evolución paralelamente en el curso de la historia. En este sentido fue San Tomás, basado en Aristóteles, que evidenciaba por su pensamiento filosófico el compromiso de la cristiandad con el derecho natural. La concepción socialística construida en la tradición del pesimismo utópico afirma que el hombre es un animal originalmente corrupto, de que tiene que ser formado el hombre socialista a través de su instrucción por parte del estado socialista. La utopía idealista liberal tiene su origen en Rousseau, y afirma que el hombre por naturaleza es bueno, siendo corrompido sólo por la sociedad. Por tanto, si acabamos con la escuela, la educación, la familia, etc., entonces vuelve a ser bello, inteligente y bueno, siendo originalmente bueno.

La cristiandad es inmune a la utopía. Y lo es porque sabemos dos cosas básicas tanto reveladas

como también de la antropología humana. El primero que fuimos creados a la imagen de Dios. Por eso lo malo e injusto que sean las estructuras sociales, siempre debe de haber una orientación hacia lo bueno. La utopía marxista no funciona y también es antihumana porque es incapaz de aceptar que en el hombre siempre existe lo bueno. En relación con la utopía liberal el problema es que ignora el pecado original, pues no se sirve de la revelación cristiana y de lo que da un testimonio toda la historia humana. Y como la naturaleza humana fue corrompida, llegó a inclinarse hacia al malo. Por eso es utópico pensar que por sí solo el hombre sea bello, inteligente y bueno. El realismo cristiano es consciente de que el hombre es una criatura a la imagen de Dios, que el hombre es bueno, sabe también del pecado original y de su inclinación al malo. Es este raciocinio equilibrado que caracteriza la filosofía cristiana, en que está fundamentada la enseñanza de la iglesia. Esta filosofía hace posible el pleno desarrollo del hombre, incluyendo su apertura al trascendente, lo que le confiere su ámago principal.

12. La doctrina cristiana está presente en la enseñanza social de la iglesia, lo que para los católicos son las encíclicas papales y para los protestantes la ética social. Lo que no se equivale a ninguno de los programas políticos de algún partido político. Por otro lado, podemos delimitar claramente el espectro donde los cristianos que vivan en el mundo podrán encontrar la respuesta a los desafíos de la

sociedad: el espectro aludido es la doctrina social de la Iglesia. Existen algunas tesis básicas, que, si no son aceptadas por un partido o por algún político, no puede autodenominarse con político cristiano. La doctrina social y los programas de los partidos políticos si bien que no son la misma cosa, pero tampoco son ajenos entre sí, porque la política cristiana es cristiana cuando acepta por su canon a las tesis sociales de la Iglesia.

Veamos algunos ejemplos para evidenciar las diferencias existentes entre la concepción cristiana y sus equivalentes socialísticos y liberales respectivamente. Basándose en la cristiana podemos decirte, mi amigo liberal, que tienes razón en enfatizar la dignidad de la persona humana. Si bien que nosotros afirmemos más de que el más liberal de los liberales, porque nosotros profesamos que los derechos humanos y la dignidad del hombre no provienen de decretos del parlamento o de alguna resolución de la Asamblea General de la ONU, pero de aquel hecho de que fuimos creados a la imagen de nuestro Dios Creador. De allí que todos sin excepción, sea pobre o rico, joven o anciano, de buena salud o padeciendo por enfermo, constituye un valor inmenso, por ser la imagen de Dios. Los derechos humanos no son otorgados por el parlamento o alguna organización internacional, no, es que son ya existentes e inalienables de nosotros porque provienen de la orden de la creación que el parlamento o una declaración sobre los derechos humanos reconoce y estima. La concepción cristiana al mismo tiempo no deja de formular siempre una

crítica contra los liberales, porque ellos interpretan la dignidad de las personas, porque ellos alinean la dignidad personal de la colectiva, transformándola en individualismo, lo que significa una mutilación de la personalidad, siendo cortados de todo lo que es relacionado con la comunidad. Es por eso que, en oposición al concepto de la individualidad, la cristiandad contrapone su concepto de la personalidad, que siempre alude a los aspectos colectivos de la persona del hombre.

En el otro extremo tenemos una exageración unilateral semejante. Sobre la concepción socialista – y quisiera subrayar que me refiero ahora al socialismo clásico, a Marx y la izquierda clásica –, podemos decir, que tú, mi amigo socialista tienes razón cuando enfatizas el carácter colectivo del hombre. Pero nosotros afirmamos más que los socialistas, porque hay una solidaridad incomparablemente mayor en ver en la otra persona a Cristo, de que pensar que los sistemas apoyo social estatales solucionarán los problemas existenciales del hombre. La concepción cristiana formula al mismo tiempo una crítica frente al socialismo, porque por lo menos los socialistas clásicos, sobre valorizan de tal forma el carácter humano de las personas, que el hombre individuo no pasa de un simple tornillo del mecanismo. La persona deja de tener su importancia. Pensemos sólo en la concepción de clase del marxismo, donde el hombre-individuo ni siquiera está presente, a no ser que como uno de los miembros que la componen. En la edición nacional-socialista de la misma tesis, en la raza se diluye y

se pierde el individuo. Justo por eso, la concepción cristiana siempre formulará una crítica hacia la concepción socialística, que se convierte en colectivismo, en que se pierde la importancia del individuo como persona.

Desde el punto de vista de la historia de la filosofía el problema nunca fue otro que tanto el liberalismo individualista como el socialismo colectivista evidentemente constituyen una mutilación de la persona en su plenitud, cayendo en unilateralismos. La cuestión es el siguiente: ¿cómo se podrá armonizar el principio de la personalidad y de la comunidad? La respuesta de la doctrina social cristiana viene de San Tomás de Aquino que introduce el concepto de la subsidiaridad, de la entrea ayuda mutua, cuando dice que originado de la orden de la naturaleza lo que una comunidad menor puede hacer, una mayor no le puede quitar. Tenemos que resolver los problemas donde ellos se hayan planteado por la orden natural, pero si no se haya podido resolverlos allá, entonces la gente tiene que intervenir ayudando, de forma que la próxima vez que se produzca sea capaz de resolver el problema por sí solo. Este pensamiento rechaza la concepción liberal según el cual cada uno que resuelve su problema, y el que no lo consiguere, pues la culpa es de él. Por otro lado, rechaza también la concepción socialística, que, al querer ordenar la vida de las personas, las infantiliza para que vivan del subsidio estatal de un día para el otro. Por eso, es la personalidad, la solidaridad y la subsidiaridad que constituye la tríade de la doctrina social de la iglesia en que la política

cristiana se hace posible. El que no confiesa estos tres principios, en el sentido filosófico de la palabra no puede calificarse como político cristiano.

13. Cuando Jesús dijo que ni una vírgula puede ser perdida de la ley, entonces, producto de una lógica politológica, se le dicen ser un fundamentalista de derecha, y cuando se identifica con los pobres es calificado como un revolucionario de izquierda.

No se trata de que la democracia cristiana se posicione entre la derecha y la izquierda, sino enseñamientos cristianos están unidos e integrados desde sus orígenes los valores sociales básicos tradicionalmente calificados hoy como los de la derecha y de la izquierda. Libertad, igualdad y fraternidad, esta trinidad inspirada por el cristianismo ha sido secularizada, y después de la revolución francesa desmembrada a través de su exageración. La libertad se degeneró en liberalismo individualista, la igualdad fue deformada en un socialismo colectivista, siendo la fraternidad olvidada por ambos. Sólo la democracia cristiana es la que conservaba esta unidad original, basada en un fundamento cristiano.

14. Los conceptos de que se nutrieron los valores básicos del liberalismo y del socialismo – las exigencias emblemáticas de libertad, igualdad y fraternidad de la revolución francesa, en sus raíces y en lo esencial son conceptos cristianos. Es otra cuestión que después hayan sido secularizados y llevados a exageraciones unilaterales, pero son va-

lores básicos cristianos, son de raíces y matices cristianos, razón por la cual nosotros democristianos los debemos aceptar – volviendo a colocar estos lemas en su debido lugar y restituyendo plenamente su contexto antropológico – y nos cabe presentarlos como nuestros valores propios.

De ahí viene que la concepción democristiana/socio-cristiana sea compatible por un lado con los valores liberales y por otro lado con los valores socialdemócratas, suministrando una singular capacidad para la democracia cristiana, que viabiliza encontrar ciertos puntos de contacto con ambos. Hasta, por eso mismo, me permito arriesgar un apuntamiento. Es que la democracia cristiana diría que es apta para un dislocamiento sin movimiento de acuerdo con poner el énfasis en el relacionamiento con los valores liberales, o en el relacionamiento con los valores socialdemócratas, sin que debiera renunciar a cualquiera de los dos, o que consigo mismo se quedara cismado por una aparente contradicción interna. (Y es que esta contradicción interna al mismo tiempo resulta real cuando se asocian el liberalismo y el socialismo. Porque los liberales quieren obtener una libertad desenfrenada y los socialistas esfuerzan la igualdad. Pero si tenemos la libertad – y como los hombres no son iguales – se desvanece la igualdad. Y si tenemos una igualdad forzada, necesariamente se limitará la libertad.)

15. La historia del comunismo, como una religión ateísta, a mi juicio, ha comenzado con la falsa in-

interpretación del profeta Isaías, con las canciones Ebed Yavé, que tratan de la pasión del Señor, del Siervo que levanta a través de su sufrimiento a la humanidad carente. Esta figura es interpretada en el cristianismo por Cristo, y entre los judíos por Israel. Marx simplemente la secularizó al relacionarla con el proletariado. Es así como se transformó el Cielo, el Jerusalén celeste en el comunismo. Las características de Dios como Absoluto – como por ejemplo la eternidad – fueron legados a la materia. Pero en la iconografía también detectamos lo mismo, Marx, Engels y Lenin equivalen a la Santa Trinidad – un ideario en tres personas, como el Capital de Marx y el Manifiesto Comunista se hacen correspondientes a los Evangelios, y los mártires del movimiento obrero equivalen a los protomártires de la iglesia primitiva, las marchas comunistas a los himnos eclesiásticos ortodoxos, los desfiles de 1 de mayo a las procesiones de pascua. ¿Por qué fue Lenin embalsamado? Porque con esta nueva „reliquia” quisieron suplantar las reliquias de los santos públicamente violados y tirados en 1917 al pueblo ruso.

16. György Lukács lo tenía como postulado – lo que nunca dijo públicamente – que él y sus semejantes se sentían predestinados al poder. Me permito suponer incluso que lo han creído de veras, pensando que fueron escogidos para traer la felicidad a la humanidad, cueste lo que cueste, mismo que el hombre se destruyera. ¿Por consiguiente, el malabarismo de György Lukács consistía en crear una

ideología para demostrar por qué eran predestinados a ejercer el poder? El punto de partida vino de Marx, según el cual toda la conciencia – a no ser la proletaria – era una conciencia falsa. Bien, pero lo que pasa es que los proletarios no lo sabían de eso, y los que lo sabían no eran visiblemente proletarios. A esta contradicción la respuesta lukacsiana, que esto no pasa de una completa idiotez, que mismo se contradice a sí mismo en su propio sistema, demuestra sólo con esto que está preso a una conciencia falsa, o sea, no puede tener razón a priori y si continúa protestando puede eventualmente morir de una bala, ejecutado mano propia por el camarada Lukács. Lo importante es que por un lado existe una vanguardia predestinada para el poder y que no tiene conciencia falsa, o sea, siempre tiene razón y por otro lado existen los proletarios que en principio no tienen una conciencia falsa, lo que no lo saben ellos, pero que puede servirse de su vanguardia, que sí, lo sabe y por eso el proletario será llevado, quiera o no a la felicidad, y finalmente existen los que se les oponen, de que queda demostrado su conciencia falsa, o sea, nunca tienen razón.

17. El punto de partida de la ciencia económica es suponer que los hombres son regidos por una „actitud racional”, en el que se subentiende el utilitarismo. Lo mismo, si fuera absolutizado, en la antropología es un error absoluto. Dime, ¿porque será un banquero más racional, o, con otras palabras, guiado por „el máximo de utilitarismo” de que un fraile carmelita? Al fin y al cabo ¿puede existir un

inversión más lucrativa de que resulta la eternidad? O entonces, ¿por qué será un investimento más racional y útil si utilizo mi dinero para comprar acciones de que gastar el mismo para ir de vacaciones con nuestros hijos? Inversión que se haga en la educación de nuestros hijos, en vivencias compartidas que nos unen más, o en bienes espirituales o del alma, que compramos de nuestro dinero, trabajo y tiempo ¿por qué serían menos racionales o útiles? La diferencia proviene del hecho de que lucran en un sistema de coordenadas diferente. Es en este contexto que quisiera subrayar la importancia de un viraje antropológico. La economía también tiene una serie de precondiciones y de correlatos que estrictamente no son de carácter económico. Por ejemplo, la moral.

18. Hay visiblemente un círculo vicioso. La incapacidad e inhumanidad inocultables del capitalismo salvaje hizo que se convierte en una realidad la ilusión del marxismo utópico, ahora parece que la incapacidad y falta de humanismo del marxismo históricamente evidenciados tienen el mismo efecto sobre el capitalismo salvaje. Sufrimos del socialismo existente, y al hombro llevamos todavía a su carga, porque el poder de aquel entonces no quiso oír la voz de la crítica que apuntaban a sus errores, y una enseñanza social que hubiera permitido el pleno desarrollo de la personalidad humana que fuera al encuentro y medida de su naturaleza. Ahora – hipnotizados por el capitalismo salvaje – parece que no se quiere oír la voz de la crítica que

se le formula. Sería una locura volver a caer en la misma trampa, de que una vez fue ya demostrada su incapacidad y falta de humanismo, y de que – en sintonía con las encíclicas papales – la historia también dio ya su veredicto.

19. La crisis actual es la crisis de la economía neoliberal, el presagio de su bancarrota y fin históricos. El desastre provocado por el mito de la “mano invisible”, que anunciaba que en la economía y finanzas no es preciso que el estado intervenga, asumiendo su presencia, pues dejen que se arregle todo el mecanismo de la autorregulación. En nombre de esta política liberal se le robaban al estado, y ahora están pidiendo que el estado se salve esta situación. El papa Juan Pablo II, poco después de la caída del marxismo, proféticamente advirtió al mundo que la ruina histórica del socialismo no podía significar de ningún modo una apoteosis del capitalismo salvaje neoliberal.

20. Existen áreas de la vida que deben ser orientadas por las condiciones del mercado, tal es la economía por excelencia, pero hay otras áreas, que, al mismo tiempo, tienen que ser reguladas básicamente por condiciones que no sean las del mercado, sino la solidaridad y el compromiso asumido por parte del estado. Tales son la salud, la educación y la cultura.

21. Este país fue robado dos veces prácticamente por el mismo círculo de personas, grupo de interés,

red o lo que sea el nombre que se le coloquemos. Después de la segunda guerra mundial fue dicho algo así: que la propiedad privada es mala, la propiedad estatal es buena y bajo el lema de la nacionalización les echaron a los hombres de sus tierras, de sus negocios, de sus casas o de lo que tenían. Durante y después de la mudanza de régimen por su vez dijeron que la propiedad estatal era mala, que la privada es que era buena, y consiguieron despilfarrar lo que quedaba de los bienes del estado.

22. Tenemos que decir no a la injusticia de la privatización – en buena verdad el saqueo de los bienes nacionales – porque es contraria a los intereses vitales de la nación cuando la propiedad privada se desvincula del bien público, cuando no significa un desarrollo, sino el estrangulamiento de la concurrencia húngara y el monopolio extranjero sobre el mercado húngaro, cuando no significa una ampliación de los mercados, sino lo que significa es que los hombres pagan un servicio y el estado un provecho extra a los inversionistas. La propiedad estatal no puede constituir una presa libre – y debemos aclarar también, llamando la atención de que no es “exenta de encargos”. Y no lo es porque materializa todo el trabajo de varias generaciones que corresponde al valor que no les fue pagado. Basta pensar que durante el socialismo una parte considerable de los salarios no fue pagada por parte del estado para asegurar una salud pública, una seguridad social y futuras pensiones condignas.

Todo esto es derecho asegurado no solamente por la ley, sino por la Constitución. Por esta razón el estado no sólo tiene una deuda acumulada en mil millones euros hacia sus acreedores extranjeros, sino también hacia a sus propios ciudadanos. Este último compromiso, según el derecho natural es más fuerte y vinculativo hacia los hombres que luchan por su subsistencia de que los lucros que espera un inversionista. Naturalmente debemos tener en cuenta la realidad política y un espacio de maniobra más estrecha – pero la orden moral no puede ser puesta entre paréntesis.

23. Según un dogma neoliberal de siglo pasado, ¡el equilibrio financiero antes y sobre todo! Una nota: si fuera válido, el mejor país del mundo sería Somalia – ¡gastos: nulos, ingresos: nulos! – incontestablemente es obtenido el equilibrio. Nosotros decimos que el equilibrio de las finanzas públicas es realmente importante, pero no es el único punto de vista. No podemos sacrificar en su altar los puntos de vista de ni del crecimiento económico, ni de la política social. Es precisamente por causa de esto, que vengo proponiendo que el estado tiene que forzar a los bancos y los multinacionales, que también contribuyan, pagando su cuota parte de los encargos.

24. La doctrina social cristiana no opera por la oposición del trabajo y del capital, sino se asienta en el consenso del trabajo y del capital. El imperativo es la humanización del capital.

25. La finalidad es que la gente cada vez disponga de más propiedades privadas de forma en que esta propiedad no sólo les ofrezca beneficios exclusivamente a ellos, sino que a los otros también.

26. Toda esta compañía de liberales de izquierda y de verdes tiene una idea fija, una idea fija tipo dogma, que el desarrollo del mundo está vinculado con la religión que va perdiendo, que las naciones desaparecen, que las familias se desintegran, es eso que ellos entienden por desarrollo. De allí resulta algo incomprendible como puede ser que un antiguo país socialista considere tan importante la religión y las iglesias, la vida entre los marcos nacionales, y que juzgue tan importante a la familia que le es la unión en matrimonio de un hombre y de una mujer, y por todo eso nuestra acción y actitud es, desde su punto de vista diametralmente opuesta a aquello que pueden concebir como progreso. En cambio, nosotros pensamos que lo que ellos piensan por entender progreso, pura y simplemente es una desviación.

27. Las dos concepciones políticas y diferentes entre sí de la democracia cristiana y de los verdes, tiene una intersección común, lo que podemos llamar como defensa de la naturaleza /del medio ambiente. Pero existe una diferencia notable también: nosotros propugnamos por la defensa de la orden de la naturaleza en su complejidad, y no sólo de la naturaleza, o sea, que en la de la cultura también en que subentendemos todo lo que es relativo también al hombre y la sociedad.

Ellos – de una manera ilógica – entienden por naturaleza y por su orden todo lo que se refiere a los minerales, plantas y animales, al paso que con relación al hombre y la sociedad en su ideología involucran aspectos contranaturales, como el casamiento entre personas del mismo género, el aborto, la eutanasia y la propaganda a favor de las drogas.

Nosotros creemos que la orden de la naturaleza es espejo de la orden de la creación – y en su acepción plena: o sea, no sólo en lo que se refiere al entorno humano, el mundo circundante, pero extendido a la orden del hombre y de la sociedad también. Por eso nuestro credo político es el siguiente: ¡la defensa del medio ambiente es defensa del mundo creado!

28. Parte de Heidegger aquella idea que ninguna ciencia especializada es capaz de proceder a su autodefinition y lo que toca a su metodología y límite de sus competencias. O sea, dar la respuesta a la pregunta ¿qué es la matemática? no le compete a la matemática, la de la química no es una cuestión química, y no es un cuestionamiento biológico tampoco delimitar el espectro de las competencias de la biología. Estas son cuestiones teológicas, filosóficas y morales. Lo mismo se hace extensivo a las ciencias sociales también. Por consiguiente, la Iglesia tiene un papel profético y una tarea educativa relativamente a estas preguntas, y pensando, por ejemplo, en el clonaje, la manipulación genética, o fenómenos semejantes, pues vemos que significa una catástrofe para la humanidad, cuando por vía

de la equivocada interpretación de su autonomía, justa alias las ciencias especializadas prefieren descuidar esta vocación particular de la iglesia. ¡Del hecho de que una ciencia especializada es capaz de realizar algo, no se deduce necesariamente que tenga la libertad de hacerlo! Naturalmente las ciencias naturales, las sociales y humanas con la política también tienen su justa autonomía, que a la vez nunca podrán tener una autonomía con relación a la moral.

29. Nuestra posición, la de los democristianos es esta: por cima de la constitución escrita, del derecho positivo existe el derecho natural, y como la orden de la naturaleza refleja la orden de la creación, en este contexto significa una realidad última y absoluta. En cuestiones últimas el parlamento no puede jugar el papel de Dios. De esto se deduce nuestra posición relativamente a la defensa de la vida del embrión. Como desde el punto de vista de la vida humana no existe ninguna diferencia lógica, filosófica o científica entre un feto de un mes, cuatro meses o hasta de ocho meses de edad, o si se encuentra situado el embrión dentro o fuera del abdomen, y si sólo discriminado por su edad algún embrión puede ser condenado a la muerte – porque el parlamento lo decidió así – entonces por vía de la lógica formal, toda la vida humana puede ser mortificada por causa de su edad o estado de salud.

30. Hay tiempos en que un pañal colgado para secar puede asumir el papel de la bandera nacio-

nal también, siendo que funciona como símbolo de la voluntad de vivir de los húngaros.

31. La transformación de la realidad de la sociedad y cuando se declara la justicia, las dos cosas juntas pueden conducir a una mudanza de la opinión pública relativamente al derecho de la vida también. Es una realidad política y un signo profético – es esta mi arte poética.

32. Cuando lo hubiéramos hecho todo ya en defensa de la vida humana y todavía nos quedamos minoritarios, nos resta aún el signo profético de la contradicción.

33. ¿Si en relación con el matrimonio abandonaríamos la definición de éste ser construido por un hombre y una mujer, asentado en la orden natural y lo extendiéramos por ejemplo a dos hombres o dos mujeres, no se lo juzgarían por discriminativo relativamente a otras posibles formaciones? ¿Qué pasa con la poligamia, por ejemplo? ¿Si desistimos del de “hombre y mujer”, en lo numérico del “uno” por qué no? ¿Si dos hombres pueden casarse, entonces tres por qué no pueden hacerlo? ¿Dónde está el límite del matrimonio? Allende de eso, el Estado Húngaro no defiende y apoya financiera y moralmente la institución del matrimonio y de la familia, para apoyar la “autorrealización sexual” de sus ciudadanos, sino porque aquí es que nace y se educa el niño que sustentará la sociedad y la nación.

34. No queremos condenar discriminando estos hombres, pero que dejen de llamar a su relación como matrimonio, que es un concepto sagrado, y que tampoco puedan adoptar a niños, porque el derecho constitucional de los niños al desarrollo sano es más fuerte que la aspiración de los casales homosexuales para tener niños. Y nosotros tampoco podemos renunciar a nuestro derecho y obligación, que en el fundamento de la orden natural y de la doctrina cristiana llamemos pecado lo que es un pecado.

35. Es que del modo de vida que están llevando, construyen una ideología política.

36. Es una grave irresponsabilidad – más que esto, un grave preconceito – condenar por preconceito alguna cosa que es una experiencia cotidiana, un hecho sociológico, ya que procediendo de esta manera será relativizado el preconceito verdadero también.

37. Se anuncian estos programas, como “reality shows”. Evidentemente que no lo son, ni realidad alguna, sino un segmento particular de la realidad sólo de un rincón subcultural perverso, pero como se representa como si fuera la realidad misma, pasado algún tiempo, no dejará de realizar esta realidad en la sociedad, por vía de un vaticinio autorrealizado. Es justo por eso que no podemos contornar la responsabilidad del estado en la materia de las medias, y lo que permite presentar para nuestra sociedad.

Veamos, por ejemplo, las medias comerciales. Yo no le pongo en duda que el inversionista pueda hacer su investimento en la media. ¿Pero, por qué razón es que se invierte en la media comercial? Se invierte para le ser devuelto su investimento con la mayor ganancia posible. Si pudiera obtener mayor beneficio en otro lugar, pues dejaría de invertir en esto. ¿Por tanto, cuál es la finalidad de la media comercial? Que el inversionista lucre, ganando el mayor provecho posible. ¿Y cómo puede asegurar esta ganancia? Con una única cosa, por los beneficios de los anuncios. El tiempo que se puede dedicar a los anuncios tiene sus límites, por un lado, porque el día resulta ser sólo de 24 horas, y por otro porque es contraproducente pasar un cierto punto del tiempo dedicado a los anuncios, porque si ultrapasado, no se le van a asistir a su programa. Si el "viewing data" disminuye, disminuye también el precio del tiempo del anuncio, y de esta forma el provecho del inversionista también. De ahí, que la única forma como podemos aumentar los lucros es aumentar también la asistencia del telespectador. Y cada vez mayor este número, y valdrá más, por consiguiente, el tiempo de un minuto de antena para los anuncios. ¿Cómo se puede aumentar la asistencia de los programas? Tengo que admitir, lo que es lamentable, que no necesariamente programando lo bueno, hermoso e inteligente, sino al contrario, por las cosas más siniestras y aberrantes. Se hace uso de este paradigma de una forma, sin escrúpulo alguno, pues tienen un único objetivo: aumentar su superávit. Y detectamos en este punto

el papel del estado, que debe decir que, queridos inversionistas, claro que tenéis el derecho a vuestro superávit, pero nosotros también, y en la defensa de la sociedad, tenemos el derecho de decir no, que eso ya no.

38. Quisiera elucidar el papel de la media a través de un mero ejemplo. Al entrar en un restaurante chino se me ofrece una carta de los platos de que se consta tocar a elegir entre hutulu y kutulu. En este caso, para decir la verdad, no tengo el albedrío, la libertad de escoger libremente, pues no tengo la menor idea de lo que son, ni uno, ni el otro. Si viene el plato en húngaro también, siendo el primero una carpa empanada y el segundo un pato asado, entonces, en el sentido verdadero de la palabra tengo la opción de escoger. Ahora bien, la media ofrece hutulu y kutulo a la gente. Toda la construcción de la democracia parlamentaria se construye en la idea de las elecciones libres. Muy bien, pero es que a escala mundial y ya lo es cada vez más evidente, mientras la división entre las diferentes esferas del poder es minuciosamente reglamentada, la media, que tiene un papel decisivo en las elecciones, que por su turno repercute en totalidad de todo el aparato estatal, escapa a todo el control constitucional y está en las manos de determinados grupos de interés financiero-ideológicos. Es por esto que me permito afirmar, que la democracia parlamentaria depende del verdadero libre ejercicio de las elecciones, lo que no significa sólo evitar los fraudes electorales, sino que también se necesita una

garantía verdadera para que determinados grupos de interés, con su poder en las medias no puedan manipular a la opinión pública y, por consiguiente, las elecciones.

39. Existe un cierto malabarismo terminológico a una escala mundial, que en Hungría requiere una forma particular. Los intelectuales seculares, que dominan las posiciones claves de las medias de masa, monopolizándolas, a través de estas proceden primero a una definición arbitraria de ciertos conceptos, para seguir implementando esta terminología torcida hasta la exhaustividad. Vienen cambiando su sentido original, en que los elementos – en el mejor de los casos sólo secundarios – ganan terreno a la acepción principal, luego pasan esta nueva terminología para el discurso público, de que resultan algunas conclusiones tanto chocantes como extravagantes. Es precisamente por causa de esto que nos parece primordial que aclaremos conceptualmente nosotros mismos a nuestro ideario, porque en caso contrario estamos expuestos a quedar privados de esta práctica y por obra de intelectuales secularistas seremos confrontados con la experiencia de una creación del concepto mutilado de acuerdo con sus intereses políticos.

40. El gobierno húngaro de siempre es responsable primera, y por segunda y tercera vez también, a la nación húngara y no a Bruselas, Washington, Moscú, o al Banco Mundial o quien quiera que sea.

41. Es un escándalo escuchar a los húngaros, que hayamos pasado a nuestra integración europea hace un par de años, porque – pregunto yo –, ¿dónde estaríamos desde hace más de mil años, si no en Europa? E invirtiéndolo ¿dónde estaría esta Europa, si no hubiéramos formado parte de ella desde San Esteban con nuestras raíces espirituales hace un milenio? Porque éramos nosotros que sacrificamos nuestra sangre, como escudo defendiendo Europa contra los tártaro-mongoles y después contra los turcos – y para ser diplomático – en tiempos modernos contra otras formaciones del paganismo oriental a lo largo de los últimos mil años. Y es esta la razón porque debemos usar la escalaria principal y no de la reservada para los siervos para entrar en Europa y con la merecida dignidad ocupar nuestra posición reservada y no escondidos en un rincón destinado a los parientes pobres. Porque si nosotros mismos no nos apreciamos con orgullo, los otros ciertamente no nos apreciarán. Y si nosotros no los sabemos, ni somos conscientes de nuestros propios valores, nadie se los reconocerá.

42. Fue una experiencia dolorosa – después de sobrevivir la persecución cristiana bolchevique oriental – encarar el anticristianismo occidental de inspiración masónica con la provocación denominada “Proyecto de una Constitución Europea.” Ésta al referir a los valores básicos que constituyen la europeidad, pretendía enumerar la civilización grecolatina y la corriente llamada Ilustración y al mismo tiempo prefería omitir el cristianismo. Lo que

es una evidente falsificación histórica. Porque en sus raíces están presentes en ella además de la cultura griega y del derecho romano, la ética veterotestamentaria y la organización del estado germánico – basta pensar en Carlomagno –, pero de todas estas piezas fue nuestra cristiandad la que acabó erigir una catedral, aquella maravilla que llamábamos la civilización europea. Esta Europa – quiera o no – no deja de ser una civilización cristiana, porque paradójicamente hasta su negación – desde Voltaire hasta Marx – requiere una interpretación dentro de los marcos culturales cristianos. No fue un mero acaso aquella pretensión de la enumeración supra en destacar a la “Ilustración” de entre tantas otras corrientes posibles del ideario europeo. Me cuesta apartarme de pensar que haya merecido dicho destaque por causa de anticlericalismo y el vínculo que tiene a las tradiciones jacobinas. Tenemos que ver bien claro, que la inclusión o exclusión del cristianismo de esta lista es fundamental porque depende de ella si la Unión Europea tendrá un alma o no. ¿Será una comunidad espiritual y cultural o una mera asociación económica? La historia nos da su testimonio de que tendría un futuro sólo si tuviese un contenido fundamental espiritual. La cristiandad y Europa son inalienables. Más concretamente: la cristiandad existiría sin Europa, pero Europa no existiría sin el cristianismo.

43. Existen dos ideas delirantes. El primero es de la izquierda liberal, que ve en la Unión Europea la realización plena y objetivo final de la historia hún-

gara. Simplemente es un error absurdo. La historia húngara tiene un objetivo teleológico en sí mismo y no en cualquiera organización que sea. La otra equivocación es cuando, llevado por sus sentimientos se aproxima con hostilidad a la Unión Europea. De cierta forma me lo entiendo – el lado sentimental – un poco mejor. Todavía, lo que pasa es que debemos de ver también ¿qué es lo que existiera sin la Unión Europea? Por mi parte yo también soy extremadamente crítico en lo que se refiere a su burocracia, sobre todo cuando burócratas que nunca fueron elegidos a sus respectivos cargos se pronuncian juzgando a países soberanos y a gobiernos formados por elección popular. Al mismo tiempo desde un punto de vista de la pura racionalidad el propio interés de la nación húngara es hacer prevalecer sus intereses nacionales en su marco, dentro la Unión Europea. Por embarazoso que sea, debemos de representar nuestros intereses nacionales en la Unión Europea. No podemos dejar espacio de maniobra ni para aquellos que quieren alcanzar una autodestrucción, ni a aquellos que prefieren un choque frontal y enfrentar una dura pared de hormigón.

44. La Unión Europea no es la finalidad histórica de los húngaros, sino un instrumento de su supervivencia: somos partidarios de la Unión en la medida que ella corresponde a los intereses vitales de la nación húngara.

45. Somos críticos hacia la Unión Europea, pero al mismo tiempo fieles al legado de sus padres fun-

dadores. La UE vive en pecado, pero no fue concebida en pecado.

46. Es tendencia por parte de los burócratas de Bruselas y del Parlamento Europeo que se sometan los estados-nación soberanos bajo su alzada para formar una casi Estados Unidos Europeos. Bien, pero es que los padres fundadores han soñado instaurar con este nombre una Europa de las naciones – una Europa inspirada por los valores culturales cristianas alias – y no a unos Estados Unidos Europeos. Lo que la mayoría de los ciudadanos europeos, y entre ellos yo tampoco quiero. Es por esto que se torna primordial entender bien que en su Constitución no renunciamos a una parte de nuestra soberanía a favor de la Unión Europea, sino que practicamos una parte de nuestra soberanía conjuntamente con los otros países, lo que es una diferencia enorme.

47. El país de San Esteban nunca puede convertirse en un califato. Ni en una llamada sociedad paralela. Notemos título de comparación, que el judaísmo no quiere hacer judío a nadie, y que el cristianismo es una religión misionaria que no fuerza a nadie para nada, dado que la fe es clemencia lo que sólo podemos aceptar por libre albedrío. Por su vez el islam es una religión conquistadora. Que se lea el Corán y la historia del islamismo. Tengo un respeto al islam como gran religión mundial y una gran cultura, pero veo también que el intento de introducir de la sharía y que la yihad también tarde o temprano hará parte de la realidad. Es de esto que

debemos proteger la nación. De resto, ya tenemos una experiencia de 150 años...

48. Es escandalosa la indiferencia con la cual pasa por alto Europa la persecución a los cristianos, aceptando una doble moral, con la ejecución de los cristianos si se convierten en ciertos países islámicos al cristianismo, o mismo inclusivamente si se regala una Biblia a alguien, y simultáneamente Europa está repleta de mezquitas...

49. ¿Qué pasó de Paris, de Francia, de la "hija mayor de la Iglesia" en la sombra de la ley sharía? Será que contemos con la última generación francesa que todavía puede vivir una vida a la francesa en Francia...

En Europa ya hay países perdidos o en vías de perder y hay países como Hungría y Europa Central que siguen luchando. Húngaros, polacos, checos y eslovacos para poder vivir como húngaros, polacos, checos y eslovacos en Hungría, Polonia, Chequia y Eslovaquia.

Nosotros húngaros creemos en la continuidad de la historia húngara, en el ser húngaro perenne que la herencia de San Esteban, del rey Matías, del conde Széchenyi, del abad Pázmány, del poeta János Arany y del compositor Bartók, de nuestra historia, de nuestra cultura, nuestra lengua y modo de pensar podemos transmitir a nuestros hijos. ¡Porque sobrevivir en la región de los ríos Danubio y Tisza es una auténtica misión ya desde hace 1100 años!

50. ¿Cómo llegó Europa hasta este punto? La ideología jacobino-bolchevique-masónica, la manipulación anticristiana de los últimos doscientos años al relativizar-atacar-perseguir lo que es cristiano, crea un vacío para la pérdida de la identidad. Y la propagación de las desviaciones provoca por parte de los musulmanes – tenemos que admitir que con justa razón – un desdén y un odio desmesurados. Es curioso, pero no se dan cuenta del fin – por causa de la pérdida de la identidad, la decadencia y la inmigración islámica masiva de la civilización europea cristiana, se les cortarían la cabeza primeramente a ellos, y nos toca esperar últimos en la fila. Tenemos que ver nítidamente si ahora cometemos un error en materia de inmigración, el mismo fenómeno será irreversible.

51. La ideología dominante del mundo hoy – vinculados en los Estados Unidos al partido demócrata y en la UE a los socialistas, comunistas, liberales y verdes en su conjunto – no ven una amenaza, sino una oportunidad en la inmigración. Una cierta vía para derrumbar el orden de los valores cristiano-conservativos y sobre todo los estados-naciones, ya que éstos son completamente ajenos e indiferentes para las masas inmigradas. Por eso, ven en ellos no sólo sus futuros votantes, sino una herramienta útil también para relativizar la herencia cristiana. Por ellos piensan poder subyugar a las naciones a lo que se llama por “burocracia de Bruselas”. Una nota final: mismo que si se consiguiese poner en práctica esta política – por lo menos respecto al

islamismo y desde este punto de vista-, esto tendría una consecuencia cabal para ellos propios...

52. Caridad para con los migrantes, pero auto-defensa contra la inmigración.

Lo que se apuesta en la lucha actual trabada contra la inmigración es mantener Europa como Europa y Hungría como Hungría.

53. Asumir la responsabilidad según el orden natural – la doctrina católica clásica de los estatutos y las correspondientes responsabilidades – puede ser visualizado por los círculos concéntricos. El menor e interior, lo primario que establece una relación-responsabilidad es la que tenemos por nuestra familia. La segunda y sucesiva es por nuestra nación y la que finalmente también asumimos es por la humanidad. Lo fatal es confundir estas esferas de la responsabilidad.

54. Antes de todo tenemos que dar una respuesta a la cuestión de ¿quiénes somos, cuál es nuestra misión y por qué es que nos metemos en todo esto?

¿Quiénes somos nosotros? La respuesta puede ser dada en tres andamios y de forma sintética: somos el único partido histórico, somos el único partido democristiano y somos el único partido guiado por una mundovisión.

El PPDC es el único partido histórico en Hungría. A partir de 1944, cuando fue fundado por nuestros antepasados, en el aspecto espiritual no mudamos ni una pizca. Y no lo hicimos porque la

verdad es eterna. Puede y debe cambiarse el enfoque de la respuesta en función de la actualidad y de los desafíos, porque el orden natural de las cosas es el cambio, pero la base espiritual es siempre la misma, es inmutable, ya que se fundamenta en la orden natural, la de la creación. Un partido democristiano debe evitar la trampa de dos situaciones. Primero, no perder en la fascinación de los constantes cambios ni perder lo esencial, y segundo no quedar pegado a estilos de respuestas válidas sólo para una determinada época que entre tanto ultrapasó ya el tiempo. Nuestra tarea no es más ni menos que la verdad eterna sea siempre representada en el lenguaje de cada época.

¿Qué significa ser un partido cristiano comprometido con la causa social? Sumamente es importante tomar conciencia de esto, ya que el discurso público divide la política en la derecha y en izquierda... Claro, en el sentido que el discurso público le atribuye, es verdad, nosotros somos un partido verdaderamente considerado como de centroderecha, pero no existe un único sistema de coordenadas, sino que existen dos. Existe un sistema de coordenadas que mide los valores tradicionales y la respectiva negación de estos. Uno de sus ejes es la familia, la iglesia, la nación, y el otro es su negación. De acuerdo con este indicador nos consideramos un partido conservador marcadamente de la derecha ya que defendemos la familia y el matrimonio tradicionales, creemos en la misión que tienen las iglesias y nos posicionamos en el suelo patriótico. Lo opuesto, la negación, y como que su antítesis era el

– entretanto extinto – partido SZDSZ de la izquierda liberal. Muy bien, pero existe un otro sistema de coordenadas, el de la justicia social, donde uno de los ejes es el trabajo y el otro es el capital. En este sentido el partido Popular Cristiano Demócrata es un partido moderado de la izquierda, ya que profesamos que el trabajo tiene una primacía sobre el capital y confesamos que sí, que efectivamente el capital y la propiedad privada tiene una proyección colectiva.

Y somos el único partido marcado por una mundovisión. Es de una importancia esencial y clave que se vea esta problemática también con la necesaria nitidez. Los partidos que tienen una marcada mundovisión en el mundo entero enfrentan el mismo problema, de que la justicia no anda a lo mejor de manos dadas con el estilo y percepción populares de la mayoría. Que se piense por ejemplo en la vida prenatal o la defensa del matrimonio. En este terreno hay dos equivocaciones de índole diferente. Al primero le importan un bledo los votos, nosotros nos posicionamos – dice – en el buen lado, el de la verdad, y punto final. Con esta actitud nos podemos convertir en una mera y beata asociación de causas piadosas. Pero lo que somos es un partido con el objetivo de transformar el curso de la historia, lo que necesita la mayoría de la sociedad que se transpone a final de cuentas en votos que ganan las elecciones. La otra equivocación es incurrir en el error de la autodestrucción en esta caza a los votos. Ahora bien, pero si renunciamos a los valores que nos fueron confiados, a fin de todas las

cuentas, a la verdad, entonces ¿por qué nos metemos en todo este lío? La solución de este problema, el de la justicia y de las mayorías es la asociación de un partido de mundovisión como el nuestro con un partido que reúna varios corrientes, colector de votos, constituyendo una alianza. Esta es la alianza entre el Partido Popular Cristiano Demócrata y de la FIDESZ. Es este la clave para no incurrir en la renuncia a nosotros mismos y la doctrina pura poder ejercer de forma no mutilada su presencia en la paleta política. ¡Por otro lado, esto asegura también un apoyo social que nos posibilite el cambio y transformación de la historia! Si un partido renuncia a sus nacientes, esto equivale a perder su espiritualidad, lo que llevará a su desintegración. La Alianza FIDESZ–KDNP es una garantía para mantenerse fiel a nuestras fuentes nacientes y para obtener la mayoría de los electores.

55. Nuestra historia remonta a 1944 para el Partido Popular Demócrata de István Barankovics y a las tradiciones de los movimientos sociales cristianos, los que al mismo tiempo se oponían tanto al capitalismo salvaje como a las dictaduras pardas y rojas respectivamente. Tenía la base moral para contradecir a la dictadura roja el que se haya opuesto a la dictadura parda también. Actualmente tiene también la misma peculiaridad que atraviesa toda la historia húngara que es el pensamiento de “vivir entre dos paganos”. Esto se traduce hoy en defender la herencia de San Esteban entre el viejo paganismo de los socialista

fracasados y comunistas y el neopaganismo de la extrema derecha.

56. La historia del partido de Barankovics es la prefiguración histórica de la actual alianza burguesa-cristiana-nacional, cuyas normas no dejan de ser vigentes.

*“Entre las tres cordilleras y cuatro ríos,
que se canten los marianos himnos
eternamente en húngaro”*

Sándor Sík

HUNGARIDAD

57. Dios nos dio además del celestial, una patria terrenal también y de esta manera aquél que fuera capaz de huir tratar de las cuestiones nacionales patrióticas sería infiel también a su patria celestial.

58. Toda nación es única y de un valor irrepetible. Nadie más puede contribuir para la riqueza universal con lo húngaro a no ser que los propios húngaros. Si desapareciera de la historia, quedaría insustituiblemente más pobre la humanidad universal, pues perdería uno de sus rostros, una melodía, una idea de Dios, aquello que llamamos el ser húngaro. Por consiguiente, a los húngaros les compete preservar, cultivar y representar su húngaridad que es también nuestra responsabilidad para con toda la humanidad universal. Porque éste es un regalo que sólo nosotros podemos ofrecer a la humanidad universal.

59. Debemos encarar dos equivocaciones. El primero podríamos llamar un error internacionalista o cosmopolita, este ideario niega tener la nación un valor sui generis. Lo interpreta como una reliquia del pasado, como una especie de provincialismo, comparado con el "Hombre Europeo" moderno, libre ya de enraizamiento nacional. No podría imaginar un empobrecimiento mayor de la humanidad si el francés dejara de ser francés, el alemán alemán, el polaco polaco y el húngaro húngaro. Este concepto cosmopolita no es una realización plena y máxima, sino una mutilación antropológica del ser humano. El internacionalismo por su turno – lleva-

do por su idea falsa de la ideología de clases – es particularmente hostil al concepto de lo nacional. (La acepción de la palabra húngara internacional es particularmente pertinente al hacer uso del inter – o sea, entre – nacional, un ser humano en una especie de vacuo, en el vacío y falta de posicionamiento entre las naciones.) La otra equivocación llamemos por chauvinismo, que a base del derecho a la vida de su nación les niega el mismo derecho a los otros para la existencia. El concepto cristiano piensa en la categoría de la nación: a todas las naciones se les reconoce un valor y enseña que todas las naciones tienen el derecho a la existencia, inclusivamente afirma que todas las naciones tienen una responsabilidad primaria para con la humanidad, la de desarrollar y aumentar su riqueza de valores, tornándolo accesible para toda la humanidad.

60. A fin de cuentas ¿cuál es el sentido del estado? ¿Qué es su razón de ser? ¿Para qué sirve el Estado Húngaro? Evidentemente su función no es meramente la de emitir billetes de identidad con un carné domiciliario, ni tampoco la de reparar los baches de las carreteras. Claro, estos hacen una parte de sus varios papeles, pero el estado tiene una función mayor y primordial, ya que el estado no se restringe a desempeñar una única función, la de servidor administrativo, sino en un sentido y acepción más ampliados, servir como autorrepresentación política a través del derecho público de la nación al que corresponde. Por lo tanto, la razón para la existencia del estado húngaro es aumentar

la calidad de vida de los húngaros y que la nación húngara se subsista.

61. Antes que, para otros, la Asamblea Nacional tiene una responsabilidad universal primera – y también segunda y tercera – delante de los húngaros. A los húngaros del universo, tanto espacial, como temporalmente entendidos. En el sentido espacial: hacia los húngaros de la Hungría de hoy, a los de la Cuenca de los Cárpatos y a los del mundo entero. Y en el sentido de lo temporal también, porque tenemos una responsabilidad delante de nuestros antepasados, de los que heredamos esta patria, lengua y cultura y otra responsabilidad hacia nuestros descendientes, que un día nos pedirán cuentas del desempeño para el saldo de la actualidad.

62. Con relación a los húngaros que vivan fuera de sus fronteras políticas, Hungría tendrá que desempeñar un papel semejante al que tiene Israel a los judíos dispersos en el mundo. Todo judío, en cualquier parte del mundo puede tener la seguridad de contar con un país suyo – Israel – para, que aconteciendo lo que aconteciera tenga para dónde volver para ampararse, porque este país se responsabiliza y defiende firmemente a sus comunidades en diáspora. Si es lícito que Israel proceda de esta forma, somos libres nosotros también para actuar de la misma manera.

63. La nación húngara se asemeja a un trípode por razones históricas. Una de las tres patas de la

silla son los húngaros que viven en Hungría, la segunda son los húngaros de la Cuenca de los Cárpatos y la tercera son los húngaros en la emigración. Si una de las patas de la silla cae, o se rompe, se da el vuelco de la silla.

64. A partir de San Esteban la nación húngara no es una mera nación cultural – con una comunión de su destino histórico e integrado por lengua y cultura húngaras –, sino también una nación política, unida por el derecho público. Basta pensar en la importancia que tiene la Sacra Corona.

65. Contra las amenazas de la asimilación las formas tradicionales de apoyo son necesarias, pero no son suficientes. Para que se produzca un fortalecimiento, se necesitan unos fuertes impulsos. Este fuerte impulso es conceder la ciudadanía a todos los húngaros, vivan ellos en cualquier parte del mundo. Se trata de una unificación de la nación, recurriendo al derecho público, ¡para que todos los que constituimos nuestra nación juntos seamos compatriotas!

66. No existen ciudadanos húngaros de categoría A y B. No existen ciudadanos húngaros de Hungría y ciudadanos húngaros en el extranjero. Los húngaros de la Cuenca de los Cárpatos y los ciudadanos húngaros de la emigración no son casi ciudadanos, pero lo son como nosotros y tienen la misma ciudadanía. ¡Existe una única nación húngara con una ciudadanía húngara única también!

67. Fidelidad se le tiene a la nación, a la patria. A la UE, a la OTAN y a la ONU, como mucho se le debe una lealtad como la laboral. Las dos cosas no se pueden confundir.

68. Nuestros intereses nacionales fundamentados en los derechos humanos son no volver a subordinar nunca más a la política interna de otros países, no volveremos a subordinar nunca más a los intereses de otros países y no volveremos a subordinar nunca más a los puntos de vista de otros.

69. El ladrón nunca perdona a la persona robada que le hace recordar siempre y de nuevo: la presa robada y de que es un ladrón. Es por eso, que después de le haber robado al otro le quiere robar también a su memoria, para le desposeer de su conciencia y de su alma también.

Por esta analogía, las partes robadas y desmembradas de la nación húngara vienen nutriendo un odio patológico, y es por eso que se practica el robo del alma desde hace un siglo ya.

70. La autonomía no es una gracia que se gana de algún estado heredero para los húngaros. La autonomía es autogestión: un derecho humano practicado a nivel colectivo, o sea, es una cosa que se nos debe, por derecho propio.

71. El nunca desistir a la autonomía, es un fundamento, porque la autonomía es la única garantía para la permanencia y supervivencia de los húnga-

ros de la Cuenca de los Cárpatos. Los húngaros que viven en masas compactas es la autonomía territorial y para los húngaros en áreas minoritarias es la autonomía cultural. Los húngaros nunca reclamaron nada a que no se haya tenido algún ejemplo en Europa. No somos en nada inferiores a otras naciones. Si a ellos se le puede, a nosotros también. Tenemos que asumir este credo nacional: todo lo que se haga a favor de la autonomía es salvífica a la nación, y todo paso que se le fuera contrario, es una traición.

72. Apoyamos, colocándose a su lado, a los partidos húngaros étnicamente concebidos. La razón para esta determinación reside en el hecho de que estos partidos húngaros organizados en raíces étnicas nunca tratarán de forma incidental este carácter suyo, sino como algo que es fundamental. Si renunciáramos al apoyo de los partidos húngaros de raíces étnicas, entonces primero lo que se formarían serían los partidos mixtos, para después los partidos vinculados a la nación mayoritaria, en que lo que existirían serían sus secciones húngaras, y finalmente, desvirtualizadas, pasarían a ser partidos eslovacos, rumanos, serbios, en que accidentalmente encontraríamos algunos miembros húngaros... Es la fórmula engrasada de la asimilación. Es por eso, a base de nuestros principios, que insistimos en la existencia de partidos húngaros organizados en moldes étnicos.

73. Hungría es responsable por todas aquellas partes a que constituye su nación, pero al mismo

tiempo las partes constituyentes de ella también son responsables por sí mismos y por las otras, bien como por Hungría, y como resultado por toda la hungaridad universal.

74. En tiempos de San Esteban había dos calles sin salida que amenazaba la subsistencia de los húngaros: la sabiduría de San Esteban evitó ambas. Uno de estos callejones sin salida fue el paganismo de Koppány, que no entendió el mensaje de los tiempos. Yo no sé si Koppány era más húngaro que San Esteban, pero lo que sé a ciencia cierta: que la subsistencia era ofrecida por el último. La otra calle sin salida era renunciar a la independencia nacional, cuyo símbolo era Péter Orseolo, que ofreció Hungría en vasallaje al Imperio Romano Germánico. La obra histórica de San Esteban es genial porque se vinculaba a la Europa cristiana, mientras evitó que pasáramos a ser vasallo tanto del Imperio Romano Germánico como del Imperio de Bizancio.

75. En tiempos de San Esteban el imperativo de la subsistencia nacional era el mismo de que en 1848 y en 1956. En tiempos de San Esteban esto equivalía a la fórmula de una integración en la Europa cristiana y la fundación de un estado soberano húngaro. En 1848 lo mismo significaban el lema de patria y progreso, o sea, conseguir la independencia nacional y la transformación burguesa. En 1956 la tarea era la misma, en el ropaje de acabar con la dictadura y obtener la independencia nacional, es decir, la salida de los ocupantes soviéticos.

Esta doble tarea era siempre una y la misma: una transformación social, interpretando la señal de los tiempos, asegurando la independencia nacional, como la precondition para nuestra subsistencia. Y es sepulturero de la nación húngara quien abdique de cualquiera de estas dos vertientes.

76. Con aquel signo de que San Esteban ofreció la Sacra Corona a la Virgen María, éste abrió a la historia húngara inmanente una perspectiva transcendental.

77. En Jesús Cristo la historia de todas las naciones se transformó en la historia de la salvación. Así, como la historia de todas las naciones pasaron a formar parte de la historia de la salvación, por consiguiente, la nuestra historia también es una historia salvífica.

*Puedes ceder en todo lo tuyo,[..]
pero no lo que es de Jesucristo,
¡no puedes ceder!*

San Josemaría Escrivá

LA IGLESIA

78. Contra las teorías secularistas vale la pena tener en consideración, que el Espíritu Santo no es una categoría sociológica.

79. El mundo de hoy parece evocar la época del gnosticismo sincretista, cuya esencia es negar definitivamente en nombre de las verdades la existencia de la Verdad.

80. Nosotros cristianos tenemos el deber de, por una parte, pronunciarnos en cuestiones filosófico-teológicas de forma que nuestro testimonio represente la fe, por otra – como que introduciéndolo – relativicemos el relativismo y sembremos las semillas de la incredulidad a respecto de la incredulidad.

81. Con respecto al relativismo liberal tenemos que relativizar a su ideología. Tomemos por ejemplo su lema favorito, la “neutralidad ideológica”. Primero, miren lo que es neutral desde un punto de vista ideológico es un caballo muerto, y la “neutralidad ideológica” no tiene sentido. Es correcto que en cuestiones ideológicas el estado tome una posición neutral, o sea, profana, que un estado inmanente no se convoque para pronunciarse con su juicio y veredicto en cuestiones de carácter teológicas, transcendentales. Pero el estado no puede ser de “ideología neutral” y mucho menos puede propagar esto – como lo preferirían los liberales – porque un estado ideológicamente neutral – lo que no existe como tal – en relación con “la ideología neu-

tral" también debería de reservar su neutralidad. De forma similar lo que se debe aclarar, es que la separación del estado y de la iglesia no puede significar una separación de la iglesia de la sociedad.

82. La iglesia es una institución sui generis. No es un subsistema del sistema institucional del estado, sino una realidad que tiene un mismo rango que el estado. Existen dos asociaciones perfectas (en el sentido de la societas perfecta) la iglesia y el estado, porque su existencia no se remonta a una comunidad que les fuera originalmente antecedente, disponiendo los dos de instrumentos de que se valen como que por sí y no deducibles de la dádiva de terceros. O sea, que la iglesia no toma su existencia, ni sus medios del estado para realizar su objetivo, el servicio de la salvación (dogmática, sacramentología, liturgia, derecho canónico), sino al fin y al cabo se los toman de su fundador divino. Por eso, no se admite ninguna relación de tipo inferior y superior jerarquizada, sólo una estricta yuxtaposición de los dos.

83. Queremos reconocer el servicio de la iglesia en su plenitud. Veamos una institución eclesiástica, por ejemplo, la Universidad Católica Péter Pázmány, el Liceo de los Escolapios, o el Hospital de Pediatría Calvinista Bethesda que son una realidad que tienen dos aspectos. Por un lado, una realidad eclesiástica que es una señal e instrumento de la salvación votada para lo trascendente. En este sentido el estado laico e inmanente tiene una úni-

ca función, la de asegurar la libertad religiosa en su cabal plenitud. Evidentemente el estado profano no tiene competencia para tomar posición en cuestiones teológicas. O sea, que, en el aspecto estrictamente transcendental, concebida la iglesia como una comunidad religiosa, en este aspecto, por tanto, el papel del estado se restringe para asegurar la libertad religiosa. Pero es que precisamente por causa de este carácter suyo eminentemente transcendental, y como la iglesia vive en el mundo, la iglesia asume diferentes funciones públicas. En cuanto se asuman dichas funciones públicas, ellas deben ser reconocidas por parte del estado y este no puede decir que "mis queridos amigos, yo os aseguro la libertad religiosa y os toca manejar estas instituciones lo mejor que puedan." No, estas instituciones deben ser financiadas en el mismo modo de que las del sistema institucional que mantiene el estado o el municipio, ya que se trata de asegurar una función pública. O sea, una institución eclesiástica por un lado es una comunidad religiosa, donde el papel del estado es asegurar la libertad religiosa, y por otro lado es una institución, que asume funciones públicas, cuyo financiamiento debe ser asegurado por parte del estado.

84. La cristiandad es una realidad relevante tanto histórica como sociológicamente. Por demanda de la población, y cuando asume una función pública, la base de todo financiamiento tiene que ser una equivalencia de los apoyos estatales por la misma función pública que reciben sus congéneres

mantenidas por el estado o los municipios. Porque si eso no aconteciera, no se trataría de una distinción entre las instituciones mantenidas por la iglesia y las del estado, sino de una distinción entre los jóvenes a que éstas eduquen, y a base de su religión. Todo el principio del financiamiento de la iglesia sólo puede ser el siguiente: por la misma formación primaria o universitaria, por el mismo servicio social o por la misma apendicetomía se debe recibir el mismo apoyo por parte del estado de que una institución laica similar.

En caso contrario el estado lo que diría es que, “pues bien si los cristianos, la gente religiosa quiere instituciones eclesiásticas propias, una escuela o un hospital, entonces que financien a su funcionamiento.” Pero lo que pasa es que los cristianos, la gente religiosa son también y al mismo tiempo ciudadanos contribuyentes, como cualquier otra persona y de la misma forma se mantienen las instituciones estatales del impuesto de los dos, ellos tendrían que financiar además de estas últimas las eclesiásticas también. Eso equivaldría a una dupla tributación nuestra que por su parte sería la declaración de que somos ciudadanos de segunda categoría.

85. Esto es una equivocación muy peligrosa, tantas veces referido no sólo entre nosotros, pero en Europa Occidental también. Según esta interpretación conceptual el sistema institucional – digamos en el caso de las escuelas – se divide en dos: el estatal y el no estatal. Al estatal pertenecen las escuelas estatales-municipales y al otro las de las

iglesias y fundaciones. De allí aparece deducible, que las estatales son de plena financiación y las no estatales de financiación parcial. Esta es una aproximación totalmente errada, ya que me compete – por causa de la libertad religiosa – a mi católico que me eduque en una escuela católica, porque es mi derecho humano. Siendo así, la realización de un derecho humano no puede ser limitado por condiciones materiales. La división correcta por tanto es – quedando con el ejemplo de las escuelas – public school, o sea, escuelas públicas en que se incluyen las estatales-municipales y las eclesiásticas, asientes en el derecho humano, y las private school o sea, las que son manejadas por una fundación. ¿Por qué la separación? Porque las escuelas que pertenecen a las fundaciones son emprendimientos donde suelen ofrecer algún servicio especial – por ejemplo, recurso a metodologías pedagógicas diferentes, en el horario de la tarde tenis o un curso de lengua adicional en Oxford – por el que pagan los que quieren beneficiarse de tales servicios. En el primer caso, en el de las escuelas públicas – sea estatal, municipal o de la iglesia el estado debe poner en disposición un financiamiento completo, en el de las privadas un financiamiento parcial. Es una distinción sumamente importante, porque si erramos la interpretación esto tiene repercusiones negativas a un largo plazo.

86. No es un estado normal que se tire un examen de bachillerato con la competencia adquirida en la redacción de un ensayo por ejemplo sobre los

diferentes sentidos que toman los electrones en una ligación covalente, o sobre el modo de reproducción por esporas *dryopteris filix-mas* (o dentabrón) pero no tiene una respuesta que se le hayan enseñado por qué no matar a un vecino que me fastidia. Es así, mismo que desde el punto de vista de la existencia humana preguntas – como por ejemplo ¿por qué existe una cosa en vez de la nada, cuando sería mucho más simple la no existencia como de su ser? o esta de ¿por qué soy y por qué es que no soy, y siendo soy para qué? – son mucho más importantes. Infinitamente más importantes son las últimas de que las otras sobre la ligación covalente o el dentabrón. Por otras palabras, es institucionalmente que se debe asegurar la materia de la ética a todos aquellos que por una razón u otra no estudien catequesis. No les es inoportuno que oigan algo de Sócrates, Séneca o Kant. El concepto clave es la enseñanza obligatoria y opcional de la ética. O sea, los chavales o estudian religión y moral o la materia de la ética, pero una de las dos tienen que cursar. De la misma forma como es obligatoria estudiar una lengua, pero cada cual decide si ésta es el inglés, el alemán, el francés o el italiano, pero estudiar una de ellas es obligatorio. Pienso que éste es el caso de estudiar religión y moral o la disciplina de la ética.

87. Quisiera subrayar que no es el estado que enseña la materia religión. Más aún, ni siquiera es el estado que encomienda a la Iglesia con la enseñanza de la materia religión y moral, sino que

a base de la libertad religiosa la iglesia enseña libremente la catequesis y el estado originado de la igualdad de los derechos la financia a ésta, u otra materia facultativa cualquiera.

88. Siempre me pongo a pensar, ¿por qué será mejor a alguien, llevado por algún reflejo anticlerical obstaculizar el servicio de la iglesia? Porque ya por razones pragmáticas no será del propio interés, de los ateístas también, que los cuiden monjas, cuando sean viejos, estén enfermos o en su lecho de muerte, que por amor a Dios y a los hombres ha jurado dedicarse a este servicio de que por empleadas de algún asilo u hospital – con todo mi respeto a la excepción – que trabajan aquí porque a lo mejor no han encontrado un empleo mejor.

89. En la Hungría de San Esteban la cristiandad no es una subcultura, no somos una de las varias subculturas, ni somos ninguna “alteridad”. El otro puede ser otro, ¡pero con relación a nosotros ya es diferente!

90. La realización de la libertad religiosa no equivale a estar registrado bajo el estatuto jurídico de iglesia. La libertad religiosa es un derecho humano, una realidad connata, no es el estado que lo distribuye, sino que la reconoce moral y materialmente. Por otro lado, el estatuto de iglesia, como categoría jurídica con sus beneficios y apoyos estatales es conferido por parte del estado, y de acuerdo con la racionalidad, el interés social y el bien público.

O sea, el hecho de que alguien no disponga del estatuto jurídico eclesiástico no limita a su libertad religiosa – porque dentro de los marcos constitucionales – puede inventar el culto que quiera. Pero esto no le confiere el derecho de considerar un experimento religioso ayer inventado como iglesia y que se beneficie de los mismos privilegios que una iglesia histórica de gran apoyo social, que mantiene una red de instituciones que tiene una historia multiseccular.

La distinción no es una discriminación. Porque como es discriminatorio considerar dos cosas idénticas, es discriminatorio también considerar idénticamente dos cosas diferentes.

91. La lección de San Esteban: lo que es bueno para la Iglesia, es bueno para el país, y lo que es bueno para el país, es bueno para la Iglesia.

92. La doctrina social de la Iglesia es parte integrante de la teología. Es una tesis reforzada por anunciados papales también, que constituye un fundamento de excepcional oportunidad y de responsabilidad. No significa por tanto y sólo que no nos puede ser indiferente la forma como se estructura el mundo, sino significa también que nuestra participación de su administración – que son definidos por encíclicas papales – se integra y se dirige a nuestra fe y por consiguiente es una cuestión de índole salvadora.

Partiendo de aquí, tenemos que contraponerse a las tanto falas como ampliamente divulgadas

consideraciones sobre una supuesta "aproximación de equidistancia". En el caso de aceptar hacer un juicio desde el punto de vista de la teología o la pura razón, el valor de esta exigencia es nula y evidente absurda. ¿Qué es en relación con la Iglesia exigir una "equidistancia"? Primero, que es la Iglesia que debería posicionarse con relación a los programas políticos de los partidos políticos, que son mutables también por su turno. O sea, la Iglesia debería de espiar lo que inventa a cada par y paso el conjunto de los partidos y vigilar por tener una posición equilibrada de todos y cada uno de ellos, un paso a la derecha, dos a la izquierda en un constante rodo piar de bailes para buscar una "equidistancia." ¡Qué es al contrario! La verdad es inversa. La Iglesia se posiciona en su inmutable fundamento de la fe y son con relación a esta posición firme de su roca que los partidos se mueven, a lo que pueden aproximarse y/o apartarse. La Iglesia basándose en su doctrina social, y partiendo del principio de que a favor de la administración del mundo expresó su voluntad de cooperar con los partidos políticos: lo que decide es dónde, en qué momento y en qué medida se propone o no colaborar, siempre que lo justifiquen sus solicitudes políticas esta coacción, una vez que son concluyentes. Donde existen estas condiciones hay que colaborar, donde no existen, no hay una colaboración.

Después de esta explicación, vale la pena echar un vistazo por detrás de los bastidores: ¿quiénes son los que insinúan y los que reclaman esta posición? Su propósito final no es más que cuestio-

nar, negar y después eliminar la relevancia política y social de la Iglesia. Según esta visión la Iglesia, por ejemplo, puede dedicarse a la actividad caritativa, pero no puede ser un factor histórico en la cultura y sobre todo se le niega hoy cualquier papel como actor político. ¿Porqué? Porque si la religión, la Iglesia tiene una relevancia social y política, entonces los intelectuales de la Iglesia también tienen su legitimación. Y esto toca profundamente ya a los intereses de sus adversarios tradicionales, los intelectuales secularizados, que a propósito del mito de ser “los expertos” sin cualquier límite y competición quieren mantener a su dominio y el monopolio en la política.

Es por eso que la demanda que se formula en la máxima de “lo de la religión es de foro privado” (un lugar común comunista y liberal) es una cuestión vital para los dichos intelectuales seculares. Aludir constantemente y propagar una tradición religiosa individualista pretende así relativizar la relevancia social que tiene la Iglesia. Lo saben muy bien: la Iglesia y los intelectuales ligados a la Iglesia son unos y no sólo unidos en las cuestiones (organizativas y espirituales) de la fe, sino que también lo están en una comunión para servir los valores de su comunidad. Si alcanzaran a relativizar la relevancia política del Estado y poner en duda con respecto a su práctica (“mantener una equidistancia”, “la religión es una cuestión individual”, la relativización de la Iglesia por medio de las sectas), entonces los intelectuales favorables a la Iglesia podrían ser también desplazados. Y en la medida que fuera des-

plazada esta inteligencia marcada por la Iglesia se conseguiría también tornar más ilusiva poner de manifiesto la relevancia social de la Iglesia.

93. La Iglesia tiene el mismo derecho de manifestar su opinión, incluso en la política, como cualquier otra persona jurídica que funciona en la sociedad. Un sacerdote tiene también el mismo derecho constitucional de dar su opinión política como yo, o como cualquier de nosotros. La iglesia normalmente se abstiene de esta forma de su intervención por razones ponderadas, teológicas y pastorales y no porque debería aceptar un dictamen del estado o de las fuerzas políticas. De resto, si algún sacerdote se extraviase para aguas político-partidarias eso tendría que ver sólo con su obispo y no con los partidos o el estado.

94. József Mindszenty fue perseguido por los nazis y fue perseguido por los bolcheviques. Él se atrevía a desobedecer en tiempos de los nazis a la dictadura parda y en tiempos del comunismo se atrevía desobedecer a la dictadura roja. Por eso, en su persona simboliza que las ideologías nazi y bolchevique en lo esencial son semejantes y por causa de la naturaleza de ambas ideologías eran anticristianas y neopaganas. Justo por eso, en su persona y en el destino personal de él podemos demostrar que por ser atea por ende es inhumana, y por ser inhumana es atea. Anticristiana y neopagana. Ejemplo de aquello – y tiene un mensaje para hoy – por no nos gustar los cruz-flechados no tene-

mos que quedar encantados con los KGB húngaros tampoco y por no nos gustar los KGB húngaros, no tenemos que quedar encantados tampoco con los cruz-flechados.

95. Sobre las leyendas de San Ladislao, se suele y se puede afirmar que “son sólo leyendas, a lo mejor meras gestas.” Según la moderna concepción histórica positivista el hecho histórico es aquél de que sabemos cuándo ocurrió, a qué horas y qué minutos, dónde tuvieron lugar, pero mismo exactamente: documentamos los datos ocurridos. La leyenda por su vez nos revela también lo que fue la consecuencia de un determinado acontecimiento y cómo impactaba históricamente la comunidad. En este sentido una leyenda es más profunda y tiene un significado más amplio. De forma semejante dejan su legado en nuestra memoria colectiva las leyendas nacionales, la tradición de la Iglesia y la leyenda de los santos.

96. Dios es Absoluto. Del hecho de ser absoluto se deduce que es uno, porque si no lo fuera limitaría uno al otro, dejando de ser por consiguiente absoluto.

Proveniente del carácter absoluto del Absoluto, éste tiene un conocimiento absoluto de todo, incluso de sí mismo. El Absoluto piensa sobre sí mismo: el que Piensa es el Pensamiento sobre sí. Cuando yo me propongo pensar sobre mí, contrariamente de la forma como el absoluto se propone al mismo ejercicio, se difiere en el punto de que no

son yo y mi pensamiento sobre mi propio absolutamente idénticos – o sea, la imagen que me tengo sobre mi propio no es la misma –, bien como de facto yo existo, al paso que la idea de mi existencia se la tengo en mi cabeza, desde un punto de vista formal. Sucede todo al contrario con el Absoluto, que al pensar a sí mismo es absolutamente perfecto, pues él y su pensamiento sobre sí mismo son idénticos. Más aún: como idénticos que los son, no es sólo él que es real, sino que también su pensamiento sobre sí mismo también, que no sólo formalmente es existente, pero son reales los dos de la mismísima forma. Como aquel que Piensa es una persona – ya que piensa sobre sí mismo no puede ser impersonal – porque si lo fuera, dejaría entonces de ser perfecto y falto, ni idéntico tampoco al que lo Piensa. El Pensador se dirige al Pensamiento, como a un valor infinito y el Pensamiento confiere un valor infinito al Pensador. Este amor existente en que y por el cual el Pensador y el Pensamiento y el Pensamiento y el Pensador hacia a sí mismo se dirigen: el acto del Pensar es también infinito – ya que lo infinito “comunica”, por tanto, no puede ser “menor” como el pensador y el Pensamiento – de donde concluimos que él propio es una persona. De todo esto se afirma – ya que otro relacionamiento no puede tener, que el Absoluto es una Idea que Idea a sí Mismo.

97. ¿La verdadera pregunta es si el Santo puede ser representado de alguna manera? La respuesta del Antiguo Testamento – y más, toda respuesta de índole teológica fuera del cristianismo – es nega-

tiva. La razón para éste no reside en el hecho de que el Santo, el Absoluto no puede ser concebido y representado por figura humana. El cristianismo es único por representar la Imagen del Santo. Lo que se explica porque fue él y lo Absoluto hecho en Imagen de su Santidad. Fue el propio Dios hecho en imagen en Jesucristo. Cristo, como el Ícono de Dios de una vez por todas autorizó la representación iconográfica del Santo. “El que me ve, ve al Padre también”. Y como el pueblo de Dios es su cuerpo místico, es legítimo por consiguiente la representación del Santo en relación con el pueblo de Dios en lo general, y de la Beatísima Virgen en particular, como también respecto a los santos en segundo lugar, porque si el pueblo de Dios es el cuerpo de Cristo, y Cristo la imagen de Dios, entonces esta característica del icono-imagen del Padre resplandece para todos los que son suyos.

98. Llevo una eterna gratitud a mi Alma mater, a la Academia de Teología. Entre sus clases de dogmática, había una que se llamaba disputa. Cada alumno en cada semestre tuvo que prepararse de un determinado pensador – y muchas veces de un pensador, cuya obra está diametralmente opuesta a la doctrina católica. Esta preparación constaba de la lectura de todos sus libros, del estudio profundo de sus discusiones, y tenía que colocarse en su lugar casi que interiorizando su ideario y lógica interior para poder asumir su punto de vista en las cuestiones que ni siquiera habían planteado. Así preparado, tuvo que defender la posición de dicho

pensador en una disputa contra el profesor y de mis condiscípulos. Esta disputa fue una enorme vivencia y tenía una experiencia capital. Por un lado, porque nos enseñaba colocarse en la piel de otros y de otros idearios que lo nuestro, muy opuesto en la mayoría de los casos, ofreciendo de esta forma cierta abertura y por otro lado nos preparaba a una técnica de discusión en que podíamos ensayar los argumentos, la fuerza persuasiva de los diferentes pensamientos.

De todo esto sigo sacando mucho provecho en el día a día, en las trincheras políticas, porque no sólo tengo una capacidad de discusión para entrar en batalla con nuestros adversarios si ya tengo probadas no sólo mis argumentos propios, sino la fuerza de las de mis adversarios respecto a su veracidad y persuasión. Desde la extrema izquierda hasta los libertarios y de la extrema derecha tenemos que probar, colocándose en su mundo interior, lógica y lenguaje, sus capacidades. Suelo poner muy nervioso a mis amigos y familiares con esta actitud, cuando los pongo a pasar por semejantes experimentos y ejercicios, para probar, como a un sable, como me viene a la mano, cuánto pesa y qué corte tiene... ¡Ojalá que no conozcan la reacción que esto provoca en ellos! Pero aquel que no pase por esta preparación y aventura espiritual ¿cómo podrá conocer la lógica interna – por muy visceralmente abominable que sea – de sus adversarios? Se le desconocería el próximo paso, a sus argumentos, a su fuerza lingüística y su impacto, y a final, pone en riesgo quedarse vencido en la defensa de los

valores e intereses de que fue incumbido. El que no haya experimentado bien el sable del adversario será incapaz de utilizar a su escudo.

99. Fue presidente de los Estados Unidos Bill Clinton y yo recibí una invitación a Washington para participar en un desayuno de oración. No puedo negarlo, estuve muy contento conmigo propio, muy bien querido Zsolti Semjén, no es cualquier que tiene un programa de tener un desayuno con el presidente de los Estados Unidos. Fui a la misa de las siete a los padres franciscanos, y me quedé penetrado por la idea de mi buen Dios, reconociendo que, bien poder tomar el desayuno con el presidente de los Estados Unidos es una gran cosa, pero no es nada en comparación con el privilegio de estar invitado a la mesa de Dios, el Creador. Y no se sirve aquí un panecillo con mermelada, si no nos servimos de su cuerpo. De cierta forma, fue entonces cuando las cosas me quedaron limpias y colocados a su debido lugar.

100. Con la fe, la virtud y el buen humor. Al odio húngarofóbico y anticristiano existe una única y misma respuesta: el amor que se siente por lo húngaro y por la cristiandad.

NOTAS

1. Libro tripartido³, 56
2. Libro tripartido, 13,52
3. $2/3^4$, 15
4. $2/3$, 95
5. Libro tripartido, 231–232
6. Libro tripartido, 367–368
7. $2/3$, 259–260
8. Libro tripartido, 58–59
9. Libro tripartido, 370
10. $2/3$, 83–84
11. Libro tripartido, 238–239
12. Libro tripartido, 234–238
13. Libro tripartido, 606, 607
14. Libro tripartido, 165–166
15. Libro tripartido, 563
16. Libro tripartido, 587–588
17. $2/3$, 287
18. Libro tripartido, 55–56
19. $2/3$, 28–29
20. Libro tripartido, 599

-
- 3 Zsolt Semjén: Libro tripartido (Si, nos toca denunciar, lus resistendi, En un camino justo) Budapest, 2009, edición de la Fundación István Barankovics (www.semjenzsolt.hu, www.kdnp.hu) en el original húngaro: Hármaskönyv
 - 4 Zsolt Semjén: $2/3$ (Luchamos por cada húngaro, Entre dos papagos, Un millón) Budapest, 2018, edición de la Fundación István Barankovics (www.semjenzsolt.hu, www.kdnp.hu) en el original húngaro: $2/3$

21. Libro tripartido, 420
22. Libro tripartido, 370–371
23. Libro tripartido, 377–378
24. Libro tripartido, 298
25. 2/3, 357–358
26. 2/3, 311–312
27. 2/3, 410–411
28. 2/3, 246–247
29. 2/3, 154–156
30. Libro tripartido, 617
31. 2/3, 103
32. Libro tripartido, 248
33. 2/3, 339–340
34. Libro tripartido, 586
35. 2/3, 311
36. 2/3, 53
37. 2/3, 262–263
38. Libro tripartido, 373–374
39. Libro tripartido, 162–163
40. Libro tripartido, 305
41. 2/3, 22
42. Libro tripartido, 304–305
43. 2/3, 295–297
44. Libro tripartido, 481
45. 2/3, 49
46. 2/3, 315–316
47. 2/3, 422
48. 2/3, 398
49. 2/3, 471–472
50. 2/3, 472–473
51. 2/3, 408–409
52. 2/3, 406

53. 2/3, 407-408
54. 2/3, 351-355
55. 2/3, 120-121
56. 2/3, 364
57. Libro tripartido, 351
58. 2/3, 23-24
59. 2/3, 205-206
60. 2/3, 206
61. 2/3, 111-112
62. 2/3, 334
63. 2/3, 140
64. 2/3, 140
65. 2/3, 209
66. 2/3, 213-214
67. 2/3, 477
68. 2/3, 218
69. Libro tripartido, 291
70. 2/3, 255
71. 2/3, 220
72. 2/3, 220
73. 2/3, 227
74. 2/3, 20
75. 2/3, 19-20
76. 2/3, 21
77. 2/3, 447-480
78. Libro tripartido, 562
79. 2/3, 373
80. Libro tripartido, 562
81. Libro tripartido, 245, 564
82. Libro tripartido, 117-118
83. Libro tripartido, 250-251
84. Libro tripartido, 117-118

85. Libro tripartido, 250–201
86. Libro tripartido, 252
87. Libro tripartido, 200–201
88. Libro tripartido, 271–272
89. Libro tripartido, 244–245
90. Libro tripartido, 258–259 y $2/3$, 339
91. Libro tripartido, 197
92. Libro tripartido, 159–161
93. Libro tripartido, 279
94. Libro tripartido, 275–276
95. $2/3$, 469
96. Libro tripartido, 555–556
97. $2/3$, 372
98. Libro tripartido, 285–286
99. Libro tripartido, 243
100. $2/3$, 321

ÍNDICE ONOMÁSTICO⁵

Ruth Borrows monja carmelita y escritora espiritual que vive en Norfolk

3.) **San Agustín**, Aurelius Agustinus (354–430) obispo de Hipona, doctor de la Iglesia, el mayor padre de la Iglesia latina

6.) **Ágnes Heller**, (1929–2019) filósofa y esteta marxista, Premio Széchenyi, catedrática, miembro de la Academia Húngara de las Ciencias

11.) **Platón**, (427–347 a.C.), filósofo griego antiguo, fundador de escuela

San Tomás de Aquino, (¿1224–25?–1274) teólogo italiano, filósofo escolástico, fraile dominicano

Aristóteles, (384–322 a.C.) sabio griego y filósofo

Rousseau, Jean-Jacques (1712–1778) filósofo francés suizo de la Ilustración, escritor y músico

5 El índice onomástico y remisivo fue organizado por
Ádám Székely

12.) **Marx, Karl** (1818–1883) filósofo alemán, economista, sociólogo, teórico del movimiento obrero comunista que dio su nombre al marxismo

15. **Isaías** (7. siglo a.C.) gran profeta de Judea

Engels, Friedrich (1820–1895) comerciante, científico social, filósofo, teórico político, coautor del Manifiesto Comunista

Lenin, Vladimir Ilich, V.I. Ulianov (1870–1924) dictador bolchevique soviético de nacionalidad rusa, primer dirigente de la Unión Soviética, pensador marxista, fundador del leninismo

16.) **György Lukács**, György Bernát Löwinger (1885–1971) filósofo marxista, esteta, profesor catedrático, político

19.) **Juan Pablo II**, Karol Józef Wojtyła (1920–2005) obispo de Cracovia en 1964, cardenal en 1967, elegido papa el 16 de octubre de 1978. Fue el primer papa eslavo, y después de 445 años el primer papa no italiano

28.) **Martin Heidegger**, (1889–1976) filósofo idealista alemán uno de los fundadores del existencialismo

41.) **el rey San Esteban**, Vajk (975–1038) el primer rey cristiano húngaro entre 1001 y 1038

42.) **Carlomagno**, (742–814) rey de los francos, emperador romano, restituidor del imperio occidental

49.) **el rey Matías**, Matías Corvino (1443–1490) que reinó en Hungría entre 1458 y 1490, es (contra-)rey checo, príncipe austríaco a partir de 1486

el conde István Széchenyi (1791–1860) político, escritor, polímata, economista, ministro de transportes del gobierno de Batthány, que fue llamado por Lajos Kossuth como “más grande de los húngaros”

Péter Pázmány(1570–1637) arzobispo de Esztergom, cardenal, principal figura de renovación católica de Hungría

János Arany (1817–1882) poeta, profesor, director de la Asociación Kisfaludy, miembro y secretario general de la Academia de Ciencias

Béla Bartók (1881–1945) compositor, pianista, investigador folclorista de la música popular

55.) **Barankovics István** (1906–1974) jurista, redactor, político democristiano, secretario general del Partido Popular Demócrata, vivía en exilio a partir de 1949

Sándor Sík (1889–1963) provincial de la orden de los escolapios, poeta-profesor, profesor catedrático

74.) **Koppány** (aproximadamente 962–997) Hijo de Zerind el Calvo y pariente del príncipe Géza, que después de la muerte de este príncipe reivindicó para sí su poder en oposición a la familia de Vajk. En la decisiva batalla sangrienta de Sóly ganó su adversario, Vajk, que consolidó el nuevo estado húngaro cristiano. Según las crónicas su cuerpo fue descuartizado y luego las partes expuestas en Győr, Veszprém, Esztergom y Gyulafehérvár

Péter Orselo (1011–¿1046?, ¿1059?) El sucesor asignado del rey San Esteban, rey húngaro (1038–1041) y (1044–1046)

Escrivá Josemaría (1902–1975) teólogo, prelado papal honorífico, fundador de los ordenes Opus Dei (1928) y de la Sociedad Sacerdotal de la Santa Cruz (Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis (1943). Fue beatificado en 1992 y santificado en 2002

86.) **Sócrates** (470–399) filósofo griego antiguo del período de Ática

Seneca, Lucius Annaeus (4 a. C.–65 d. C.) filósofo estoico romano, dramaturgo y estadista

Kant, Immanuel (1724–1804) filósofo idealista alemán, profesor catedrático, fundador del idealismo trascendental

94.) **Mindszenty József**, Pehm József (1892–1975) arzobispo primas, cardenal , una de las mayores

personalidades de la Iglesia Católica Húngara del siglo XX. Arzobispo de Esztergom a partir de 1945, en 1948 fue arrestado, refugiándose en la embajada estadounidense de Budapest a partir de 1956. En 1971 salió para el extranjero. Su beatificación está en curso

95.) **San Ladislao** (aproximadamente 1040–1095) rey húngaro de la dinastía de Árpád entre 1077 y 1095

99.) **Clinton, Bill William Jefferson Blythe** (1946) el 42º presidente de los Estados Unidos entre 1993 y 2001

ÍNDICE REMISIVO

6.) *a priori* *lat* originariamente anteriormente

12.) **Individualidad, individualismo** liberal (de *individuum*, palabra latina de significado 'individuo, especie'): corriente de filosofía social, cuyo enfoque parte del individuo hacia lo social.

personalidad, personalismo: Corriente filosófica y teológica cuyo centro es la persona

colectivismo: corriente social teórica que a detrimento de los intereses y puntos de vista individuales/personales subraya el componente colectivo de la existencia comunitario-colectiva

subsidiaridad: el principio de la entreatyuda. Uno de los fundamentos de la democracia cristiana, según el cual aquello que un determinado nivel de la estructura organizativa es capaz de resolver un nivel superior de la misma no tiene el albedrío de resolver.

15.) **Absoluto**, termino filosófico, que proviene de la palabra absoluto: incondicional, que no depende de nada, ilimitado, antónimo de relativo

26.) **Deviancia (desviación)** ultraje de las normas aceptadas por gran parte de la comunidad o de la sociedad, diferente de las normas sociales, sin regla

perverso lat. corrupto, corrompido, enfermizo

47.) **Califato**, unidad territorial regido por un dirigente religioso islámico y político

sharía principio rector moral del islam, en el marco del sistema teológico del islam Dios (según la denominación islámica Alá) determina la conducta correcta en un derecho substancial. Su objetivo principal es la regulación de la comunidad.

54.) **PPCD** Partido Popular Cristianodemócrata, en su nombre anterior Partido Popular Democrático (1944–1949), de que es sucesor. Fue reorganizado en 1989 con el nombre de Partido Popular Cristiano Demócrata, que es afiliado en el partido Popular Europeo. A partir de 2010 en una alianza de fracciones participa de la coligación gubernamental.

SZDSZ La Alianza de los Demócratas Libres fue fundado en 1989 como partido liberal. Entre 1990 y 2010 fue partido con asiento parlamentario, parceiro del Partido Socialista Húngaro por tres ciclos de gobierno de coligación. Fue oficialmente extinto en septiembre de 2014.

Fidesz Fue fundado con el nombre de Alianza de Demócratas Jóvenes a 30 de marzo de 1988. En 1995 tomó el nombre de Fidesz – Partido Burgués Húngaro, formando gobierno en 1998, siendo reformulado en 2003 con el nombre de Fidesz – Alianza Burguesa Húngara. En las elecciones par-

lamentares de 2010, 2014 y 2018 la alianza de los partidos Fidesz–PPCD obtuvo una mayoría de dos tercios.

55.) **Partido Popular Demócrata (PPD)** fue fundado en el otoño de 1944, siendo registrado en 1945 y prohibido en 1949. Partido comprometido con la causa de la democracia cristiana, la mundovisión del socialismo cristiano y de la democracia parlamentaria fue la organización predecesora del PPCD actual.

64.) **Santa Corona** Insignia de poder que simboliza el estado húngaro y de su continuidad jurídica. Según la Doctrina de la Santa Corona tiene una personalidad jurídica, siendo el único poder supremo justo y terrestre sobre Hungría. Es la corona de iniciación más antigua usada en Europa que se guarda en un buen estado de conservación mismo hoy en día.

75.) **1848** Un acontecimiento capital de la historia moderna de Hungría es la revolución y guerra de independencia de 1848–49 una de las piedras de fundamento de la identidad nacional húngara. Con sus reformas sociales es el punto de partida de las transformaciones burguesas, que pasa a ser parte integrante de la conciencia nacional con su guerra de defensa de la patria frente a Viena.

1956 La revolución y guerra de independencia fue una revolución contra el terror estalinista y lucha

patriótica del pueblo húngaro contra la ocupación soviética, siendo el acontecimiento más marcante de la historia de Hungría en el siglo XX. Comenzó con una manifestación pacífica de los estudiantes universitarios de Budapest el 23 de octubre de 1956 que finalizó con el sofocamiento de los últimos focos de la resistencia de los sublevados el 11 de noviembre del mismo año.

Gnosticismo sincretista El sincretismo es una característica general de los diferentes sistemas del gnosticismo, o sea, que sus sistemas de dogma corresponden a un entretrejimiento de diferentes tradiciones espirituales: además de filosofía – mayoritariamente de Platón – se caracteriza por el impacto judaico y cristiano.

Sui generis *lat* particular, característico, especial, una realidad independiente que no remonta a ninguna otra.

83.) **Universidad Católica Péter Pázmány** – universidad de la iglesia católica reconocida por el estado. Funciona con una Facultad de Derecho y de Ciencias Políticas, de Informática y de Tecnología, bien como de Teología en Budapest, y en su campo de Piliscsaba con otra, de Letras y Humanidades. Su Facultad de Teología es sucesora de la Facultad de Teología de la Universidad fundada en 1635 por el cardenal Péter Pázmány en Nagyszombat y de Academia de Teología Católica Romana a partir de

1950. La Universidad en 1999 pasó a tener el estatuto de fundación papal (cf. *Ex corde Ecclesiae*).

Liceo de los Escolapios Fundado en 1717, en comienzos del siglo XIX es una escuela secundaria que amplía los estudios a cinco y después a seis años respectivamente. A partir de 1883 funcionaba a base de los currículos de las materias establecidos por parte del estado, como liceo principal. En 1948 fue nacionalizado. A base del acuerdo entre el estado y la iglesia vuelve a funcionar bajo administración de la orden, como una escuela secundaria de cuatro años de formación. En el otoño de 1953 su edificio de la calle Váci fue confiscado y el liceo de los escolapios trasladada para la plaza Kálmán Mikszáth. Después de 1989 desapareció el numerus alumnos que podían ser admitidos y la escuela se reestructuró para una formación de seis años. En 2011 se hizo posible el traslado de la orden y de la escuela para su edificio original.

Hospital de Pediatría Bethesda de la Iglesia Calvinista. Es el único hospital de pediatría de la región centroeuropea de administración eclesiástica. Fue abierto por la Comunidad Eclesiástica de las Jóvenes Protestantes de habla alemana. En el periodo de Rákosi fue nacionalizado, y después de la mudanza de régimen devuelto a la Iglesia Calvinista.

90.) **distinctio** *lat* distinción , separación

discriminatio *lat* separación, discriminación
perjudicante

92.) **Relevantia** *lat* importancia, relevancia

98.) **Academia de Teología** Sucesora de la facultad de teología de la Universidad fundada en Nagyszombat por Péter Pázmány en 1635.

CURRICULUM VITAE⁶

Nació el 8 de agosto de 1962 en Budapest. Su esposa, Erzsébet Gabriella Menus finalizó sus estudios en la Academia de Música Ferenc Liszt, profesora de canto y de música de la Escuela Primaria y Secundaria „Santa Angela”, además de directora de coro y de música eclesiástica. Sus hijos, Eme-se Borbála (1991) jurista, Botond Benedek (1994) economista, Álmos Ágosto (1996) estudiante de arquitectura.

Finalizó con su examen de bachillerato en 1981 en el Liceo Erzsébet Szilágyi. En los años antecedentes a la mudanza de régimen fue estudiante civil de la Academia de Teología Católica Romana Péter Pázmány, doctorándose como teólogo en 1991. Paralelamente es estudiante también de la Facultad de letras de la Universidad Loránd Eötvös, obteniendo su diploma de sociología en 1992. Fue nombrado docente honorario, profesor titular de la Universidad Católica Péter Pázmány en 1996. Obtuvo su grado científico PhD. con una disertación en el área de sociología de la religión en 1997. A partir de 2011 es profesor honorario de la Universidad de Óbuda. Obtuvo posteriormente un diploma en la Facultad de Silvicultura de la Universidad de Hungría Occidental, especializado en caza.

6 Seguimos el Almanaque de la Asamblea Nacional, Edición del Parlamento Húngaro, Budapest, 2017

La Editora Áron Márton publicó en 2000 su volumen individual intitulado *Sí, que debemos levantar nuestra voz*, y la Sociedad Szent István su libro *Política eclesiástica. Iglesia y política* en 2003. La Fundación István Barankovics dio a luz a sus libros *Ius Resistendi* en 2007, *Por el camino derecho* en 2008 *Luchamos por cada húngaro* en 2011, *Entre dos paganos* en 2013 y *Un millón* en 2017. En 2018 fue publicado su volumen de poesías *Intuir lo Insospechable*.

Su participación en la vida pública fue incentivada en gran parte por sus profesores de teología, siendo impulsionado sobre todo por las encíclicas papales sociales. En la primavera de 1989 fue fundador del Partido Popular Cristiano Demócrata. Fue elegido primero vicepresidente del partido y posteriormente a 18 de junio de 2003 presidente de éste, siendo reelegido quinta veces consecutivas, la última el 18 de enero de 2020, sin otro concurrente alias.

Candidato individual a diputado parlamentario en 1990 por el Barrio del Castillo, pasando a ser seguidamente jefe del gabinete y portavoz del PPCD en el gobierno. En octubre diputado por la lista municipal es jefe de la fracción del partido en el Barrio II de Budapest. Vuelve a concurrir a diputado en 1994 por el círculo electoral del Barrio del Castillo, pero obtiene su asiento parlamentar en la Asamblea Nacional por la lista nacional de su partido. A partir de 1994 es notario del legislativo y miembro de la Comisión de Asuntos Sociales y de la Salud y desde 1995 vicejefe de la fracción.

Entre 1998 y el mayo de 2002 es subsecretario de estado responsable por los asuntos eclesiásticos en el Ministerio de Bienes Culturales Nacionales en el gobierno de coligación burguesa. En este periodo fue organizada en Hungría una cimera internacional de las instituciones eclesiásticas, fueron concluidas las negociaciones en puntos suspendidos anteriores con la Santa Sede , fue restituido el financiamiento estatal de las clases de religión en las escuelas, asignados acuerdos base con las iglesias históricas, introducido el principio de la igualdad en materia de financiamiento entre las instituciones eclesiásticas y estatales con funciones públicas y restituidos los bienes de la iglesia nacionalizados durante el periodo del socialismo. Desempeñó un papel en el reconocimiento como santo ortodoxo también de San Esteban por parte del I. Santo Sínodo de Bizancio, que considera un gran logro para la política eclesiástica húngara, ya que desde el cisma de 1054 es el rey Esteban el único santo al que le rinde veneración tanto el cristianismo occidental como el oriental.

En 2002 vuelve al legislativo. Concorre por el asiento parlamentario por el círculo electoral individual de Kalocsa. En este centro arzobispal milenario en 2016 no fue contestada su cómoda victoria, garantizado también por su turno por el cuarto lugar de la lista conjunta nacional del partido FIDESZ y del PPCD. Desde el mayo de este año es copresidente de la alianza de fracciones Solidaridad Húngara, que integraba los diputados del FIDESZ y del PPCD, siendo jefe de la bancada de su partido

hasta el final del mandato. Pasa a protagonizar en su doble estatuto de presidente de su partido y de jefe de sus diputados parlamentares sobre todo los debates políticos que preceden el trabajo legislativo propiamente dicho del Parlamento. Como producto de este papel de “político de frente” le llegan a menudo ásperas críticas políticas, que le son “más divertidos que aborrecidos”. Es capaz de discernir Zsolt Semjén real y lo que es su “producto político”, correlacionados en su sistema de valores, pero no en el aspecto emocional – como declara en una entrevista en 2014.

Participa en el trabajo de numerosas organizaciones profesionales y de carácter caritativo. Su trabajo fue reconocido por la Conferencia Católica Episcopal de Hungría con la condecoración Pro Ecclesia Hungariae en 1994. El consejo de la universidad católica le otorgó su medalla conmemorativa Péter Pázmány. En diciembre de 1998 recibe de la Gran Cruz de comandante de los Caballeros de la Orden de San Gregorio y es condecorado también en 2002 con la Gran Cruz de San Silvestre. Pasó a ser caballero con la gran cruz de La Orden Soberana de los Caballeros de Malta en 1998. Desde el punto de vista espiritual considera muy importante ser confrade a partir de 2015 de la Orden Carmelita (OCD). En el año 2000 fue condecorado también por el patriarca universal de Constantinopla Bartholomaios I. recibiendo de sus manos el más alto reconocimiento, la Santa Cruz de la Santísima Theotokos de Pammakaristos, bien como en 2013 el orden de mérito denominado San Juan Evange-

lista, el Teólogo y en 2017 la cruz de San y Glorioso André, el primer convocado.

Reconocido por el Premio Pro Caritas. El 29 de junio de 2011 fue agraciado por el Premio de la Libertad Internacional de la Fundación del Presidente Ronald Reagan.

En abril de 2010, en las elecciones parlamentarias fue vencedor ya en la primera vuelta contra nuevos candidatos pretendientes con una gran ventaja, los 58% de los votos en el círculo electoral, donde repitió defendiendo su mandato. Se lanzó a la corrida por las urnas como cabeza de la lista de la Provincia Bács-Kiskun y el prestigioso número 5. de la lista nacional de la alianza de los partidos conservadores. El 29 de mayo, data de la formación del segundo gobierno Orbán pasó a ejercer el cargo de vice primer ministro, primer substituto general del jefe de gobierno. Además de esta función desempeña también la de ministro sin cartera responsable por la política nacional y por la diplomacia eclesiástica. Partió de él la propuesta de modificación de una ley sobre la ciudadanía – de que fue el orador principal – que en la sesión del 26 de mayo de fue aprobada con una gran mayoría en el parlamento, que hizo posible conceder una dupla ciudadanía para los húngaros que viven fuera de las fronteras de Hungría. Ha tenido su contribución en la elaboración de la nueva Constitución de Hungría.

Recibió su nuevo mandato el 6 de abril de 2014 del segundo lugar de la lista nacional conjunta de los partidos de gobierno. En la reformulación

del gobierno en junio de este año conservó ambas sus posiciones – de vice primer ministro y de ministro sin cartera responsable por la política nacional. Durante su actividad gubernamental fue uno de los iniciadores y propagadores también de declarar día feriado al viernes de la Semana Santa. Es con natural orgullo que observa el sistema de cooperación de la política de reintegración nacional, de que fue artífice. el 10 de noviembre de 2017 en la Reunión Permanente de los Húngaros declaró que habían hecho el juramento de ciudadanos más de un millón de húngaros que viven fuera de nuestras fronteras.

El día 8 de abril el Fidesz-Partido Popular Cristiano Demócrata ganó por la tercera vez consecutiva las elecciones parlamentarias con una mayoría de dos tercios, ganando su nuevo mandato del segundo puesto de la lista nacional. En el cuarto gobierno de Viktor Orbán vuelve a desempeñar las funciones de vice primer ministro y de ministro de política nacional, política y de diplomacia eclesiásticas respectivamente.

Antológia Kiadó és Nyomda Kft.
A kiadásért felel: Lezsák Sándor

Készült Lakiteleken a 2021. évben
Felelős vezető: Agócs Sándor ügyvezető igazgató

ISBN 978-615-5862-70-0

